

Bản Cùng Dã Nương Tử

Contents

Bản Cùng Dã Nương Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	54
8. Chương 8	61
9. Chương 9	70
10. Chương 10	79

Bản Cùng Dã Nương Tử

Giới thiệu

Không phải Tây Môn Nguyên Bảo nàng ưa nói khoác, tuy rằng bộ dáng bề ngoài của nàng kiêu kiêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-da-nuong-tu>

1. Chương 1

TIẾT TỬ Nguyên bản, Đông Phương Thế Gia cùng Tây Môn bảo là láng giềng đã giao hảo với nhau qua nhiều thế hệ.

Đông Phương Thế Gia kinh doanh mà Tây Môn Bảo lại kiếm sống bằng săn bắt, nuôi ngựa. Đông Phương Gia là dòng dõi thư hương mà Tây Môn Bảo lại dũng cảm, trượng nghĩa. Một văn một võ nhân khi tâm tình vui vẻ mà ký kết liên minh, đã nhiều năm qua, hai nhà vẫn hợp tác khăng khít, trở thành thế lực to lớn ở phương bắc.

Nhưng từ khi có sự kiện phát hiện mỏ vàng năm ấy, mối quan hệ hữu nghị đã có thay đổi.

Miền mỏ vàng vốn là thuộc địa phận của Tây Môn Bảo nhưng mạch khoáng lại xuyên qua ranh giới hai nhà, mà phần lớn sản lượng lại nằm trên vùng đất thuộc về Đông Phương Gia.

Tây Môn Bảo kiên trì nói miền mỏ vàng nằm trên đất của mình nên mỏ vàng phải thuộc về Tây Môn Bảo.

Đông Phương Gia lại cho rằng, mạch khoáng nằm trên đất nhà mình đương nhiên mỏ vàng phải thuộc về Đông Phương Gia.

Hai bên đã nhiều lần trao đổi nhưng do không ai chịu nhường ai, một lần lại một lần nảy sinh xung đột. Từ đó về sau Đông Phương Gia cùng Tây Môn Bảo như nước với lửa, không tiếp xúc, không nói chuyện, không quan hệ với nhau.

Nhờ khai thác mỏ vàng, Đông Phương Gia chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã phát triển sinh ý không ngừng, trở thành thương gia số một, số hai trong thiên hạ.

Trái lại, Tây Môn Bảo vì gặp hạn liên tiếp mấy năm, không sản được con mồi cũng không nuôi được ngựa, cả trang viên nuôi ngựa to lớn đành bỏ hoang. Vì kế sinh nhai, Tây Môn Bảo bắt đầu trở thành thổ phỉ, cướp bóc các vùng chung quanh đó.

Chủ nhân Đông Phương Gia một lần được hoàng thượng triệu kiến, vì được lòng mà được hoàng thượng tứ hôn với Từ Vân quận chúa ôn nhu, trí tuệ.

Chủ nhân Tây Môn Bảo cùng người nhà đi cướp bóc, bị quan binh truy đuổi, nhưng vì người Tây Môn Bảo anh dũng thiện chiến, lại đoàn kết một lòng nên tấn công lâu cũng không có kết quả đành phải bỏ qua.

Chủ nhân Đông Phương gia tạ thế, tang lễ cực kỳ trang trọng, ngay cả thái tử cũng đến thắp hương thăm hỏi.

Chủ nhân Tây Môn Bảo trong chuyến cướp bóc, vì quá tham, một mình bên năm đầu dê lên ngựa, không trọng tâm mà té rớt xuống sơn cốc.

Đông Phương Thế Gia giỏi về kinh thương, càng ngày càng phát triển, phần thịnh không suy.

Tây Môn Bảo liên tục cướp bóc chung quanh, ác danh càng ngày càng lớn.

Bọn họ là láng giềng mà cũng là cừu nhân của nhau, cho đến hơn mười năm sau đột nhiên xảy ra tình huống ngoài ý muốn làm ọi việc thay đổi...

Chương 1:

Ban đêm trời không trăng không sao, đúng là thời cơ tốt để đi cướp a.

Tây Môn Nguyên Bảo cùng Tây Môn Bảo Đệ đang mai phục, cây cối rậm rạp chung quanh đã giúp các nàng ẩn nấp thật tốt. Hai người nín thở ngưng thần lắng nghe, trừ bỏ tiếng côn trùng kêu cũng không có âm thanh nào khác. Các nàng ở nơi này đợi đến nửa đêm, bị muỗi cắn khắp người mà vẫn chưa thu hoạch được gì.

“Nguyên Bảo, chúng ta trở về đi” Tây Môn Bảo Đệ đã mất hết kiên nhẫn lên tiếng yêu cầu, vừa nói tay vừa bận rộn tháo bỏ áo giáp.

“Người nhỏ tiếng chút đi, la lớn tiếng như vậy không sợ người khác biết được chúng ta đang trốn ở chỗ này sao?” Tây Môn Nguyên Bảo nghe nhe răng trợn mắt gầm nhẹ, có giả vờ đánh đầu Tây Môn Bảo Đệ. Đêm nay các nàng thừa dịp mọi người không để ý liền chuồn êm ra ngoài, nói thể nào cũng không thể để hai tay trắng trốn mà về.

“Đừng nói là người, ngay cả quỷ cũng không có, ta mệt mỏi quá, Nguyên Bảo, chúng ta về đi” Tây Môn Bảo Đệ bĩu môi

“Đừng có oán giận nữa, tin tưởng ta, cho dù không người để chúng ta cướp thì ít nhất cũng sẽ trâu rừng hay lợn rừng đi qua. Chẳng lẽ người không muốn ăn thịt trâu rừng hay lợn rừng sao, đúng là mĩ vị nha” Tây Môn Nguyên Bảo ra sức dụ dỗ Tây Môn Bảo Đệ ở lại cùng nàng.

“Muốn! Muốn! Muốn!” Tây Môn Bảo Đệ hai mắt xinh đẹp sáng rực lên, miệng nuốt nước miếng không ngừng.

“Nếu muốn, liền ngoan ngoãn theo ta ở tại chỗ này đừng kêu la.”

“Hào!” Tây Môn Bảo Đệ gật đầu như đảo tỏi, ngoan ngoãn như con mèo nhỏ nép vào bên người Tây Môn Nguyên Bảo.

Các nàng trong lúc hưng phấn đã không chịu suy nghĩ, toàn bộ trâu rừng, lợn rừng ở khu vực chung quanh đều bị các trưởng bối trong tộc các nàng bắt giết hết rồi còn đâu, ngay cả những con nhỏ xíu cũng không tha, làm gì còn để cho các nàng có thu hoạch chứ.

“Chờ khi chúng ta bắt được trâu rừng hay lợn rừng, ta sẽ để cho các ca trợn to mắt mà nhìn, Tây Môn Nguyên Bảo ta không phải là không bằng họ” Tây Môn Nguyên Bảo khí thế bừng bừng, hùng hồn nói.

“Nguyên Bảo, cho tới giờ ta cũng không thấy người thua kém bọn họ a. Bọn họ ăn năm chén cơm lớn, người cũng ăn năm chén lớn. Bọn họ nói chuyện lớn tiếng tới mức có thể đem nóc nhà dỡ xuống, người cũng vậy. Quan trọng nhất là khí lực của bọn họ so với người yếu hơn nhiều. Nguyên Bảo, thực ra người so với bọn họ còn giỏi hơn” Tây Môn Bảo Đệ đếm ngón tay tính sở trường của Nguyên Bảo. Cho tới bây giờ cũng không cảm thấy đường tỷ bằng tuổi Nguyên Bảo này thua kém, hơn nữa nàng còn có khí lực không ai bằng a.

“Đúng vậy! Ta so với các ca ca không thua kém, nhưng Bảo Đệ, người cũng thấy bọn hắc tử sau khi đoạt được đồ của Đông Phương Gia thì bộ dáng rất đắc ý, giống như là bọn họ đang cười nhạo ta: Nguyên Bảo, dù người có sức mạnh hơn chúng ta, dù người ăn cơm nhiều bằng chúng ta nhưng người chung quy cũng là nữ nhân. Chúng ta có thể đánh cho Đông Phương Gia khóc kêu cha gọi mẹ, còn người đâu? Nữ nhân, hừ bọn họ dám cười nhạo ta là nữ nhân” Tây Môn Nguyên Bảo rất tức giận các ca ca so sánh nàng giống như các cô nương yếu đuối, nhu nhược khác.

“Nhưng mà Nguyên Bảo, người thực sự là nữ nhân mà” Tây Môn Bảo Đệ nhin không được cãi lại. Mặc kệ Nguyên Bảo ra sức phủ nhận cũng không thay đổi được sự thật nàng là thân nữ nhi.

“Bảo Đệ, người hiện tại là giúp ta hay giúp ca ca ta? Nói thể nào ta cũng không cam lòng. Ta tuyệt đối muốn cho ca ca ta biết Tây Môn Nguyên Bảo ta không phải là vô dụng. Bọn họ có thể cướp được của Đông Phương Gia chẳng lẽ ta không được sao? Từ đứa nhỏ cho tới lão nhân của Tây Môn Bảo Đệ đều đã cướp qua đồ của Đông Phương Gia, cho dù chỉ là xâu kẹo hồ lô cũng chứng minh được bọn họ có giá trị mà Tây Môn Nguyên Bảo đến giờ cũng không thấy mình có gì thua kém các nam nhân trong tộc, cho nên đêm nay nàng nhất định phải dùng hành động để chứng minh, để cho các ca ca im miệng và thu hồi ý nghĩ nữ nhân nhu nhược kia đi”

“Nguyên Bảo, với cảm tình của chúng ta, ta đương nhiên là giúp người, bất quá...Người làm sao xác định được người của Đông Phương Gia đêm nay sẽ đi qua đây?” Nghe Nguyên Bảo nói một hồi Bảo Đệ cảm thấy choáng váng liền đưa ra nghi vấn tồn tại đã lâu

“..... Dù sao ta chính là biết, này người cũng đừng hỏi nhiều !” Tây Môn Nguyên Bảo chột dạ, không dám nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy tín nhiệm của Bảo Đệ. Thực ra nàng cái gì cũng không biết, chỉ là thuận miệng nói bừa thôi.

Lão thiên gia a! Nếu không muốn nàng bị ba ca ca ức hiếp thì ban cho nàng một tên hồ tướng Đông Phương Gia đi. Cho dù chỉ là một gã sai vặt, cho dù chỉ cướp được của hắn một cái khăn trùm đầu, nàng cũng thành tâm cảm tạ lão thiên gia.

“Nha!” Tây Môn Bảo Đệ đoán rằng, có lẽ Nguyên Bảo ngoại trừ khí lực cùng sức ăn rất lớn còn có tài đoán trước, chẳng qua là trước giờ nàng không thể hiện ra mà thôi.

Thoải mái hù quá Bảo Đệ, Tây Môn Nguyên Bảo trong lòng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, rất sợ Bảo Đệ tiếp tục hỏi thì chắc không thể nào giấu giếm được nữa.

Hai người giống như hai con ếch đang ngồi chồm hổm sau lùm cây, Tây Môn Nguyên Bảo thì cố nén cái ngáp, Tây Môn Bảo Đệ thì mắt đã díp lại, sắp ngã xuống đất mà ngủ.

Tối nay, thật đúng là không bình thường, không thú vị a!

Đang lúc Tây Môn Nguyên Bảo chuẩn bị buông tay ra về thì đột nhiên nghe tiếng vó ngựa, nàng vội vàng lôi khéo Bảo Đệ đang ngủ gật

“Cái gì? Phải về nhà sao?” Tây Môn Bảo Đệ còn đang mơ ngủ, không rõ chuyện gì đang xảy ra, lòng chỉ mong mau chóng được về nhà, nằm lên chiếc giường êm ái mà đánh một giấc.

“Nhỏ tiếng một chút, có người đến” Tây Môn Nguyên Bảo đưa tay muốn che miệng của Bảo Đệ lại, sợ nàng lớn tiếng làm hỏng chuyện tốt của mình.

Tây Môn Bảo Đệ trừng lớn mắt, không thể tin được thật sự có người đi qua đây. Nàng càng ngày càng sùng bái Nguyên Bảo.

“Nhớ kỹ, làm theo kế hoạch chúng ta đã bàn trước đây, trước tiên ta sẽ nhảy ra chặn ngựa lại, còn người thì cầm đao đi theo sau ta. Nhớ là phải cầm đao đi ra chứ đừng một cước nhảy bổ tới trên người ta. Hiểu chưa?” Nàng cũng không muốn ở trong lúc phải tỏ rõ uy phong thì bị Bảo Đệ đánh chết.

“Đã biết. Ta..... Ta nhất định sẽ cầm chắc bảo đao, sẽ không làm cho nó bổ tới trên người người” Bảo Đệ cam đoan, tay nắm chặt đao. Đao này rất nặng, nếu khi nhảy ra nàng không cẩn thận có thể làm rơi xuống chân, nàng sẽ tận lực để đao không bổ về phía đầu Nguyên Bảo.

Vì để không cho người khác phát hiện ra, nên hai nàng mặc y phục cũ của huynh trưởng, dù hơi rộng so với vóc dáng nhưng cũng không gây trở ngại cho động tác của các nàng. Dù sao các nàng cũng là người của Tây Môn Gia, luôn có tác phong gọn gang, quả thật là trời sinh ra để làm cường đạo chặn đường cướp bóc a.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, hai người nhanh chóng bịt mắt, khẩn trương liếc nhìn nhau một cái – thành công hay thất bại chỉ trông chờ vào lần này.

Trên lưng ngựa Đông Phương Dực cảm thấy mờ mịt, bị nội thương hần giờ phút này đang vội vã chạy về nhà. Hần không biết nguyên nhân vì sao mình bị đánh lén. Theo hẳn biết kết thù lớn nhất cùng Đông Phương Gia chỉ có Tây Môn Gia, nhưng người Tây Môn gia rất thô kệch, hơn nữa thường chỉ cướp tài vật chứ chưa từng ép người vào chỗ chết như tối nay. Hơn nữa, quan trọng nhất là đám người Tây Môn Gia rất ngu ngốc, không thể nào nghĩ ra được kế hoạch giết hẳn chu toàn đến vậy, hẳn dám chắc việc này là do người khác gây nên.

Thời gian càng lâu, thể lực của Đông Phương Dực càng bị nội thương trên người làm tiêu hao nhanh hơn, truy binh phía sau cũng chẳng biết đã đi đâu, người trong tộc gặp nguy hiểm, là tộc trưởng hẳn càng phải quan tâm, cho nên hẳn cần trở về nhà trong thời gian ngắn nhất.

Đến đây! Tây Môn Nguyên Bảo hai tròng mắt rạng rỡ tỏa sáng, hưng phấn đồng thời không quên cảm kích lão thiên gia chiếu cố cho nàng, đã đưa con mồi đến trước mặt nàng.

Chính là hiện tại!

Ngay khi tuần mã màu đen chạy đến chỗ Nguyên Bảo ẩn thân, nàng lập tức tay chân gọn gàng từ trong lùm cây nhảy ra, tay phải vung lên đánh một quyền vào bụng ngựa.

Con ngựa cường tráng cũng không chịu nổi trọng kích, hai chân vung lên, thân hình nâng lên đem chủ nhân trên lưng hất ngã xuống đất, sau đó nó cũng không chịu nổi đau nhức mà thống khổ ngã xuống.

Lại đột nhiên lọt vào công kích, Đông Phương Dực không kịp phản ứng, cả người liền bị con ngựa hất xuống, lại thêm trên người bị nội thương nên càng thêm choáng váng, cũng may trong lúc đó hẳn kịp thời né tránh để không bị ngựa đè, nếu không chắc đã sớm đi đời nhà ma. Trong thoáng chốc, hẳn không biết cái gì đã đánh trúng Hắc Câu (tên con ngựa í), chắc là bị chùy hay là đá đánh trúng mới có thể sùi bọt mép, ngã xuống đất đến không dậy nổi.

Đông Phương Dực cố nén đau đớn, kéo thân mình, thở hồng hộc đi đến chỗ Hắc Câu đang đau đớn gào thét, trong lòng tràn ngập phần hận. Đến tột cùng là kẻ nào mà tin bĩ đến vậy, đầu tiên là ám toán, giết hẳn không thành thì lại mai phục. Lần này bọn họ an bài bao nhiêu người. Cho dù nhiều hay ít thì Đông Phương Dực hẳn cũng sẽ không lui bước. Hẳn oán hận trườn vào chỗ bóng tối mà ác đồ đang nấp, chuẩn bị động thân ghê ghê địch. Không ngờ chờ đợi hẳn không phải là một số đông nhân mã mà chỉ có một thân

hình kiêu nhỏ đang dương dương tự đắc, xem hấn như tiểu tử. Hấn đoán thiên quân vạn mã căn bản là sẽ không xuất hiện.

“Đánh trúng !” Tây Môn Bảo Đệ hưng phấn kêu to, theo sát sau Nguyên Bảo từ trong lù cây nhảy ra, không cẩn thận bị vướng chân, may mắn là kịp ổn định lại, không đến nỗi bị té ngã.

Lại xuất hiện thêm một tiểu ả nhân, Đông Phương Dực hoài nghi không biết tiểu ả nhân thứ hai vừa xuất hiện có thể sử dụng đại đao trong tay hay không, bởi vì đối phương không phải cầm mà là tha.

Hai tiểu nữ nhi này rốt cuộc là từ đâu mà ra? Đông Phương Dực cảm thấy tình hình trước mắt thật vô vãn.

Tây Môn Nguyên Bảo uy phong lẫm lẫm, bề ngoài cười nhìn một ngựa một ngựa bị nàng đánh bại. Thì ra đánh ngã một con ngựa cũng đơn giản, vậy mà hại nàng lúc trước còn khấn trương, lo lắng, chỉ sợ sẽ có sơ xuất, kết quả đều là do nàng nghĩ nhiều quá thôi.

Tây Môn Bảo Đệ khoái hoạt kéo đại đao chạy đến bên Nguyên Bảo, bắt chước nàng ngạo nghễ nhìn nam nhân dưới đất.

“Các người là ai? Đến tột cùng muốn làm cái gì?” Đông Phương Dực mở miệng hỏi. Nếu không phải bị nội thương, hấn khẳng định sẽ vì tình hình vô vãn trước mắt mà cười thật to.

“Ngốc tử, đương nhiên là cướp đồ của người a! Chẳng lẽ người cho rằng bốn đại gia chằng người lại là muốn cùng người nói chuyện phiếm sao?” Tây Môn Nguyên Bảo bắt chước ca ca nói, lại cười thật to chế nhạo nam nhân ngu xuẩn kia.

Cướp bóc? Đáng chết! Lời nói của nàng chứng tỏ bọn họ cùng bọn người mai phục giết hấn là không cùng phe. Đông Phương Dực đã mơ hồ đoán được hai tên tiểu ả nhân này trừ bỏ là người của Tây Môn Gia ngu ngốc thì còn ai vào đây nữa.

Đông Phương Dực cố nén cảm giác muốn mắng người xuống, nếu hấn cùng kẻ ngu chấp nhất vậy không phải hấn cũng ngu sao? Nhưng mà...lão thiên gia, vì sao ông lại đối xử tàn nhẫn với hấn như thế? Đầu tiên làm cho hấn bị ác đồ tập kích phải vội vàng chạy trốn, giờ lại để cho hấn gặp gỡ người của Tây Môn Gia ngu ngốc. Tây Môn Gia đi cướp vì sao ông trời còn nhảy vô giúp vui?

Hồ lạc đồng bằng bị chó khi dễ a!

Đông Phương Dực cảm thán lắc đầu, hối hận trước khi xuất môn đã không xem ngày, nếu không đã tránh được một kiếp a!

Tây Môn Nguyên Bảo cùng Tây Môn Bảo Đệ, tay chống nạnh làm ra tư thế hung ác, cất giọng cười lớn, đáy lòng đều có cảm giác giống nhau – sảng khoái.

Không uống công các nàng chờ đến nửa đêm, bị muỗi đốt đến khổ cuối cùng cũng để các nàng thuận lợi gặp gỡ nam nhân kia, tối nay không hung hăng ra oai, sao có thể tạo lập uy phong?

“Thức thời liền ngoan ngoãn giao ra ngân lượng, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!” Tây Môn Bảo Đệ theo Nguyên Bảo cước bộ, cũng ra vẻ ta đây thét to.

Đông Phương Dực nhíu mi lắng nghe tiếng của hai tiểu ả nhân, ngu ngốc quả nhiên là ngu ngốc mà, đã nữ phần nam trang còn không nhớ cải biến giọng nói. Hấn không khỏi vì cảm thán mà lắc đầu. Hấn, Đông Phương Dực, tộc trưởng của Đông Phương Gia thế nhưng lại bị hai nữ nhi của Tây Môn Gia đánh cướp, chuyện này nếu truyền ra ngoài chẳng phải hấn sẽ trở thành trò cười của đám Tây Môn Gia ngu ngốc kia sao?

..... Tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho các nàng biết thân phận của hấn! Khiến cho các nàng nghĩ lầm hấn là lũ khách ngẫu nhiên đi qua đây đi!

“Nhanh chút giao ra tài vật trên người người, bằng không Lão Tử làm thịt người!” Tây Môn Nguyên Bảo giọng nói đầy uy hiếp đi đến bên người Đông Phương Dực, lớn tiếng rống hấn.

Đông Phương Dực nhìn bộ mặt ra vẻ hung thần ác sát của hai nàng, trừ bỏ đại đao trên tay tiểu ả nhân phía sau thì các nàng không có vũ khí nào khác, ngay cả đá lớn cũng không có. Hơn nữa thoát nhìn bộ dáng

hai người cũng không phải là có võ công cao cường, vậy vừa rồi các nàng dùng binh khí gì mà đã thương Hắc Câu? Hắc thắc mắc trăm bề mà không thể giải được.

“Nhìn cái gì vậy? Lại nhìn ta liền khoét mắt ngươi” một chút cũng không hài lòng cách hắc nhìn nàng, cứ như cho rằng nàng không làm gì được hắc, vì thế nàng cố ý dùng từ ngữ tàn nhẫn để hù dọa hắc.

“Đúng, chúng ta còn có thể đem ngươi chém thành tám mảnh” Tây Môn Bảo Đệ cũng hòa theo, chạy nhanh đến còn cố sức dùng tay đưa thanh đao lên để trợ uy.

“Ngươi muốn lấy tiền, vậy đem đi đi” Đông Phương Dực sảng khoái giao túi tiền trên người ra, lười cùng các nàng dong dài, việc quan trọng trước mắt là hắc phải làm sao để các nàng không phát hiện ra thân phận của hắc.

Đông Phương Dực hợp tác làm cho Tây Môn Nguyên Bảo cùng Tây Môn Bảo Đệ hai mặt nhìn nhau. Nguyên lai ăn cướp đơn giản và dễ dàng như vậy sao, vậy mà nhóm chú bác và huynh trưởng cứ ba hoa chích chòe, làm như bọn họ là thiên binh thần tướng chuyển thế. Hiện nay ngẫm lại, thực thay bọn họ cảm thấy cảm thấy thẹn.

“Tiền tài các ngươi đã lấy, ta có thể đi được rồi chứ?” Đông Phương Dực thấy các nàng đang sửng sốt nghĩ rằng không lẽ các nàng không quen ăn cướp? không quan hệ, để tiết kiệm thời gian của hai bên, hắc liền đưa ra yêu cầu.

Tây Môn Nguyên Bảo ngăn người, nhất hà bao nặng trĩu hắc ném xuống đất lên, vốn định rời đi. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Bảo Đệ, nàng không đành lòng để nàng ta thất vọng, phải làm thêm chút gì đó để Bảo Đệ càng thêm tin phục nàng a!

“Khụ! Ngươi cho là sự tình có thể liền đơn giản như vậy chấm dứt sao? Tính ngươi vận khí không tốt, gặp phải Song Nhân Đại Dao tiếng tăm lừng lẫy, hãy nói tên của ngươi đi” Tây Môn Nguyên Bảo vừa nói vừa học bộ dáng ra vẻ uy phong của phụ thân.

“Đúng Hãy xưng tên ra!” Tây Môn Bảo Đệ đi theo hét to. Song Nhân Đại Dao? Tên này nghe chẳng có chút uy phong, nhưng trước mắt đành phải miễn cưỡng dùng tạm, sau này nhất định sẽ nghĩ ra một cái tên nào đó thật hay, thật uy phong để đi hù người mới được.

“Ta họ Hồ, tên Thổ” Đông Phương Dực báo một cái tên giả, tên giả này không chỉ nói các nàng hồ đồ mà cũng châm chọc chính mình. Nếu hắc cẩn thận hơn, khi xuất môn man theo nhiều người như vậy trên đường gặp mai phục cũng có người giúp đỡ, như vậy không bị nội thương đến nỗi phải bỏ trốn, trên đường còn gặp hai tiểu nữ tặc cáo mượn oai hùm chặn cướp.

Từng bước sai, từng bước sai! Hôm nay chuyện này cho hắc một bài học, sau này hắc càng phải cẩn thận hơn mới được.

“Hồ Thổ, hôm nay tâm tình đại gia ta vui vẻ nên tha cho ngươi một mạng. Ngươi làm người cũng rất sáng khoái cho nên bố đại gia cũng không làm khó ngươi nhưng ta thấy quần áo trên người ngươi rất đáng giá, cho nên ngươi mau cởi áo ngoài ra đi”. Đáng tiếc không phải là người Đông Phương Gia, bất quá dù sao lão thiên gia cũng đã đem đến cho nàng một con mồi tốt như vậy, không thể so đo nhiều lắm. Huống chi nếu nàng về nhà lừa nói là đồ của Đông Phương Gia chắc cũng không ai biết được là nàng nói dối. Chỉ cần cùng với Bảo Đệ trước đó thương lượng qua, tuyệt không thể lộ.

Tây Môn Nguyên Bảo đối hắc ngoắc ngón tay, mơ ước y phục trên người hắc, nhìn toàn bộ người Tây Môn Gia cũng không ai có quần áo chất liệu tốt như hắc, khẳng định là hắc có tiền, rất có tiền a!

Đông Phương Dực hết nhìn trời lại nhìn đất. Tốt lắm, trời đất vẫn không đảo ngược, âm dương cũng không đổi chỗ, lỗ tai hắc cũng không có vấn đề. Như vậy hắc gặp phải người có vấn đề. Nàng rõ ràng là một cô nương, lại muốn một nam nhân ở trước mặt mình cở bỏ y phục. Là thể đạo thay đổi sao? Không, là người Tây Môn Gia không có đầu óc. Không chỉ có nam nhân óc ngắn mà nữ nhân óc càng ngắn hơn, hơn nữa cũng không biết thế nào là rụt rè, e thẹn.

“Nguyên Bảo, ngươi thật muốn thoát hắc y bào a?” Tây Môn Bảo Đệ ả ả cảm thấy có chút không đúng còn nói không ra là chỗ nào không đúng.

“Không phải ta muốn thoát, là muốn chính hấn thoát.” Tây Môn Nguyên Bảo đã quên muốn Bảo Đệ đừng nói ra tên của nàng, nhưng nghĩ chắc nam nhân kia sẽ nghĩ nàng họ Nguyên, tên Bảo chứ không biết nàng là Tây Môn Nguyên Bảo cho nên dù Bảo Đệ có nói ra tên của nàng cũng là vô hại.

“Nha.”

Nguyên Bảo? Hấn biết Tây Môn Gia có một nữ nhi tên Nguyên Bảo, nếu đoán không sai, nàng chính là Tây Môn Nguyên Bảo.

“Ừ! Tiểu tử, ngươi rút cuộc cưới hay không cưới?” Tây Môn Nguyên Bảo thấy hấn bất động như núi, không khỏi hét lớn.

“Nhưng là..... Nguyên Bảo, ngươi vì sao muốn hấn thoát y bào ?” Tây Môn Bảo Đệ vẫn là không hiểu Nguyên Bảo muốn y bào của nam nhân làm gì? Nguyên Bảo lại không thể mặc a!

“Ngu ngốc! Chẳng lẽ ngươi đã quên, các ca ca ta sau khi cướp xong liền đem y bào của đối phương cởi ra, sau đó đem đối phương trần truồng cột lên cây sao? Cho nên chúng ta cũng phải làm như vậy, sau đó đem y bào của hấn đi cầm, đổi lấy bạc a!” Tây Nguyên Bảo nhận định đánh cướp rồi cởi quần áo người ta, sau đó treo lên cây là trình tự tất yếu của quá trình đánh cướp, tuyệt đối không thể sửa đổi.

“Đúng nha, ngươi không đề cập tới, ta nhưng thật ra đã quên.”

Nghe hai nàng ngu ngốc nói chuyện, Đông Phương Dục sắc mặt xanh mét. Nha đầu kia thật phải hấn toàn thân trần truồng cột vào trên cây sao? Đối với hấn mà nói đây quả là vũ nhục lớn nhất. Hấn, Đông Phương Dục chỉ trần truồng lúc tắm rửa hay cùng nữ nhân trên giường mây mưa, hấn tuyệt đối không thể để cho nha đầu không biết sống chết kia lột trần hấn rồi cột vào trên cây.

“Hồ Thổ, ngươi rút cuộc là cưới hay không cưới? Bảo Đệ ngươi xem hấn cứ nhăn nhó, thực giống nữ nhân nha” Tây Môn Nguyên Bảo cười nhạo hấn, rõ ràng ngồi xổm trước mặt hấn thay hấn động thủ.

“Ha ha ha! Là rất giống!” Tây Môn Bảo Đệ vẫn chống hai tay lên thẳng lưng, cười ha ha.

Các bà các chị?! Đông Phương Dục nghe những lời này mà giận tím mặt. Tây Môn Nguyên Bảo quả thực không biết trời cao đất rộng, cư nhiên dám nói hấn giống cái các bà các chị?! Hấn tuyệt đối muốn dùng tay bóp chết nàng để giải nỗi nhục nàng mang đến cho hấn hôm nay.

“Là nam nhân phải sáng khoái” Tây Môn Nguyên Bảo coi thường thái độ nhăn nhó của hấn, lão cha cùng ba ca ca của nàng thoát y bào thực sáng khoái, chưa từng thấy bọn họ do dự qua. Nhưng nam nhân này vừa nghe đến thì vẻ mặt liền ngu ngốc, nàng không khỏi hoài nghi hấn cũng là nữ phần nam trang giống nàng.

Cách ta xa một chút!”, trước mắt hấn tạm thời không có đủ khí lực, đợi khi hấn khôi phục lại,việc đầu tiên là sẽ bóp chết nàng, hơn nữa tuyệt không chần chờ.

“Không cần!” Tây Môn Nguyên Bảo thực rõ ràng cự tuyệt hấn. Nàng ngồi xổm trước mặt hấn, cẩn thận đánh giá hấn từ đầu đến chân.

Mày rậm mắt to, cái đầu thoát nhìn rất cao, làn da rắn chắc, không giống là một thư sinh yếu đuối. Bất quá bề ngoài có thể gạt người, nếu không yếu đuối thì làm gì chễm ới ngã nhẹ từ lưng ngựa xuống đã không thể đứng dậy, đây không phải là quả hồng mềm thì là gì?

Tây Môn Nguyên Bảo vừa nhìn đến hai tròng mắt kiệt ngạo bất tuân của hấn liền không tự kiềm chế, bị hấn sâu vào bên trong. Hai con ngươi đen thâm thúy gắt gao hấp dẫn ánh mắt của nàng. Cái miệng của hấn cũng thật mê người, tuy rằng mím chặt thành một đường , không mang theo một chút ý cười nhưng nàng làm người cũng thật đơn giản, không kén cá chọn canh, đẹp mặt chính là đẹp mặt. Trong khi giãy dụa, cảm của hấn vẫn kiên nghị, quả quyết giống như là không dễ dàng thỏa hiệp, toàn bộ đều mê hoặc ánh mắt của nàng.

Tây Môn Gia có cả một đồng nam nhân tuần mỹ, nàng vốn không thấy các cha, anh của mình có điểm nào đáng giá khiến nữ nhân nhìn đến đều đỏ mặt cười duyên, nhưng lúc này nàng đã hiểu được tâm tình của các nữ nhân khi nhìn thấy các cha, anh của mình. Bởi vì nàng cũng cảm giác hai tai bắt đầu nóng lên. Nhưng

nàng không muốn mình cũng cũng giống như trứng tôm nấu chín, nhìn hấn cười đến ngốc cho nên nàng phải lấy biểu tình hung ác trừng hấn, làm thế nào cũng phải tìm ra khuyết điểm của hấn.

Ngay khi Tây Môn Nguyên Bảo nhìn chằm chằm Đông Phương Dục, hấn cũng đồng dạng nhìn lại nàng. Hai người trừng mắt nhìn nhau làm cho hấn phát hiện đôi đồng tử của nàng như hai hòn ngọc xinh đẹp, sáng lấp lánh. Thực ra thì hấn nên biết được nàng sẽ có một đôi mắt đẹp bởi vì Tây Môn Gia dù đầu óc ngu ngốc nhưng lại sản sinh toàn tuần nam mỹ nữ. Dù lúc này dung mạo bị bố khăn che lấp nhưng vẫn không làm giảm vẻ quang hoa linh động của nàng.

Bất quá hành vi của nàng lại không thể nào chấp nhận được, nếu nàng là muội muội hấn, hấn sẽ đem nàng nhốt trong phòng nửa năm cho nàng tỉnh ra, xem sau này nàng dám nửa đêm ra ngoài chặn đường ăn cướp nữa không, thậm chí còn lớn mật nói muốn nam nhân cởi bỏ y phục.

Tây Môn Gia đến tột cùng là dạy dỗ khuê nữ của bọn họ như thế nào a?

“Nguyên Bảo, ngươi đang làm cái gì? Còn không mau đem y phục của hấn cởi ra” Tây Môn Bảo Đế ở một bên hồi thúc.

“Đừng thúc giục ta! Ta sẽ thoát!” Tây Môn Nguyên Bảo sợ bị Bảo Đế phát hiện nàng thế nhưng lại nhìn nam nhân đến ngốc, liền cố lấy lại tinh thần

“Đủ. Người mang bạc về nhà đi” Đông Phương Dục chụp lấy bàn tay Tây Môn Nguyên Bảo đang hướng tới

“Lão tử đã nói muốn đem ngươi trần truồng cột lên trên cây, ngươi còn dong dài cái gì?” bàn tay bị chụp lại nhiều lần khiến Tây Môn Nguyên Bảo nổi giận.

xem nam nhân nhìn đến ngốc điệu, việc tỉnh lại khỏi tinh thần.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, về nhà đi!” Đông Phương Dục cũng không muốn bị nàng lột sạch sẽ nên nhắc nhở nàng, chung quy nàng cũng là một cô nương, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, nàng nên rõ ràng mới phải.

“Cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân” Tây Môn Nguyên Bảo không hiểu hấn đang nói gì, trong nhà nàng cùng các ca ca trong tộc luôn ở chung với nhau mà mẫu thân vì bận thu xếp việc ăn ngủ cho cả một đại gia đình cho nên không ai nói với nàng chuyện lễ giáo gì, cho nên nàng cũng không hiểu hấn đang nói cái gì a

“Nguyên Bảo, ta xem tiểu tử này tám phần là đọc nhiều sách. Cha ta nói, những kẻ đọc sách nghèo kiết xác nhưng lại thích nói đạo lý giáo huấn người nhất, hấn nhất định là kẻ đọc sách hủ lậu như cha ta nói” Tây Môn Bảo Đế cũng đồng dạng dốt đặc cán mai nói

“Bảo Đế, ngươi nói đúng! Thật sự là quá lợi hại!” khó có được thời điểm Bảo Đế thông minh nên cần phải khen nàng một tiếng.

Được Tây Môn Nguyên Bảo khen ngợi, Bảo Đế cười híp cả mắt.

Đông Phương khiếp sợ trừng mắt nhìn hai người, không ngờ ngay cả đạo lý cơ bản nhất là nam nữ thụ thụ bất thân mà các nàng cũng không hiểu, nếu so sánh hai người họ với muội muội của hấn thì vẫn là tiểu thư khuê các tốt hơn. Giờ phút này hấn mới biết nói nhiều đạo lý với các nàng cũng là uống công, bởi vì các nàng căn bản là không hiểu một chữ, hấn vẫn là nên tự cầu phúc đi.

Hấn thử đề khí, xem có thể hay không thoát khỏi các nàng, không ngờ vận khí kết quả là làm vết thương trên người nặng hơn làm hấn ôm ngực thở phì phò, chịu đựng đau đớn.

Đáng chết! vết thương của hấn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng, không lẽ thanh danh một đời của hấn sẽ bị hủy trong tay hai tiểu nha đầu này?

Tây Môn Bảo Đế lại thúc giục Tây Môn Nguyên Bảo, muốn nàng nhanh tay hơn cũng sớm chấm dứt hành động ăn cướp đêm nay. Nàng mệt mỏi, muốn sớm về nhà nghỉ ngơi.

Tây Môn Nguyên Bảo vốn là định cậy mạnh mà thoát y bào của hấn, nhưng thấy vẻ mặt bất khoái của hấn, nàng không khỏi do dự. Hấn thoát nhìn rất tức giận, giống như bộ dáng của ca ca khi nàng đoạt chân gà của hấn, ca ca nổi giận chạy theo đánh nàng

Ai, kỳ thật nàng cũng không phải thích chọc giận người khác, nhưng nàng nhớ rõ ca ca đã có nói qua đã là cường đạo ra ngoài ăn cướp thì nên tiến hành đúng quy trình của cường đạo, nếu qua loa sẽ làm hỏng hết cả thanh danh.

Nàng thực sự không thể để cho các ca ca xem thường, cho nên y bào của hấn nhất định phải thoát. Hơn nữa Bảo Đề vẫn đang chờ hành động của nàng, nàng làm sao có thể để cho Bảo Đề thất vọng đây.

Phanh!

Tây Môn Nguyên Bảo bắt đắc dĩ thở dài, lấy tốc độ sét đánh đột nhiên xuất quyền đánh lên ngực hấn. Bởi vì mục đích của nàng là ăn cướp chứ không phải giết người, cho nên chỉ dùng có một phần khí lực liền làm cho hấn ngất xỉu ngã xuống đất.

Đông Phương Dục bị đánh bất ngờ, không kịp phòng bị, khi hữu quyền của Tây Môn Nguyên Bảo đánh lên ngực của hấn, trước khi ngất đi hấn cũng kịp hiểu được Hắc Câu bị đánh ngã là từ đâu...

“Oa! Nguyên Bảo, người làm chi đánh chết hấn?” Tây Môn Bảo Đề líu lưỡi hỏi. Các nàng là xuất môn ăn cướp, không phải xuất môn giết người, giết nhân thực phiền toái !

“Yên tâm, ta chỉ dùng một phần lực, hấn chết không được.” Ở mặt ngoài nói rất tự tin, nhưng thực ra Tây Môn Nguyên Bảo rất sợ không cẩn thận đã đánh chết hấn, bởi vậy đưa ngón tay lên mũi hấn để xem hơn thở, xác định hấn vẫn còn hô hấp thì mới yên tâm.

“Nha. Nhưng ta không hiểu vì sao người đánh hấn bất tỉnh?” Tây Môn Bảo Đề gãi gãi đầu nhìn Nguyên Bảo, hành động của Nguyên Bảo từ đầu đến cuối nàng có thấy nhưng không có hiểu, nàng phát hiện mình càng ngày càng không lý giải được hành động của Nguyên Bảo.

“Thoát y bào của hấn” sau khi xác định hấn còn sống, Tây Môn nguyên Bảo liền tay chân nhanh nhẹn thoát y bào của hấn. Khi thoát y bào của hấn, đầu ngón tay cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cơ thể làm nàng thẹn thùng thu tay về, nhưng lại sợ bị Bảo Đề phát hiện sự khác thường nên liền ra vẻ trấn định tiếp tục việc đang làm.

Thẹn thùng? Nàng, Tây Môn Nguyên Bảo từ nhỏ đến lớn không hiểu được thẹn thùng là thế nào, thế nhưng nàng vì thoát bỏ y bào của nam nhân này mà cảm thấy thẹn thùng, nếu các ca ca nàng biết được chắc sẽ cười bể bụng.

“Khi hấn tỉnh, người không thể thoát sao?” Tây Môn Bảo Đề cũng hỗ trợ cởi giày của hấn.

“Ta thích đem người đánh bất tỉnh đó thì sao?” Hừ, nàng chính là không muốn cho cặp mắt tức giận của hấn nhìn nàng chằm chằm, như là không ngừng chỉ trích nàng không nên làm chuyện này, cho nên nàng mới đánh hấn bất tỉnh thôi.

“Quên đi, người cao hứng là tốt rồi.” Tây Môn Bảo Đề nhún nhún vai, không nghĩ tiếp tục truy vấn. Tóm lại nàng mệt mỏi, mau chóng đem việc này làm xong, có thể sớm về nhà là tốt nhất.

Trong nháy mắt, Tây Môn Nguyên Bảo đã đem ngoại bào của hấn bỏ xuống.

“Khụ!”

“Làm sao vậy?” Vì sao không tiếp tục? Tây Môn Bảo Đề kinh ngạc nhìn nàng.

“Như vậy là đủ rồi, dù sao chúng ta không nghĩ hại chết hấn. Người cũng thấy hấn suy yếu như vậy tựa như quả hồng mềm, nếu không có quần áo hấn chắc sẽ bị lạnh mà chết. Đêm nay chúng ta thu hoạch cũng khá, thả cho hấn một con đường sống đi” Tây Môn Nguyên Bảo cảm thấy toàn thân nóng lên, sắp cháy luôn rồi.

“Hảo, hấn thoát nhìn thật thực yếu đuối.” Tây Môn Bảo Đề xem lời của Nguyên Bảo là mệnh lệnh, chỉ cần Nguyên Bảo cảm thấy hảo là tốt rồi, nàng không có ý kiến.

“Đúng vậy! Đúng rồi, chúng ta đem ngựa của hấn đi theo đi” Tây Môn Nguyên Bảo khoái hoạt dắt Hắc Câu đang vừa mới bình phục sau cú đánh đi, luyến tiếc bỏ lại chủ nhân của nó. Hắc Câu không muốn cùng nàng rời đi, liều mạng lui về sau, thấy thế nàng liền giơ hữu quyền lên.

“Nếu không muốn ăn quyền đầu, tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời ta” Tây Môn Nguyên Bảo hung tợn uy hiếp, khẳng định đây chính là ngựa quý, giá trị không ít bạc đầu.

Đáng thương cho con ngựa vì sợ nắm đầm của nàng cho dù ngàn vạn lần không muốn cũng phải theo nàng rời đi.

Bảo Đệ khoái hoạt cầm y bào của Đông Phương Dực đi bên cạnh, miệng ư ử hát một bài ca dân gian.

“Nguyên Bảo, chúng ta đêm nay thu hoạch lớn nha!”

“Theo ta xuất môn, đương nhiên là có thu hoạch lớn a!”

“Nguyên Bảo, người nói Hồ Thổ nằm ở chỗ kia có thể bị dã thú đi ngang qua ăn thịt không?”

“..... Có lẽ sẽ có.” Tây Môn Nguyên Bảo nghĩ nghĩ, nhún vai.

“Chúng ta cứ như vậy mặc kệ hử sao?”

“..... Bằng không, chúng ta lấy cỏ đắp lên người hử như vậy dã thú sẽ không nhìn thấy hử” Tây Môn Nguyên Bảo chung quy không thể thấy chết mà không cứu vì thế cố nghĩ ra biện pháp tốt nhất.

“Nguyên Bảo, người thật sự là quá thông minh! Chúng ta lập tức đi chặt cây, kiếm cỏ. Đúng rồi, người khí lực mạnh, người chặt cây đi” Tây Môn Bảo Đệ vốn đã ngưỡng mộ Tây Môn Nguyên Bảo giờ càng thêm sùng bái.

“Không thành vấn đề, muốn ta chặt một gốc cây cỏ thụ trăm năm cũng không thành vấn đề” đối với khí lực của mình, Tây Môn Nguyên Bảo phi thường tự tin, có thể nói trong vòng trăm dặm không ai có thể so bì khí lực với nàng.

Vì thế hai người cố gắng đem cây cỏ đắp lên người hử để cho dã thú đi ngang qua cũng không thấy. Nhưng các nàng một chút cũng không nghĩ tới, dã thú bắt mỗi vốn không cần thấy mà chỉ cần ngửi.

2. Chương 2

Tây Môn Nguyên Bảo cùng Tây Môn Bảo Đệ tay dắt Hắc Câu cao lớn trở về nhà, đến khi các nàng bước vào cửa người trong nhà mới phát hiện có hai tiểu cô nương buổi tối không ngủ mà chạy ra ngoài đánh cướp.

Cả đám bọn họ nghen hợm trên trời vây quanh các nàng, nhìn ngắm, sờ mó, đánh giá Hắc Câu

“Bảo bối của ta, người thực sự là làm quá tốt, là cha hiểu lầm người, cứ tưởng người chỉ biết cùng mọi người dành ăn, không nghĩ tới người cũng có thể ra ngoài đánh cướp mà còn làm nên thành tích tốt như vậy, cha thật là cao hứng” Thùng cơm lớn trong nhà cuối cùng cũng có tiền đồ, Tây Môn Phát Tài cảm động đến phát khóc.

“Ta nói cha, người hử là đã biết năng lực của nữ nhi, cho nên từ giờ đừng nói ta kém hơn các ca ca nha”. Vì muốn cho lão cha càng thêm cao hứng, Tây Môn Nguyên Bảo liền lấy túi bạc của Hồ Thổ ra khoe, tay giơ lên rồi lại hạ xuống, vẻ mặt rất là đắc chí mà cả đám Tây Môn Gia ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm theo cánh tay đưa lên hạ xuống của nàng, trong đầu tưởng tượng trong hà bao kia là bạc, mà việc bạc trắng biêng thành gà quay, vịt quay có thể cúng tế cho ngũ tạng miếu của bọn họ, hai mắt càng thêm sáng rỡ.

“Còn có ta, ta cũng giúp Nguyên Bảo rất nhiều việc! Ta cầm đao đặt lên cổ hử, hử liền sợ đến mức rụt đầu như con rùa, một chút cũng không dám động” Tây Môn Bảo Đệ cũng nói dối để tranh công, dù sao thì sự thật cũng chỉ có một mình nàng là Nguyên Bảo biết, sẽ không ai phát hiện là nàng nói dối.

“Ôi, ta chỉ biết Bảo Đệ nhà ta ngày nào đó sẽ làm nên chuyện mà. Các người nói có phải hay không? Bảo Đệ thật là tinh quái nha. Ta cho tới giờ vẫn chưa từng hoài nghi năng lực của nàng a, ta đã sớm biết Bảo Đệ sẽ là trợ thủ tốt nhất cho Nguyên Bảo” nương của Tây Môn Bảo Đệ, Du kim Hoa liền mạng lên tiếng khen ngợi Bảo Đệ, như sợ mọi người không biết đến nàng ta.

Hừ, sau tối nay, còn ai dám chê Bảo Đệ nhà nàng ngốc, nàng nhất định sẽ liều mạng với kẻ đó.

Tây Môn Bảo Đệ miệng cười thật tươi, đầu cúi vào lòng mẫu thân làm nũng, còn thuận tiện thêm mắm dặm muối làm ình trở thành anh dũng phi thường.

Người trong tộc đã quen với việc Du Kim Hoa sủng ái Bảo Đệ, còn về việc Bảo Đệ tinh quái hay là ngu ngốc thì ai cũng biết rõ, không cần nhắc tới, mắc công lại khiến Du Kim Hoa nổi giận, chạy vào phòng bếp lấy dao liễu mạng với mọi người.

Tây Môn Nguyên Bảo cùng Tây Môn Bảo Đệ trao đổi giả hoạt tươi cười, tóm lại, đêm nay các nàng đã hạ quyết tâm ba hoa chích chòe, tự tăng sức năng lực của mình, muốn mọi người trong tộc nhìn hai nàng với cặp mắt khác.

Tây Môn Quý đặc ý nhìn muối muối đến mức cặp mắt sắp rớt ra ngoài, Nguyên Bảo cùng Bảo Đệ, hai cái nha đầu ngốc này cứ nhiên lại mèo mù vớ phải chuột chết, không chỉ cướp được tài vật của đối phương mà ngay cả ngựa cũng lấy được, liền cả y bào, giày...cũng đều bị các nàng lột sạch...đây thực sự là hai muối muối ngốc của hắc sao?

Không! Tuyệt đối không phải các nàng trở nên thông minh mà kẻ bị các nàng đánh cướp còn ngốc hơn, lại rất yếu đuối.

Tây Môn Quý tin tưởng vững chắc Nguyên Bảo cùng Bảo Đệ không thể trong một đêm mà trở nên trí tuệ, càng tin tưởng kỹ năng đánh cướp của hắc sao so với các nàng càng cao hơn, các nàng chẳng qua gặp may, đánh cướp được một gã yếu đuối, nhu nhược mà thôi.

Tây Môn Kim Bảo, Tây Môn Ngân Bảo hai an hem sinh đôi thì thầm, không tin chuyện trước mắt là thật, nàng là Tây Môn Nguyên Bảo, kẻ chuyên tranh đoạt đồ ăn với họ. Nàng như thế nào lại xuất môn đánh cướp mà còn cướp được tài vật mang về? Chuyện này thật quá sức tưởng tượng.

“Ai ~~ A Quý ca ca, Kim Bảo, Ngân Bảo ca ca, các người nói, ta là rất, rất giỏi phải không? Chỉ đi ra ngoài chốc lát đã đánh cướp được nhiều như vậy, không biết là ta lợi hại hay là ông trời giúp đỡ ta đây” Tây Môn Nguyên Bảo trưng bộ mặt xinh đẹp, linh động lại tràn ngập biểu tình vô tội nhưng pha chút tiếu nuối cùng cảm thán nhìn ba ca ca so với nàng thành vô dụng kia.

Oa

ha! Ha! Ha! Tây Môn Nguyên Bảo đợi lâu như vậy, chờ chính là giờ khắc này a! Thống khoái!

Tây Môn Kim Bảo cùng Tây Môn Ngân Bảo đang trợn trắng mắt nhìn, bọn họ biết nàng quá rõ, mặc kệ làm ra vẻ vô tội thế nào thì cũng là đáng đánh đòn.

Đối với thành tích của Tây Môn Nguyên Bảo, Tây Môn Quý lại có suy nghĩ khác, hắc sao là trưởng tử của Tây Môn Gia, cần phải tạo lập uy tín của mình, há có thể để cho nha đầu Nguyên Bảo kia tiếp tục kiêu ngạo. Phải tìm một cơ hội để lấy lại uy danh mới được.

“Ha, ha ha. Bảo bối của ta, người đương nhiên là có cả hai a. Mọi người nhìn đi, Nguyên Bảo của chúng ta thông minh xinh đẹp, lão thiên gia làm sao mà không thể không giúp nàng. Còn nữa, Nguyên Bảo là người của Tây Môn Gia, đánh cướp với chúng ta mà nói thì cũng dễ như ăn cơm. Nguyên Bảo là nữ nhi của Tây Môn Phát Tài ta, nàng đương nhiên là có khí chất của thổ phỉ, các người nói có đúng không?” Tây Môn Phát Tài khen ngợi nữ nhi mà mặt không đỏ, thổ không gập cũng không quản người trong tộc có nghe lọt lỗ tai hay không.

“Cha, người nói thật đúng, khó trách người bên ngoài nói người là Phát Tài thành thật nha” Tây Môn Nguyên Bảo cũng vuốt đuôi trả lễ cho phụ thân, người bên ngoài đương nhiên là chưa từng nói vậy, đây là nàng muốn làm vui lòng cha.

Tây Môn Quý không chịu đựng được nữa, lấy ngón tay ngoáy lỗ tai, cố kiềm chế cảm giác muốn nôn.

Người trong tộc còn lại thì làm như chưa nghe thấy gì, dù sao Tây Môn Gia vốn là như vậy, có Du Kim Hoa cưng chiều nữ nhi thì cũng có Tây Môn Phát Tài sủng nịch nữ nhi, nếu không quen nghe những lời như thế làm sao có thể tồn tại được trong Tây Môn Gia.

“Hừ, Phát Tài thành thật? Tây Môn Gia chúng ta muốn phát tài chứ chưa từng thành thật qua, nha đầu Nguyên Bảo thật đúng là chuyện gì cũng dám nói. Nhìn bộ dạng đặc ý của Nguyên Bảo kia, nàng thật nghĩ

là mình có tài bay lên trời hay chui xuống đất sao?” Tây Môn Ngân Bảo bấu môi.

“Chắc, cũng đâu phải là thiên tài đệ nhất, nha đầu Nguyên Bảo này bị cha chiều đến mức hỏng rồi, chỉ có chút chuyện nhỏ vậy mà cha cũng có thể ca ngợi nàng lên tới trời” Tây Môn Kim Bảo cũng ghen tỵ lên tiếng.

“Bảo bối !” Tây Môn Phát Tài nghe nữ nhi tán hấn là Phát Tài thành thật, trong lòng cảm động không thôi, mở rộng hai tay ra

“Cha

” Tây Môn Nguyên Bảo nghe theo tiếng kêu thâm tình, nhào vòng lòng cha, lập tức cha cùng con gái ôm nhau thật chặt.

“Khụ! Nói nhiều như vậy, Nguyên Bảo ngươi còn chưa nói ra là người nào không hay ho bị người gặp phải, bị người đánh cướp, chắc không phải là một người qua đường nào đó chứ?” Tây Môn Quý cho rằng phụ thân và muội muội đã ôm đủ nên lên tiếng phá tan bọn họ, muốn Nguyên Bảo kể lại sự tình đã trải qua.

Tây Môn Nguyên Bảo ngẩn ra, không nghĩ tới A Quý ca ca sẽ hỏi nhiều như vậy, nàng và Bảo Đệ nhìn nhau, chỉ thấy miệng của Bảo Đệ mím chặt lại, không biết nên trả lời thế nào.

“Ai nói ta cùng Bảo Đệ đánh cướp một người qua đường? A Quý ca ca, các người xuất môn có thể đánh cướp tùy tiện nhưng ta thì không, Nguyên Bảo ta ngày ngày đêm đêm đều nhớ tới mối thù Đông Phương Gia đoạt mỏ vàng của chúng ta cho nên muốn đánh cướp đương nhiên phải là đánh cướp người Đông Phương Gia a” Tây Môn Nguyên Bảo khí thế bồng bồng nói.

“Đúng!” Tây Môn Bảo Đệ lập tức nhảy ra phụ họa. Bất luận Nguyên Bảo nói cái gì, nàng giống nhau kêu đúng là được.

“Người làm sao mà biết hấn là người Đông Phương gia?” Tây Môn Ngân Bảo đưa ra nghi vấn.

Toàn bộ người trong tộc đều tập trung chú ý vào Nguyên Bảo, chờ nàng đưa ra căn cứ chính xác

“Ta đây đánh một quyền chặn ngựa của hấn lại, sau đó ở trước mặt hấn lại giơ nắm đấm lên, hấn lập tức sợ tới mức run lập cập, chỉ sợ ta một quyền đánh chết hấn. Ngân Bảo ca ca, ngươi nghĩ một người đã sợ tới mức sắp tè ra quần còn dám đối với ta nói dối sao?” Đã không ai biết, nên Tây Môn Nguyên Bảo liền tận lực bôi xấu Hồ Thổ.

“Đúng” Tây Môn Bảo Đệ nhiệt tình phụ họa.

“Nhưng là, ngươi lúc trước không phải nói người có bao nhiêu anh minh, dũng mãnh phi thường, như thế nào nghe tới bị người đánh cướp lại là một kẻ bất lực?” Tây Môn Quý bắt bẻ lời nói cả nàng.

“Đúng...không, không đúng” Tây Môn Bảo Đệ chỉ lo phụ họa, hoàn toàn quên mất đối tượng người cần phụ họa là Nguyên Bảo chứ không phải A Quý ca ca, chờ đến khi nàng phát hiện sai lầm thì đã bị người trong tộc đã cười to chế nhạo, nàng xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ nào đó để chui vào.

“A Quý ca ca, không thể nói đối phương rất yếu đuối mà là ta rất dũng mãnh a, dù sao Tây Môn Nguyên Bảo ta chủ dùng một quyền nho nhỏ cũng đã có thể đánh chết một con trâu, nếu huynh không tin thì chỉ bằng ngươi đứng ra để cho ta toàn lực đánh một quyền như vậy ngươi sẽ biết được ta có dũng mãnh hay không” nàng không thể để A Quý ca ca phát hiện ra nàng nói dối, nên chỉ có thể dùng khí lực khủng bố để chứng thật lời nói của mình.

“Đúng” Tây Môn Bảo Đệ lần này nghe thật cẩn thận rồi mới nói, nàng không muốn tái phạm sai lầm a.

Đứng cho Tây Môn Nguyên Bảo đánh một quyền, Tây Môn Gia không ai có can đảm làm chuyện này, Tây Môn Quý cũng không phải ngại mệnh quá dài, chán sống mà tự nhiên làm chuyện dại dột nhất thời cho nên vờ ngó lơ.

Người trong tộc nghe xong cười hơ hớ, có người còn vỗ vai Tây Môn Quý, muốn hấn đừng tranh cãi với Nguyên Bảo nữa, nếu thật trúng một quyền của nàng không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng. Huống chi Nguyên Bảo nói không phải là không có lý, ai bị nàng đánh một quyền mà không cầu xin tha mạng chứ?

“Vậy người nói đi, người Đông Phương Gia kia tên gì?” Tây Môn Ngân Bảo vẫn không chịu khuất phục hỏi

“Đúng vậy! Nói ra tên của hân.” Tây Môn Kim Bảo đi theo truy vấn, nếu Nguyên Bảo nói không nên lời, kia liền chứng minh nàng là nói dối.

Mọi người nín thở ngưng thần chờ nghe Nguyên Bảo khai ra tên đối phương, có lẽ người bị Nguyên Bảo đánh cướp bọn họ có biết a, ngày sau nếu không làm được gì thì cũng có thể hung hăng cười nhạo đối phương không thể địch lại hai tiểu nữ oa của Tây Môn Gia

“Đông Phương Hồ Thổ! Hân gọi Đông Phương Hồ Thổ!” Tây Môn Nguyên Bảo chuyển chuyển đôi mắt to tròn linh lợi, trong đầu chợt lóe linh quang liền mặt không đỏ, tim không suy mà nói ra một cái tên.

“Đúng, hân kêu Đông Phương Hồ Thổ”, Tây Môn Bảo Đệ không thể không bội phục Nguyên Bảo, trong thời gian ngắn nàng đã nghĩ ra một cái tên để đối phó.

“Tên này nghe không hay một chút nào, Đông Phương Gia quả nhiên so với Tây Môn Gia chúng ta kém hơn nhiều, ngay cả cái tên cũng đơn giản như vậy. Trái lại Tây Môn Gia chúng ta có tên nào mà không hay, có người nào mà không quý khí bức người” Tây Môn Phát Tài nghe xong tên của đối phương nhin không được mà lên tiếng, về phương diện này, Đông Phương Gia cần phải hướng hân học hỏi thêm mấy chiêu.

Mọi người cũng xúm vào quở trách Đông Phương Gia, hai nhà oán hận chất chứa đã lâu nên khó có thể nói tốt cho đối phương.

Mọi người cũng đã quên mất chuyện nên tiếp tục truy hỏi Nguyên Bảo việc có liên quan đến Đông Phương Hồ Thổ mà đều tin những gì nàng nói.

Thuận lợi đã lừa gạt mọi người xong, Tây Môn Nguyên Bảo càng thêm đắc ý, mà Bảo Đệ còn lại là nhẹ nhàng thở ra, tận tình hưởng thụ mọi người tán dương.

“Mọi người dừng đứng đây nói chuyện, mau cùng ngồi xuống chúc mừng Nguyên Bảo và Bảo Đệ ra ngoài đánh cướp thành công a” Nương của Tây Môn Nguyên Bảo – Bạch Thu Lan nói.

Nàng sinh ra Nhất Quý Tam Bảo, làm nương nên rất hiểu biết con của mình. Tuy rằng cả ngày bọn chúng cãi nhau, giành ăn...người nhìn thấy tưởng rằng huynh muội bốn người cảm tình không tốt nhưng thật ra tình cảm bọn họ rất tốt, nếu gặp chuyện cả bốn huynh muội sẽ đồng tâm hiệp lực giải quyết. Cho nên mặc kệ bọn họ cãi nhau, nàng cùng cha đứa nhỏ cũng không để trong lòng.

Mọi người vừa nghe nói có rượu uống liền lập tức hoan hô như sấm dậy, khoái hoạt cầm lấy ly vì Nguyên Bảo và Bảo Đệ mà chúc mừng.

Tây Môn Nguyên Bảo cùng Tây Môn Bảo Đệ cũng uống rượu, hai nàng bị người trong tộc vây quanh, trong chốc lát có cảm giác mình là anh hùng.

Loại cảm giác này thật sự quá tuyệt diệu, Tây Môn Nguyên Bảo cả người lâng lâng, cảm giác bay bổng không biết là vì uống quá nhiều rượu hay là được mọi người ca ngợi, tán dương mà tâm tình của nàng tốt vô cùng.

Các bà các chị? Hừ! không bao lâu nữa, nàng sẽ làm cho A Quý, Kim Bảo, Ngân Bảo, ba cái ca ca đem ba chữ ” Các bà các chị” Kia thu hồi đi!

Đông Phương Dực thiếu chút nữa bị Tây Môn Nguyên Bảo các nàng hại chết!

Khi Đông Phương Dực tỉnh lại đã là giữa trưa, hân hao hết khí lực mới có thể đầy hết đám cây cỏ trên người ra, toàn thân vừa đau lại vừa ngứa; đau là vì bị nội thương còn bị Tây Môn Nguyên Bảo đánh một quyền, ngứa là vì trên đám cây cỏ các nàng đắp lên người hân có không ít kiến cùng sâu. Khi hân hôn mê, chúng ở trên người hân tàn sát bừa bãi, làm cho hân dù có tu dưỡng tốt cũng không nhịn được mà mắng um lên. Y bào trên người bị đoạt lấy, giày cùng Hắc Cầu cũng bị đoạt, hơn nữa lực phủ ngũ tạng thiếu chút nữa là bị nát bét nên hân không thể đi bộ về nhà đành phải ngồi bên vệ đường chờ một hồi lâu mới có một nông dân đi ngang qua, nhờ nông phu lấy xe trâu đưa hân về nhà.

Trận này khiến cho hân nằm trên giường khoảng nửa tháng mới khỏi hân. Người trong tộc có hỏi chân tướng hân đều nói bị người mai phục, không rõ chân tướng, đối với việc bị Tây Môn Nguyên Bảo đánh cướp hân một chữ cũng không tiết lộ để bảo toàn uy danh của tộc trưởng.

Đối với Đông Phương Dực đây là vết nhơ suốt đời, đối phương chỉ là một tiểu cô nương cư nhiên có thể làm cho hắn chật vật, thê thảm. Mỗi khi nghĩ đến đây hắn lại nhin không được mà mắng, cũng không phải chỉ mắng Tật Môn Nguyên Bảo mà còn mắng chính mình, nếu không nhờ may mắn, hắn có lẽ đã phơi thây nơi hoang dã.

Bất quá khi nhớ tới một quyền kia của Tây Môn Nguyên Bảo, hắn liền rùng mình. Hắn trần nghĩ vạn nghĩ cũng không thể ngờ được một tiểu cô nương xinh xắn, lanh lợi lại có khí lực mạnh dường ấy. Hắn đoán nàng vẫn chưa dùng hết sức, nếu nàng dùng toàn lực giống như khi đánh ngã Hắc Câu thì chắc hắn không còn cơ hội nằm trên giường để nghĩ tới nàng cậy mạnh mà liên tục kinh ngạc.

Chuyện lần này đã cho hắn một bài học thật lớn, hiểu được mơ ước Đông Phương gia không chỉ có Tây Môn gia mà còn nhiều kẻ khác cũng đang dòm ngó mỏ vàng. Có năng lực cùng triều đình hợp tác, trở thành nơi chuyên cung cấp trang sức, hoàng kim cho hoàng gia là niềm mơ ước của nhiều người, cũng có nhiều người muốn đánh bại hắn, giết chết hắn bởi vì hắn chết cũng tương đương với một nửa Đông Phương gia bị hủy, đến lúc đó muốn đoạt mỏ vàng là dễ như trở bàn tay. Cho nên sau này hắn đi một bước cũng đều phải suy tính kỹ càng, tránh cho người khác có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Mà điều làm cho hắn không muốn phỏng đoán nhất là người trong tộc có liên can đến chuyện này, hắn không muốn hoài nghi người nhà nhưng cũng không thể loại trừ khả năng này.

Đột nhiên bị công kích dù không muốn, dù không xem là quan trọng cũng phải cho người điều tra nguyên nhân mới được.

Đông Phương phu nhân – Y Thư Ngọc từ sau khi Đông Phương Dực bị thương trở về mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt. Trượng phu của nàng đã qua đời, mọi người đều dòm ngó vị trí tộc trưởng mà con trai yêu dấu của bà đã trở hết tài năng, lấy hành động cùng năng lực để chứng minh hắn xứng đáng ngồi ở vị trí đó. Hắn đã thành công đem cuộc sống của Đông Phương gia ngày càng tốt hơn cũng làm cho những kẻ chống đối hắn phải im miệng.

Dực nhi thành công đem trang sức, hoàng kim của Đông Phương gia phát triển ngày càng mạnh, cung cấp cho cả trong cung. Hoàng kim Đông Phương gia sáng chói mà lại tinh khiết, hoàn mỹ, bên cạnh đó hắn còn mở tiệm bán trang sức, châu báu ở kinh thành, trở thành trân phẩm để các vương công quý tộc tranh nhau giành mua.

Đông Phương gia hoàng kim trang sức càng hướng lên trên đẩy mạnh, cung cấp trong cung chi phí. Đông Phương gia độ tinh khiết hoàn mỹ hoàng kim ở trong cung nở rộ sáng rực, mà ở kinh thành mở châu báu pho sở tạo ra đi ra châu báu trang sức, càng trở thành các vương công quý tộc cướp muốn trân phẩm.

Y Thư Ngọc vì con yêu có thành tựu mà kiêu ngạo lại không khỏi trách cứ chính mình sơ sẩy. Ngay từ đầu nàng nên cực lực phản đối Dực nhi lẻ loi một mình vào thành xem xét tiệm châu báu, nếu không thì cũng nên phái người đi theo hộ tống như vậy Dực nhi sẽ không bị thương nặng đến thế. Đến tột cùng là kẻ tiểu nhân bỉ ổi nào đã làm thương tổn con trai nàng?

Y Thư Ngọc hận không thể đem đối phương từ trong chỗ tối bắt được, hơn nữa còn đưa đến nha môn trị tội, mà trước đó còn phải sai gia nhân đánh một trận xem sau này còn ai dám thương tổn Dực nhi bảo bối của bà.

“Dực nhi, người lần này làm nương thật sợ hãi, nương đã mất cha người không thể mất luôn cả người, nếu người có mệnh hệ nào ta cũng không sống nổi nữa...” Y Thư Ngọc hai mắt đỏ hoe lặp lại câu nói nàng đã nói suốt nửa tháng qua.

“Nương, sau này ta sẽ càng thêm chú ý, sẽ không lại làm ra làm cho người lo lắng” Đông Phương Dực trấn an mẫu thân. Đông Phương gia cần hắn, mẫu thân cùng bọn muội muội cũng cần hắn cho nên hắn sẽ không dễ dàng gục ngã như vậy. Hắn cam đoan với chính mình, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng hắn sẽ không làm việc bất cẩn như vậy nữa.

“Là người chính mình hứa hẹn, không cho người thất hứa với ta” có cam đoan của con yêu, Y Thư Ngọc cũng thấy yên tâm hơn.

“Dạ, mẫu thân đại nhân, con tuyệt đối sẽ không vi phạm lời hứa với người” Đông Phương Dực tự tay cầm ly trà sâm nha hoàn mang đến đưa mời mẫu thân uống.

“Ta cứ nghĩ đến cảnh người bị thương nặng được người đưa về là tim của ta như muốn vỡ ra, hận không thể bắt được kẻ ác ý dám làm tổn thương người. Rốt cuộc là kẻ tiểu nhân bỉ ổi nào chứ? Loại hành vi ti bỉ này quả thật không phải Tây Môn gia làm thì là ai”

Y Thư Ngọc càng nghĩ càng giận, trước mắt nàng chỉ nghĩ có Tây Môn gia thổ phỉ là làm thương tổn đến nhi tử bảo bối của nàng mà thôi.

Đông Phương Dực không lên tiếng, không muốn để mẫu thân biết được người làm cho hắn thêm chật vật là Tây Môn Nguyên Bảo, thứ nhất là vì tự tôn của hắn, thứ hai là vì mâu thuẫn giữa Tây Môn gia và Đông Phương gia đã lâu. Tây Môn gia giống như ruồi bọ đuổi đi không được, cứ bám theo người của Đông Phương gia mà cướp tài vật, tuy rằng số của ấy không đáng kể nhưng cũng là người của Đông Phương gia luôn bị người của Tây Môn gia đánh cướp. Nếu giờ để mọi người biết hắn bị một nữ nhân nhân lúc cháy nhà đi hôi của, thậm chí còn đánh hắn bất tỉnh bỏ nơi hoang dã, chỉ sợ sẽ làm xung đột giữa hai nhà càng lớn hơn.

Trước mắt việc hắn muốn xử lý là tìm cho ra kẻ ở chỗ tối ám toán hắn, hơn nữa đối phương có đúng như hắn là vì mỏ vàng hay còn có nguyên nhân nào khác?

Về phần Tây Môn gia, nếu có thể việc nhỏ hóa không là tốt nhất, dù sao hắn cũng không muốn chưa giải quyết được kẻ ẩn mình trong bóng tối lại phải mệt mỏi đối phó với những kẻ cướp cạn Tây Môn gia kia.

“Vừa nhắc đến Tây Môn gia ta liền thấy không thoải mái, bọn họ cứ như đĩa đeo bám Đông Phương gia chúng ta mãi không dứt, cứ muốn đem chúng ta ăn sạch sẽ mới cam tâm” nghĩ tới Tây Môn gia thổ phỉ kia, Y Thư Ngọc lại thấy đau đầu. Đông Phương gia xử sự rộng lượng càng làm cho Tây Môn gia được nước lấn tới, cũng không phải Tây Môn gia không có cách đối phó mà vì nghĩ đến giao tình bao nhiêu năm của tổ tiên hai nhà nên thật sự không muốn so đo.

“Tây Môn gia xưa nay đã vậy, mẫu thân đừng đem những chuyện này để trong lòng cho thêm phiền” Đông Phương Dực khuyên

“Không phải là nường hẹp hòi mà vì bọn họ khinh người quá đáng, người không biết trong khi người đang dưỡng thương bọn họ lại đoạt trâu cày lúa thóc của chúng ta sao? Ta nghĩ bọn họ ngoài trừ làm thổ phỉ cường đạo thì không làm được chuyện gì khác” Y Thư Ngọc vẫn bất bình lên án.

“Chuyện này Hà tổng quản đã báo cáo với ta, ta đã kêu Hà tổng quản bù lại tổn thất cho người trong tộc” những việc xảy ra trong lúc hắn nằm dưỡng thương, Hà tổng quản đều nhất nhất báo cáo lại chờ hắn quyết định.

“Dực nhi, chúng ta không thể để Tây Môn gia tùy ý mãi như vậy được, còn nói Đông Phương gia chúng ta sợ họ nữa”. Hừ, Đông Phương gia tiếng tăm lừng lẫy, còn từng được Hoàng Thượng tứ hôn gả quận chúa cho, các quan viên trong triều cũng đều nể mặt mũi của họ, nếu mọi người biết bọn họ dung túng cho việc làm sai quấy của Tây Môn gia thì sau này còn có ai kính trọng bọn họ nữa.

“Ta hiểu được.” đúng là trong quá khứ bọn họ đã rất du di cho Tây Môn gia, cho dù bị cướp bóc thì cũng chỉ là chút tiền tài nhỏ nhỏ nên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Dù sao hai nhà đã từng có giao tình tốt đẹp chỉ vì chuyện mỏ vàng mà cắt đứt quan hệ, cũng vì thế mà Đông Phương gia mới có thể nhẫn nhịn, không tính toán chi li với Tây Môn gia.

“Dực nhi, người cùng cha người, gia gia người tâm địa quá tốt nên mới làm cho đám thổ phỉ kia trở nên kiêu ngạo như thế. Sau này đừng nhân từ, nường tay với bọn họ nữa, khi tất yếu cũng phải đánh cho họ một đòn để bọn họ biết chúng ta không phải dễ khi dễ, xem bọn họ sau này còn dám đến chọc chúng ta nữa không?” Y Thư Ngọc con có thể quyết liệt hơn để tránh cho bản thân bị thiệt.

“Ta sẽ” Đông Phương Dực cười đáp ứng, nhưng tất nhiên hắn sẽ không áp dụng thủ đoạn nghiêm khắc đối với Tây Môn gia, hắn muốn dùng biện pháp ôn hòa để hai nhà có thể hòa hợp với nhau một chút. Chính là việc này hắn còn giấu trong lòng, tạm thời không muốn ai thân biết.

“Nghe người nói như vậy, nường an tâm.” Y Thư Ngọc cảm thấy an ủi vỗ vỗ cánh tay con trai, cuối cùng cũng có thể tâm bình khí hòa mà uống trà.

Tứ lạng bát thiên cân, cuối cùng cũng có thể giải quyết được mẫu thân, Đông Phương Dực có thể tập trung tinh thần để xử lý gia nghiệp cũng như bắt kẻ gian còn đang ẩn nấp.

Đông Phương gia dễ dàng tha thứ nhưng Tây Môn gia vẫn không biết khiêm tốn, càng ngày đánh cướp càng nhiều, làm cho người ta không thể tiếp tục bỏ qua. Bởi vậy một người trong tộc đã không thêm nói với Hà tổng quản mà trực tiếp tìm Đông Phương Dực lên tiếng bắt bình “ người là tộc trưởng, nhất định phải tìm biện pháp ngăn chặn, diệt trừ đám thổ phỉ Tây Môn gia kia đi. Tháng này ta đã bị bọn họ trộm ba lần lúa mạch cũng thóc gạo, cứ tiếp tục để như vậy ta nghĩ bọn họ cho rằng Đông Phương gia chúng ta sợ đám thổ phỉ bọn họ”

“Ông chú, ngài trước ngồi xuống uống một ngụm trà, đừng vì đám kia thổ phỉ cường đạo kia mà tức giận đến làm hại thân thể mình” Đông Phương Dực một mặt an ủi ông chú bà con, một mặt dùng ánh mắt ra hiệu, nha hoàn lập tức dâng lên trà long tinh thượng hạng để giúp ông chú nguôi giận.

Ông chú rất nhanh uống hết ly trà, nha hoàn cũng rất nhanh rót đầy ly cho hắn. Sau khi đã uống xong ba ly trà long tinh, ông chú cũng tiêu hao khí giận vài phần nhưng vẫn còn cảm thấy bất mãn đối với Tây Môn gia “ gần đây đám người Tây Môn gia hình như là uống lộn thuốc rồi, tinh lực không chỗ nào phát nên hết cướp rồi lại cướp”

Việc này thực sự không giống phong cách trước nay của Tây Môn gia, bọn họ bình thường sau một thời gian mới lại đánh cướp lần nữa, mà lần này bọn họ lại đánh cướp liên tục, quả thật là liều mạng.

Nghe vậy, Đông Phương Dực trong lòng thở dài, ông chú là người thứ năm hôm nay đã đến tìm hắn trút oán giận, làm cho hắn càng ngày càng chán ghét hành vi của Tây Môn gia.

Mấy ngày gần đây hắn bận phái người điều tra kẻ đã mai phục tập kích hắn trong bóng tối, tưởng là đã bắt được đối phương nhưng không ngờ kẻ đó có phòng bị nên ở hiện trường không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, làm cho việc điều tra gặp khó khăn rất nhiều.

Đương nhiên hắn cũng không chỉ ngồi đó chờ tin mà tâm tư còn đặt hết vào việc quan trọng khác. Gần đây trong cung yêu cầu chế tác một số trang sức tinh mỹ, không thể giao trễ hẹn càng không thể để xảy ra sai sót gì, chỉ một chút sai lầm là sẽ rơi đầu ngay cho nên hắn đích thân giám sát các thợ phó yêu cầu tốc độ cùng kỹ thuật đều phải đạt ở mức cao nhất. Những việc này đã làm cho hắn bận đến sút đầu mẻ trán, Tây Môn gia còn đến gây rối làm cho hắn dùng muốn nhả nhện đến đâu cũng không thể nhin được nữa.

“Lại là ba huynh đệ kia?” Đông Phương Dực nhíu mi. Ba huynh đệ Tây Môn gia gần đây thật càn rỡ, mà Tây Môn Nguyên Bảo thì dường như không ra ngoài đánh cướp, có lẽ nàng đã bị cha mẹ giáo huấn cho biết một cô nương không thể tùy tiện xuất môn ra ngoài đánh cướp nam nhân, cũng không được tùy tiện nói muốn cưỡi y phục của nam nhân sao?

Nghĩ tới Tây Môn Nguyên Bảo, hắn không khỏi lắc đầu thở dài. Hắn chưa từng gặp qua một cô nương nào như vậy, cứ như một con ngựa hoang chưa được thuần dưỡng, không biết cha mẹ nàng đã dạy dỗ nàng thế nào? Mà hắn vẫn khát vọng khi gặp lại nàng, sẽ bóp lên cái cổ tuyết trắng đáng yêu kia, làm cho nàng hiểu được không phải ai cũng có thể chọc vào, không phải mọi người từng bị nàng đánh cướp chỉ biết cười trừ hoặc cảm thán cho qua, làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lại nghĩ về một hướng khác, nếu không phải hắn thật bị nàng đánh bất tỉnh còn cướp đi áo bào thì khi nghe nói tới ác danh của nàng, hắn chắc chắn sẽ không tin đó là một tiểu cô nương làm nên. Bất quá khi nạn nhân là hắn, hắn cười không nổi.

“Không sai! Lại là ba huynh đệ bọn họ” vừa nói tới Tây Môn Quý, Tây Môn Kim Bảo, Tây Môn Ngân Bảo, ông chú lại tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Ba anh em họ cứ như cá chạch, trơn trượt khó bắt, hắn muốn bắt bọn họ để hung hăng giáo huấn một phen nhưng tiếc là việc đó cũng khó như lên trời. Ba huynh đệ bọn họ không thông minh nhưng thân thủ linh hoạt dị thường mới có thể làm cho người khác không thể đối phó, bó tay chịu trận.

“Ba người bọn họ thật khó giải quyết lắm sao?” Đông Phương Dực sắc mặt trầm ngâm, hắn chưa từng thấy qua thân thủ của bọn họ nhưng vẫn thường nghe người trong tộc nhắc đến, mặc kệ bọn họ có bày ra bao nhiêu cạm bẫy cùng phòng bị, ba huynh đệ Tây Môn gia vẫn có biện pháp đào thoát.

Bình thường ba anh em Tây Môn gia không quá thông minh nhưng khi đánh cướp lại hoàn toàn bất đồng. Không biết là do bạc đối với bọn họ có sức hấp dẫn lớn làm cho bọn họ trong chớp mắt trở nên thông minh hay là khát vọng mãnh liệt đối với đồ ăn đã thay đổi họ?

“Người nói đi, làm sao có người da mặt lại dày như vậy, làm thổ phỉ mà còn đắc ý dào dạt, không thấy thẹn chút nào” đề cập tới huynh đệ Tây Môn gia, ông chú lại nổi giận bưng bưng.

“Bọn họ là người Tây Môn gia.” Tây Môn gia xưa nay vụng về, thô lỗ, dã man, da mặt dày trứ danh, trong đó vụng về này hạng nhất càng như là Tây Môn gia tiêu xí, gắt gao đi theo Tây Môn gia một thế hệ lại một thế hệ.

“Chính vì Đông Phương gia chúng ta rất dễ dàng bỏ qua cho bọn họ cho nên bọn chúng mới được nước làm tới. Chúng ta hiểu biết lễ nghĩa, bọn họ lại ngu dốt, vô tri, chúng ta là lảng giềng với bọn họ thực sự rất ủy khuất. Cổ nhân nói gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, người ta nói Đông Phương gia chúng ta cùng bọn họ mà một giuộc a, Nghĩ tới chuyện này là ta lại ăn không ngon, ngủ không yên” Ông chú lại ca thán

“Ông chú, với thân phận, địa vị của người ta nghĩ người không nên cùng bọn họ chấp nhặt” lo lắng ông chú giận quá mà chóng mặt, Đông Phương Dục lại trấn an cảm xúc hấn.

“Đây là tất nhiên, bọn họ tự hủy thân phận của mình là chuyện của họ, ta sẽ không cùng bọn họ đánh đồng” Ông chú cao ngạo ngạo vũ vũ ông tay áo vốn không dính chút tro bụi.

“Ông chú nói phải” Đông Phương Dục ra vẻ lắng nghe lời dạy

“Bất quá, chúng ta thật sự không thể nhịn nữa, cho dù tổ tiên hai nhà đã từng co giao tình thì chúng ta cũng đã đối đãi hết lòng với Tây Môn gia. Cái này gọi là nhân thiện bị nhân khi, mã thiện bị nhân kỵ, chúng ta vẫn không nên để bọn chúng lấn tới, phải phản kích, phải làm cho bọn chúng hiểu chúng ta không dễ chọc như vậy. Dục nhi, người có đủ tư cách là tộc trưởng Đông Phương tộc hay không phải xem cách người xử lý chuyện này” Ông chú lên tiếng uy hiếp. Cái ghế tộc trưởng Đông Phương gia tuy không phải dễ ngồi nhưng vẫn có nhiều người muốn cướp, hấn nếu xử lý không tốt, Đông Phương gia còn có nhiều người khác thay thế, hấn hấn là nên biết rõ điều này.

Đông Phương Dục như thế nào lại không hiểu ông chú đang uy hiếp. Đông Phương gia tuy bề ngoài hòa thuận, vui vẻ, đối với việc hấn trở thành tộc trưởng cũng không hề dị nghị nhưng có nhiều người ngầm không phục, nhìn bên ngoài như là mọi việc đều rất thuận lợi. Đối ngoại, hấn lo mở rộng sự nghiệp của Đông Phương gia, đối nội hấn cố gắng chu toàn mọi thứ, làm ọi người tâm phục khẩu phục.

Với đề nghị của đường thúc, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng lo lắng qua. Thay vì cùng một đám ngu ngốc làm địch nhân, chỉ bằng biến họ thành bằng hữu, ít nhất là khi hấn lo các việc quan trọng khác không bị đám ngu ngốc này phá rối người trong tộc, làm cho hấn có thể tập trung tinh thần để đối phó kẻ địch giao hoạt bên ngoài mà cũng làm cho địa vị của mình ở trong tộc thêm vững chắc.

Nhưng mà là thế nào để cùng Tây Môn gia hóa bạn thành thù đây? Người Tây Môn gia luôn cho rằng Đông Phương gia độc chiếm mỏ vàng, chiếm hết tiện nghi vẫn luôn canh cánh trong lòng, muốn trong thời gian ngắn hóa giải hận thù giữa hai nhà không phải là chuyện dễ. Hơn nữa hiện tại Đông Phương gia bị Tây Môn gia chọc giận, nghĩ cách làm sao để hai bên có thể chấp nhận hòa giải đây? Làm thế nào để người hai tộc tâm bình khí hòa đối xử tử tế với nhau? Chuyện này phải trong thời gian ngắn mà giải quyết xong nếu không hấn sẽ khó càng thêm khó.

3. Chương 3

Hai nhà đám hỏi?!

Y Thư Ngọc vừa biết được tin liền lập tức té xỉu. Chuyện này không có khả năng là thật, khẳng định là nàng đang gặp ác mộng.

Hai nhà đám hỏi? Đám thổ phỉ cường đạo kia sao có thể bước vào nhà Đông Phương gia, hướng chỉ lại là nghênh đón một đả nha đầu của Tây Môn gia làm con dâu, nàng hoàn toàn không dám tưởng tượng tới

chuyện này. Phải biết rằng tổ tiên trước đây từng cưới được quận chúa a, Đông Phương gia thân phận cao quý, đám thổ phỉ Tây Môn gia kia sao có thể trào cao với tới được.

Y Thư Ngọc không muốn nghĩ tiếp, đến tốt cùng là đã nha đầu nào sẽ gả vào Đông Phương gia mà đứa con bảo bối của nàng lại phải tiếp nhận hậu quả này?

Có thể hiểu được Dục nhi thân là tộc trưởng Đông Phương gia, phải vì phúc lợi của người trong tộc mà suy nghĩ nhưng ngày thường Dục nhi vì người trong tộc hi sinh thể nào nàng cũng mặc kệ nhưng lúc này thì vạn vạn không được, bởi vì cưới đã nha đầu của Tây Môn gia rất là ủy khuất cho Dục nhi. Thân là tộc trưởng, Dục nhi chịu ủy khuất còn chưa đủ sao? Giờ còn phải đem hạnh phúc cả đời ra bồi nữa?

Làm con dâu của Y Thư Ngọc nàng thì cũng đơn giản thôi, chỉ cần biết lễ nghĩa, tinh thông cầm kỳ thư họa, còn lại nàng sẽ không đòi hỏi gì thêm. Tuy rằng đã nha đầu của Tây Môn gia nàng chưa từng gặp qua, nhưng cả đám Tây Môn gia từ trên xuống dưới hơn trăm người mà kẻ biết chữ chắc chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà đã nha đầu này lại lớn lên trong gia đình cường đạo thổ phỉ kia, nàng dám chắc sẽ không được giáo dưỡng tử tế, khẳng định cũng là một nữ thổ phỉ mà thôi.

Còn nữa, còn muốn nàng đem nữ nhi gả cho Tây Môn gia, đối với nàng mà nói cũng là chuyện không tốt đẹp gì. Khuê nữ của Đông Phương gia đương nhiên phải gả cho quan to quý nhân, nếu không thì cũng phải là phú hào thương gia. Đem nữ nhi gả cho Tây Môn gia, nếu có ai hỏi đến nàng làm sao mà mở miệng trả lời, không bằng trước đem cho nàng một khối đầu hũ để nàng đập đầu vào đó mà chết cho rồi, đỡ phải mất mặt, xấu hổ.

Diễm nhi bảo bối của nàng không thể nào gả cho tên cường đạo thổ phỉ Tây Môn gia kia được, Diễm nhi xinh đẹp, diễm lệ như vậy không thể bị hủy trong tay Tây Môn gia được.

Ác mộng này đáng sợ đến cực điểm, không biết đến khi nào thì chấm dứt đây?

Người kinh ngạc không chỉ có Y Thư Ngọc, tất cả tộc nhân trong Đông Phương gia khi nghe Đông Phương Dục tuyên bố cũng đều ngạc nhiên đến sợ hãi. Mọi người khuyên can nhưng không thể làm lay chuyển quyết định của Đông Phương Dục, ít nhất đây là phương pháp giải quyết việc Tây Môn gia cướp lương thực, quan trọng nhất là người hi sinh là Đông Phương và một trong hai muội muội của hắn, không ảnh hưởng gì đến bọn họ nên cũng chỉ phản đối cho có lệ, còn lại là một bộ dáng đứng bên cạnh xem kịch vui. Bọn họ cũng nghĩ đến Y Thư Ngọc sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, mà cho dù là Đông Phương Diễm xinh đẹp vốn quen được chiều chuộng hay văn tinh tú nhã Đông Phương Tú gả đi thì cũng đều là vấn đề đau đầu. Yêu thương Đông Phương Diễm đến tận tâm khảm nên chắc Y Thư Ngọc sẽ không đời nào để nàng gả vào gia đình thổ phỉ cường đạo kia, mà Đông Phương Dục cũng rất yêu thương Đông Phương Tú cho nên rất có khả năng sẽ tìm cách bảo vệ hạnh phúc nửa đời sau của em gái.

Nếu Đông Phương Dục lấy thân phận tộc trưởng cố ý muốn đại muội, tức Đông Phương Diễm gả vào Tây Môn gia thì Y Thư Ngọc cùng Đông Phương Diễm dù không muốn cũng không thể cãi lời. Vì thế toàn bộ người trong tộc trợn to mắt chờ xem Đông Phương Dục sẽ đem muội muội nào đẩy vào hố lửa.

“Ồ...người làm sao quyết định chuyện như vậy chứ? Đông Phương gia chúng ta không phải là một gia đình tùy tiện, nhưng người lại tùy tiện quyết định muốn cho hai nhà kết thông gia. Ta chỉ nghĩ đến việc đã nha đầu của Tây Môn gia sẽ làm con dâu ta là ta đã thở không nổi, người lại còn muốn đem muội muội gả vào đó. Nàng là một cô nương yếu đuối lại nhu thuận, gả vào đó khác nào đưa dê vào miệng cọp, Diễm nhi sẽ không sống nổi a” Y Thư Ngọc khóc bù lu bù loa. Nhắc tới đám hỏi, nàng đầu tiên là nghĩ đến Đông Phương Diễm, nữ nhi mà nàng yêu thương nhất, về phần Tú nhi tuy rằng cũng là con do nàng sinh ra nhưng bộ dáng lại không giống nàng mà Diễm nhi thì vóc dáng lại tương tự như nàng cho nên nàng tự nhiên yêu thương Diễm nhi nhiều hơn.

“Nương, ngài cũng đừng khóc, ngài trong lòng hiểu được, ta sở dĩ quyết định như vậy là muốn cho hai nhà có thể chung sống hòa bình với nhau” Đông Phương Dục thở dài, từ khi mẫu thân biết được quyết định của hắn đã không ngừng oán hận. Hàng ngày đối mặt nàng khóc lóc kể lể, hắn có chút mệt mỏi.

“Ta mới không muốn cùng đám thổ phỉ cường đạo Tây Môn gia kia sống chung. Người khác không biết còn tưởng chúng ta cá mè một lứa” Y Thư Ngọc hai mắt đỏ hồng, liều chết không theo.

Đông Phương Dực lại thở dài, từ đầu hắn đã biết mẫu thân không dễ thỏa hiệp, hắn chỉ thể khuyên ngăn để nàng chấp nhận.

“Người hãy tự vấn lương tâm mình đi, Diễm nhi đã làm gì có lỗi với người mà người đối xử với nàng như thế?” Y Thư Ngọc lại chất vấn.

“Nương, ta cũng không có nói nhất định phải là Diễm nhi gả tiến Tây Môn gia, dù sao ta còn không có hỏi qua ý của Diễm nhi cùng Tú nhi” Mẫu thân mở miệng, ngậm miệng đều là vì Diễm nhi, mà không có chút nào nghĩ tới Tú nhi, nàng quả thật rất đáng thương.

“Không cần hỏi cũng hiểu được Diễm nhi không muốn! Có nữ nhân đầu óc thanh tỉnh nào mà muốn gả vào Tây Môn gia? Ta sợ là Tây Môn gia lòng tham không đáy sẽ chỉ định muốn Diễm nhi vào cửa” Y Thư Ngọc nói ra lo ngại trong lòng, Diễm nhi của nàng xinh đẹp như vậy, Tây Môn gia dù gốc cũng sẽ muốn Diễm nhi của nàng a.

“Nương, hai nhà đám hỏi là chuyện ta đã quyết định, cho dù Tây Môn gia thực muốn Diễm nhi vào cửa, ta cũng sẽ không một chút do dự mà đáp ứng cho nên ta hi vọng người cũng chuẩn bị tâm lý” Đông Phương Dực lấy thân phận tộc trưởng quyết định, hắn nghe mẫu thân oán thán nhiều ngày đã đủ rồi.

Y Thư Ngọc ngạc nhiên nhìn con trai không nghe lời nàng nói, không tự chủ được lại rơi lệ, những bất mãn cùng oán giận cũng không nói nên lời.

“Xem ra chúng ta đã có chung quyết định, việc này không cần phải bàn cãi nữa. Nương, người chuẩn bị lo việc cưới hỏi đi” Đông Phương Dực mặt lạnh hướng nàng nói rồi lập tức xoay người bỏ đi, để lại mẫu thân vẫn còn kinh ngạc không thôi.

Đông Phương Dực biết những lời cứng rắn vừa rồi của mình làm ấu thân sợ hãi nhưng có một số việc không thể vì người bên ngoài phản đối mà do dự, thậm chí là thay đổi quyết định của mình. Hắn tâm ý đã quyết, Đông Phương gia cùng Tây Môn gia bắt tay giảng hòa, bất luận có bao nhiêu người phản đối cũng không làm dao động được quyết tâm của hắn.

Buồn bực mấy ngày, Đông Phương Dực liền đi đến chuồng ngựa, chọn lấy một tuần mã màu đen rồi phóng đi.

Tuần mã này là mới mua về, ban đầu khi Hắc Câu bị Tây Môn Nguyên Bảo cướp đi, cũng không biết nàng có đối xử tử tế với nó không. Hắn đoán là Tây Môn gia chắc sẽ đem Hắc Câu bán cho đám buôn ngựa cho nên từng cố ý cho người dò hỏi nhưng một chút tin tức cũng không có. Bởi vậy hắn nghĩ nếu Hắc Câu không bị phanh thây xẻ thịt thì cũng trở thành công cụ để Tây Môn gia đi đánh cướp. Nghĩ tới ngựa yêu quý bị đối xử như thế, trong lòng càng thấy không vui, liền giục ngựa chạy mau hơn, rất nhanh con ngựa liền đưa hắn đến nơi đã bị Tây Môn Nguyên Bảo đánh cướp.

Tây Môn Nguyên Bảo ở nhà không có việc gì làm, từ sau lần nàng đánh cướp đến nay đã một khoảng thời gian, mỗi ngày nàng đều cười nhạo ba vị ca ca vài lần, có lẽ bị nàng cười nhạo đến mức nổi giận nên các ca ca giống như là cuồng đánh cướp Đông Phương gia, hại nàng mỗi ngày đều phải nhìn các ca ca mang chiến lợi phẩm về nhà, thật không vui chút nào. Đáng tiếc nàng lại không được ra ngoài bằng không khẳng định sẽ còn mang về nhiều chiến lợi phẩm hơn các ca ca.

Hôm nay nàng nhàm chán đi đến chỗ đã từng đánh cướp Hồ Thổ, chỗ này nàng đã lui tới không dưới mười lần, cũng không biết vì sao nàng lại đi tới chỗ này, đã vậy còn xem đông xem tây, ngay cả bụi cỏ cũng bị nàng xem vài lần.

Mỗi khi không nhìn thấy thi thể, nàng lại không tự giác mà thở nhẹ, coi như nàng vì lương tâm cảm thấy bất an đi. Thật là, nàng khi nào lại trở nên lè mề như thế? Quả thật rất giống các bà các chị như lời các ca ca nói.

“Tây Môn Nguyên Bảo! Người chính là một tên tiểu thổ phỉ nha, không nên có lương tâm a” Tây Môn Nguyên Bảo chu môi lẩm bẩm, chân đá vào hòn đá. Thổ phỉ mà có lương tâm, nói ra chẳng phải làm cho người ta cười rưng rưng sao.

“Là do Hồ Thổ số con rệp mới gặp phải người, người đánh hắn cũng không sai, không cướp của hắn mới là có lỗi với chính mình, làm chi lại luôn nhớ tới hắn? Hắn bị dã thú bắt làm bữa điểm tâm cũng kệ hắn đi, có

lẽ đã thú còn cảm ơn người, không biết chừng ngày nào đó còn mang thỏ hoang đến tạ lễ cho người a” Tây Môn Nguyên Bảo miệng lẩm bẩm, liệu chết không nhận mình cảm thấy lương tâm bất an.

Đông Phương Dục vụn vụn không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy một tiểu cô nương cắm đầu đá chân vào hòn đá, hẳn nghĩ chắc cô nương này cũng giống hẳn bị người của Tây Môn gia đánh cướp ở đây, không kịp nghĩ, hẳn liền dừng ngựa.

“Cô nương, người có khỏe không?”

“A? Cái gì?” Tây Môn Nguyên Bảo lảng lảng ngẩng đầu nhìn, vừa thấy là Hồ Thỏ xuất hiện, lập tức sợ tới mức run lên. Gặp quỷ. Nàng vừa mới nghĩ đến hẳn có thể đã trở thành một đồng xương trắng, kết quả hẳn liền xuất hiện trước mặt nàng, rốt cuộc là hẳn vẫn còn sống, không, vẫn là nàng gặp quỷ a!

Tây Môn Nguyên Bảo sợ hãi nhìn hẳn, còn thật sự lo lắng không biết có nên chạy đi không, bình thường nàng rất dũng cảm nhưng cũng không phải nàng muốn đánh quỷ nha.

“Cô nương, đừng sợ, là tại hạ đường đột. Quả thật con đường này không được an toàn lắm, thường xuyên có cường đạo thỏ phỉ đi cướp, tại hạ thấy cô nương lẻ loi một mình ở đây nghĩ rằng cô nương gặp phải thỏ phỉ nên mới hỏi thăm, không nghĩ là sẽ dọa cô nương sợ hãi” Đông Phương Dục thi lễ, rồi lại giải thích, không muốn làm tiểu cô nương xinh đẹp sợ hãi.

Tây Môn Nguyên Bảo nghe hẳn nói một hơi dài sớm đã quên sợ hãi, từng câu nàng đều nghe rõ nhưng lại không hiểu hẳn nói gì, đôi mắt to tròn, linh lợi chỉ ngậy ngốc nhìn cái miệng của hẳn. Nàng phát hiện miệng của hẳn thật đẹp nha.

Thừa dịp hôm nay mặt trời lên cao, có thể nhìn hẳn rõ ràng, nàng phát hiện bộ dạng của Hồ Thỏ ban ngày so với Hồ Thỏ ban đêm càng đẹp hơn, nhưng lại bất đồng với các ca ca nàng, làm cho nàng có một cảm giác kỳ dị.

“Cô nương” nàng như thế nào cứ nhìn hẳn chằm chằm.

“Hồ Thỏ, người là người sao?” Tây Môn Nguyên Bảo chỉ ngậy ngốc hỏi hẳn một câu, nếu hẳn là người vì sao nàng lại không hiểu những gì hẳn nói?

Hồ Thỏ? Cô nương trước mắt thế nào lại gọi hẳn là Hồ Thỏ? Đông Phương Dục đầu tiên là nghĩ nàng kêu ai đó nhưng ngay lập tức liền bình tĩnh, hẳn biết nàng là ai. Làm sao có thể quên được cặp mắt sáng rõ, làm sao có thể quên được giọng nói của nàng chứ? Nàng chính là Tây Môn Nguyên Bảo, người đã cướp của hẳn sau lại đánh hẳn một quyền bất tỉnh a!

Oan gia ngõ hẹp. Cư nhiên lại gặp nàng ở đây không biết là may mắn hay là xui xẻo. Đông Phương Dục tính mở miệng hỏi nàng về Hắc Cầu nhưng hẳn phát hiện Tây Môn Nguyên Bảo không biết hẳn đã sớm phát hiện thân phận của nàng, mà hẳn cũng không muốn tiết lộ thân phận của mình nên đành giả bộ hai người lần đầu gặp nhau. Huống chi hẳn không quên nàng đánh người đau đến thế nào, tốt nhất là cùng nàng bảo trì khoảng cách, miễn cho lại bị nàng đánh.

“Tại hạ thật sự là người, nhưng vì sao cô nương lại biết tên của tại hạ?” Hẳn muốn xem Tây Môn Nguyên Bảo trả lời thế nào? Nàng dám thừa nhận đêm đó nàng đánh cướp hẳn sao?

“Ách..... Cái kia..... Ta..... Tối hôm qua..... Chính là tối hôm qua ta đang ngủ thì Quan Thế Âm Bồ Tát đến báo mộng cho ta, nói hôm nay ta sẽ gặp được một người nam nhân tên là Hồ Thỏ a” Đúng vậy, chính là như vậy đi, Tây Môn Nguyên Bảo suy nghĩ rất nhiều mới thấy lý do này là tốt nhất.

Ha, nàng thực sự là bội phục chính mình, cũng không phải ai cũng có cái đầu suy nghĩ linh hoạt, các ca ca nàng vẫn là nên học hỏi nàng nha.

“Quan Thế Âm Bồ Tát vì sao lại báo mộng với người?” Nói xong hết lần này tới lần khác, hẳn mà tin nàng thì chính là mười phần ngu ngốc.

“Bởi vì...bởi vì...” cong rồi! Nàng không biết nên kiếm lý do gì để nói đành phải phiền chán đá đá hòn đá nhỏ dưới chân.

“Bởi vì?” Đông Phương Dục nhíu mày, nhìn dáng vẻ do dự, bất an của nàng khiến cho tâm tình của nàng tốt lên rất nhiều, hai tay của hắn sẽ không vội vàng hướng lên cổ nàng mà bóp để trả mối hận bị đánh một quyền.

“Về nguyên nhân, ngươi nên đi hỏi xem Thế Âm Bồ Tát mới đúng, hỏi ta làm gì?” Tây Môn Nguyên Bảo nói được nguyên nhân mới lạ, chắc chắn lời nói dối của nàng sẽ bị vạch trần ngay, dù sao đêm đó nàng phản nam trang thành công như vậy, tuyệt đối sẽ không có người nhìn ra được nàng là nữ nhân.

Đông Phương Dục không dám cười thành tiếng mà cố nén lại, thì ra nàng cũng không quá ngu dốt như hắn tưởng, kỳ thật bộ dáng ngốc ngốc của nàng cũng rất đáng yêu.

“Cô nương, ngươi làm sao có thể một mình ở nơi này?” Đông Phương Dục cẩn thận nhìn quanh, hắn cũng không muốn bị một đám Tây Môn gia vây quanh, nhưng nhìn kỹ chung quanh cũng không có ai, hắn đoán chắc hôm nay nàng ra ngoài một mình.

“Ta nhàm chán, nên ra đây đi dạo” không thể nói với hắn là nàng đi ra xem hắn đã chết chưa a.

“Nơi này không an toàn, cô nương một mình ra ngoài thật không thỏa đáng” Đông Phương Dục cũng không vạch trần thân phận của nàng mà còn ra vẻ là người tốt, quan tâm đến sự an toàn của nàng

“Phải không?” Tây Môn Nguyên Bảo giả bộ kinh ngạc. Con đường này không yên bình nàng tất nhiên biết rõ, nhưng không có đập lý người trong nhà đánh cướp người trong nhà, hơn nữa có Tây Môn Nguyên Bảo nàng ở đây lúc này, còn ai dám đi đánh cướp?

“Đúng vậy, cô nương trăm ngàn đừng tưởng rằng tại hạ là hủ dọa cô nương, trước đây tại hạ cũng bị người ta đánh cướp ở đây, cướp đi ngựa cùng quần áo, hành vi thật sự là vô sỉ” Đông Phương Dục hưởng thụ khoái cảm trả thù nho nhỏ, hắn bị nàng hại thiếu chút nữa là phơi thây nơi hoang dã, chỉ mắng một câu vô sỉ coi như là nàng có lời rồi.

Nghe hắn nói một hơi, Tây Môn Nguyên Bảo hiểu được hắn đang nói chuyện bị nàng đánh cướp, nhất là nghe hai chữ “vô sỉ” cuối cùng kia, khiến nàng nhăn mặt, cố gắng kiềm chế mới không lại ra một quyền đánh hắn bất tỉnh.

Tiểu tử này còn bất mãn cái gì? Nàng đối với hắn đã quá rộng lượng, đã không đem hắn lột sạch sẽ treo ở cửa thành, hắn còn oán giận gì nữa? Bất quá là lấy của hắn một ít ngân lượng cùng con ngựa và áo ngoài thôi, hắn cũng có thể tính toán chi li, để ở trong lòng, thực sự là rất giống các bà các chị.

“Ta thấy đối phương đối với ngươi đã thủ hạ lưu tình, nếu không thì đã một quyền đánh chết ngươi rồi, ngươi còn có thể đứng đây mà nói dông dài sao?” Tây Môn Nguyên Bảo trong lòng cảm thấy rất khó chịu, dùng ánh mắt khinh miệt đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lần. Không phải nàng nói khoác, nàng thực sự có thể một quyền đưa hắn lên tây thiên, dù sao năm nàng năm tuổi cũng đã dùng một quyền mà đánh chết một con trâu, chẳng lẽ hắn nghĩ hắn so với trâu còn mạnh hơn sao?

Chậc! Quả thực là cười chết người!

Nói dông dài? Đông Phương Dục kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ tới nàng bây giờ lời nói cũng đồng dạng như lúc đó, đều làm người ta thấy ngạc nhiên.

“Ngươi đừng nghĩ là ta nói dối ngươi, về khí lực lớn là ta thực sự không có gạt ngươi” thấy hắn có vẻ kinh ngạc, Tây Môn Nguyên Bảo nghĩ hắn không tin lời nàng. Khí lực lớn chính là kiêu ngạo lớn nhất của nàng nha, hắn có thể nói nàng là da mặt dày, miệng rộng, thùng cơm lớn...nhưng không được nói nàng không có khí lực.

“Thấy cô nương cảm phiền như vậy, ta thật muốn nghĩ người đêm đó đánh cướp ta là cô nương a” Đông Phương Dục cười nhạo phản ứng quá mức của nàng, như thế đã quá rõ ràng rồi, cho dù là kẻ ngốc cũng phát hiện ra manh mối.

“Ha! Ngươi đừng nói đùa, làm sao có thể là ta ” Tây Môn Nguyên Bảo lớn tiếng cười gượng, chột dạ không dám nhìn mặt hắn.

Mụ nội nó ! Sẽ không bị Hồ Thỗ phát hiện đi? Không! Sẽ không ! Hồ Thỗ vừa thấy đã biết là một tên ngốc như lời Bảo Độ, cả ngày toàn giảng thi thư lễ nghĩa làm cho người ta có nghe mà không có hiểu

“Cô nương nói đúng, bộ dạng cô nương như hoa như ngọc làm sao có thể là đạo tặc chặn đường cướp bóc”

Tây Môn Nguyên Bảo cố nén xúc động muốn cãi lại hẳn, nếu hẳn là ca ca của nàng, nàng đã sớm rat ay hoặc động khẩu, tuyệt không giống như bây giờ, phải lắng nghe hẳn nói.

Hắn nghĩ hẳn là ai chứ? Từ nhỏ nàng đã quyết tâm tương lai sẽ trở thành thổ phỉ lợi hại nhất của Tây Môn gia, nhưng chí nguyện vĩ đại của nàng nghe qua lời hẳn lại trở nên ám muội như thế. Hừ, hủ nho đúng là hủ nho. Nếu không phải có thổ phỉ cướp đoạt hẳn làm sao biết được lòng người hiểm ác a!

Tây Môn Nguyên Bảo hí hí đôi mắt, trong lòng tính toán làm sao cho hẳn biết thế nào là lòng người hiểm ác. Lần này nàng nhất định sẽ cướp sạch ngân lượng của hẳn, lột sạch y phục của hẳn lại đem hẳn đến treo ở cửa thành để cho người ta xem, để coi hẳn sau này có dám mở miệng ngậm miệng cũng đều mắng thổ phỉ cường đạo không? Về phần ngựa của hẳn, nàng sẽ trốn đến một nơi không có người mà xẻ thịt, nướng ăn, đem ngựa trở thành hẳn, ăn sạch sẽ xem sau này còn ai dám chọc nàng.

Thấy nàng đột nhiên nhìn hẳn cười dữ tợn, da đầu Đông Phương Dực run lên, hẳn bắt động thanh sắc đất ngựa lui về sau. Nhìn nàng không có ý tốt, nếu hẳn đoán không sai, nàng là đang muốn làm lại trò cũ, đánh hẳn đây.

“Ta nói Hồ Thổ a! người có đôi khi vận không tốt, người nghĩ phải làm sao bây giờ” Tây Môn Nguyên Bảo giống như tiếc hận, bẻ bẻ bàn tay

Hôm nay nàng cũng không tính đi đánh cướp, ai ngờ lại gặp Hồ Thổ chỗ nào không đi lại đến chỗ này, đã vậy còn nhiều lời giảng giải lung tung, đã vậy hẳn còn ghét bỏ nàng là cường đạo thổ phỉ. Hẳn kiêu ngạo như vậy, nàng nếu không đánh hẳn thì chẳng phải có lỗi với chính mình, có lỗi với hơn trăm người lớn nhỏ của Tây Môn gia sao?

Bởi vậy, nàng muốn hung hăng đánh hẳn đến khóc kêu cha gọi mẹ, để coi hẳn lần sau gặp lại nàng có còn dám nói lời thôi dằn dòn nữa không.

“Cho nên?” Nàng đây là đang ám chỉ hẳn lại tự rước họa vào mình?

“Cho nên, người chỉ có thể thuận theo vận mệnh an bài, tiếp tục làm người xấu số” Tây Môn Nguyên Bảo cười đến rực rỡ, đôi mắt đẹp long lanh nhưng trong lòng lại âm thầm tính kế.

Đã có phòng bị nên Đông Phương Dực cũng không bị dung mạo tuyệt mỹ cùng nụ cười sáng lạn của nàng lừa gạt, nha đầu kia càng cười đến vô tội là lại càng có vấn đề. Đang lúc hẳn tính rời khỏi nàng thì đột nhiên nghe tiếng một số đông người, ngựa đang đi về hướng này. Là Tây Môn gia sao? Bọn họ đã sớm an bài mọi thứ tốt lắm?

Tây Môn Nguyên Bảo đang xoa xoa tay, chuẩn bị động thủ, đột nhiên thấy hẳn có vẻ bất an cùng lo lắng nàng liền không tự chủ mà thu tay về, không chơi trò cũ dùng một quyền mà đánh hẳn bất tỉnh.

“Người dẫn theo bao nhiêu nhân mã?” Đông Phương Dực cau mày hỏi.

“Người nào, ngựa nào? Ta chỉ có một mình, không mang theo bất cứ ai a” Tây Môn Nguyên Bảo lên tiếng nói rõ ràng.

Nếu không phải là người ngựa của Tây Môn gia, vậy người sắp đến là ai? Là thương đội ngẫu nhiên đi qua sao? Đông Phương Dực hai mắt như chim ưng nhìn xuyên qua đám cát bụi mù mịt phía trước, muốn nhìn xem người đến là ai. Kết quả là thấy một đám hắc y nhân che mặt, không cần đối phương báo danh, hẳn cũng biết được bọn chúng đến đây là vì cái gì.

“Đáng chết! Lên ngựa!” Đông Phương Dực thấp giọng mắng, cánh tay phải vươn ra nắm lấy Tây Môn Nguyên Bảo còn đang đứng sững sờ phía trước lên ngựa.

“Cái gì?” Tây Môn Nguyên Bảo còn chưa nghĩ được cái gì đã bị hẳn kéo lên ngựa, ngồi ở phía trước hẳn, nàng còn chưa kịp phản ứng thì hẳn đã giục ngựa chạy như điên.

Đông Phương Dực không kịp cùng Tây Môn Nguyên Bảo giải thích nguyên nhân, hẳn là có thể một mình một người chạy trốn, nhưng hẳn không thể thấy nàng lâm vào nguy hiểm mà không rat ay giúp đỡ, cho dù đã từng đối với hẳn bất nhân thì hẳn cũng không đối với nàng bất nghĩa.

“Uy, Hồ Thổ, người điên rồi phải không? Kéo ta lên ngựa làm gì?” Rõ ràng là nàng muốn cướp hấn như thế nào lại thành hấn cướp nàng, mà lại là cướp người của nàng? Hồ Thổ ngốc rõ ràng không phải là cường đạo thổ phỉ a! Cho dù là hủ nho nghèo kiết xác cũng không nên học nàng đi cướp nha. Không phải Hồ Thổ là một thủ lĩnh thổ phỉ ở vùng núi khác đến cướp nàng về làm áp trại phu nhân chứ?

“Ngồi cho vững, nếu người ngã xuống, ta sẽ không cứu người” Đông Phương Dực hô to, cực lực tìm cách thoát khỏi truy binh phía sau.

“Đừng nói chuyện nực cười đó, ta làm sao sẽ té xuống ngựa, huống hồ ta khi nào thì cần người cứu” nghe vậy, Tây Môn Nguyên Bảo cười nhạt. Ngồi trước người hấn có thể cảm nhận toàn thân hấn đều căng cứng giống như là đang cảm thấy nguy hiểm gần kề, nhưng nói đến nguy hiểm ở chỗ này còn có ai nguy hiểm hơn nàng sao?

Tây Môn Nguyên Bảo không hiểu được hấn vì sao lại căng thẳng như vậy, trong lòng lại nảy sinh chủ ý khác, nếu bây giờ nàng hất hấn xuống ngựa thì chẳng phải con ngựa này sẽ là của nàng sao?

“Hắc hắc hắc! Hồ Thổ a Hồ Thổ, người muốn trách thì trách bản thân người không may, gặp phải thổ phỉ phủ lợi hại nhất a”

Nàng còn đang suy nghĩ làm thế nào để cho hấn té ngựa thì phía sau truyền đến tiếng “ hưu, hưu...”, còn có vật cắt gió lao tới, nàng cảm thấy buồn bực, còn chưa kịp lý giải thì đã thấy một trảng tên bắn tới làm nàng sợ trắng mặt.

Rất nhiều tên bắn tới.

Rất nhiều nhân mã hét to đuổi theo.

Hồ Thổ giục ngựa chạy như điên!

Chuyện này là sao? Trong đầu Tây Môn Nguyên Bảo đã có đáp án, đó là bọn họ đang bị đuổi giết.

Không! Không đúng! Nghiêm khắc nói đến, người bị đuổi giết là Hồ Thổ mới đúng. Nàng chính là không may mà dính vào, kết quả là bị đối phương gom lại một chỗ với hấn mà giết luôn.

“Thật sự là quá đáng mà” Tây Môn Nguyên Bảo giận đến toàn thân phát run, không ngừng mắng ra tiếng. Ban đầu còn nói Hồ Thổ là một kẻ không may mắn, không ngờ cái miệng quạ đen của nàng lại nói trúng, hấn xác thực là bị ôn thần đeo bám, mà nàng là vô tội bị liên lụy, khó giữ được cái mạng nhỏ.

Ồ...Nàng làm sao có thể không may mắn như vậy, sớm biết sẽ gặp phải chuyện không hay ho, nàng liền ngoan ngoãn ở nhà đầu cần quan tâm Hồ Thổ có trở thành một đồng xương trắng hay không. Hiện tại thì lần trước Hồ Thổ không chết, lúc này lại có nàng đi theo chon cùng, thật sự là tiện nghi cho tiểu tử này a!

“Đừng để bọn họ chạy thoát, mau đuổi theo” truy binh phía sau kêu to.

Đông Phương Dực một câu cũng không nói, bình tĩnh rút ra trường kiếm bình tĩnh đánh rớt tên từ sau bắn tới, đồng thời cũng đá giục ngựa chạy mau. Hấn biết đối phương không rành địa hình nơi này bởi vậy cố ý tận dụng lợi thế để tìm cơ hội thoát thân.

“Hồ Thổ, bọn họ vì sao muốn giết người?” Tây Môn Nguyên Bảo sợ tới mức không dám nhìn về phía sau, sợ sẽ thấy thiên quân vạn mã đuổi giết bọn họ, càng sợ sẽ thấy một cây đao hướng cổ nàng chém tới. Chỉ cần không quay đầu lại, ít nhất có thể lừa gạt chính mình là bọn họ còn cách rất xa, hơn nữa là không thể đuổi theo kịp.

“Không biết.” Đông Phương Dực gọn gàng đánh bạt mũi tên phía sau, cũng gọn gàng trả lời nàng.

“Cái gì? Người thế nhưng không biết vì sao bị người đuổi giết? Người không phải là đã từng làm nhiều chuyện khiến người ta chán ghét chứ?” Có lẽ hấn so với nàng càng tệ hơn, là một người ác đi, bằng không người ta không có việc gì làm hay sao mà phải cả một đồng người lãng phí thời gian đến đây đuổi giết hấn?

Hừ, thiếu chút nữa bị hấn đánh lừa. Vốn tưởng hấn là một tên hủ nho nghèo kiết xác lại yêu đuổi, vô lực, không nghĩ tới hấn cũng có bản lĩnh làm chuyện xấu, là nàng quá coi thường hấn.

“người ghét ta quả thật không ít” Đông Phương Dực không phủ nhận.

“Ta biết, người nói, có phải người bắt cóc khuê nữ hay nương tử hay là vợ bé của nhà phú quý nào đó, cho nên người ta mới phải nhiều người đuổi giết người?” Đây là lý do duy nhất nàng có thể nghĩ đến.

“Cũng, không, có!” Đông Phương Dục bị phỏng đoán của nàng làm cho nổi giận, nghiêng rằng nói từng chữ một là muốn nàng hiểu được hắn không trộm khuê nữ hay nương tử hay di thái thái của bất kỳ ai, ngay cả nha đầu của bọn họ, hắn cũng chưa từng nghĩ tới, như vậy chắc nàng vừa lòng?

“Đều không có? Như vậy khẳng định là người trộm lương thực, gia súc nên bọn họ mới nổi giận dùng dùng phái người đuổi giết. Người phải biết trộm lương thực, gia súc đối với nhiều người mà nói là thù không đội trời chung a! So với việc người trộm khuê nữ, nương tử hay di thái thái của người ta còn nghiêm trọng hơn” Tây Môn Nguyên Bảo nghiêm túc cảnh cáo hắn, nhìn về mặt hắn ngây ngốc như vậy khẳng định không hiểu được tính chất nghiêm trọng của việc trộm lương thực, gia súc. Nếu kẻ nào dám trộm lương thực, gia súc của nàng thì cho dù hắn có chạy đến chân trời góc biển, nàng cũng sẽ tìm bắt cho bằng được, lại hung hăng tát cho vài cái để xả mối hận trong lòng. Bất quá muốn lấy trộm lương thực của nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng, bởi vì bình thường có thứ gì ăn được nàng đều lập tức nhét vào mồm, làm sao còn cái gì để họ có thể ăn trộm?

“Ta cũng không có trộm lương thực, gia súc của người khác. Ta cái gì cũng không có trộm” hắn không phải họ Tây Môn, làm sao có thể làm loại chuyện làm nhục thân phận, làm nhục gia môn như thế.

“Cái gì cũng chưa trộm, còn có thể bị đuổi giết, vậy người thật đúng là không may mắn a” nàng vạn phần đồng tình với hắn.

Đông Phương Dục thở dài như xác thực nàng nói đúng, hắn thật là một kẻ không may mắn, đã bị người đuổi giết còn phải mang theo một tiểu cô nương không ngừng nghi ngờ nhân phẩm của hắn, lại đã từng đánh hắn bất tỉnh. Hiện tại hắn cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng.

Tây Môn Nguyên Bảo không hiểu được tâm tư của hắn, đồng tình hắn rất nhiều cũng không có nghĩa là không trách cứ hắn, nếu không phải hắn, nàng căn bản không có chuyện gì xảy đến nỗi như bây giờ cái mạng nhỏ cũng khó giữ được.

Truy binh phía sau cũng không từ bỏ, vẫn gắt gao đuổi theo, tên bắn ra như mưa đều hướng chỗ bọn họ mà tới.

Đông Phương Dục không hoảng hốt bất loạn, một mặt trốn một mặt lấy kiếm đánh rớt.

A di đà phật! Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ. Nàng không muốn bị vạn tiễn xuyên tâm. Nàng tự nhận tuy không phải là người tốt nhưng cũng không đến nỗi phải bị chết thê thảm như thế.

Tây Môn Nguyên Bảo một bên hướng về phía trước thành kính khẩn cầu, một bên mắng Hồ Thỏ ở phía sau. Nếu không phải hắn nàng làm sao bị chạt vật như vậy? Nàng hoài nghi hắn nói dối, làm sao bị người ta đuổi giết mà lại không biết nguyên nhân chứ?

Còn có, Hồ Thỏ thế nhưng biết đánh kiếm, làm cho nàng thấy ngoài ý muốn, hắn quả nhiên không phải là hủ nho nghèo kiệt xác như nàng đoán trước đây.

“Hồ Thỏ, người nói thật đi, có phải người gạt tiền của người ta không?” chắc chắn, Hồ Thỏ này nhìn bề ngoài cương trực công chính không ngờ thực ra lại là kẻ xấu, chuyên làm các việc cướp của giết người hay lừa đảo...mới rước phải họa sát thân.

“Không có! Ta không có trộm thê tử hay tiền tài của ai, ta không phải kẻ lừa đảo cũng không phải là cướp đạo. Ta chính là một thương nhân” Đông Phương Dục tức giận thanh minh một tràng, thật muốn bóp cổ của nàng, làm cho nàng trợn to mắt lên mà nhìn cho rõ, Đông Phương Dục hắn không phải là kẻ làm những chuyện vô sỉ như vậy.

“Kia thật đúng là đáng tiếc. Nói thực ra, ta cảm thấy người tuy rằng thân thủ kém một chút, cũng có chút yếu đuối nhưng chỉ cần huấn luyện thêm là có thể trở thành tên trộm lợi hại hoặc là thổ phỉ cường đạo, hoặc làm kẻ lừa đảo đều tốt” Tây Môn Nguyên Bảo còn tính toán, xem ra tài đánh kiếm của hắn cũng khá, nếu hắn gia nhập vào Tây Môn gia, khẳng định có thể cướp cho Đông Phương gia khóc hết nước mắt một phen.

Hắn muốn bóp chết nàng, hung hăng bóp chết nàng! Miễn cho nàng lại trưng cái miệng nhỏ nhắn chọc giận hắn. Quả đúng là miệng chó không mọc được ngà voi mà, nếu Tây Môn Nguyên Bảo có thể nói ra được lời vàng ngọc thì khẳng định mặt trời sẽ mọc ở hướng tây.

Mặc kệ nàng! Không cần lo cho nàng! Trước mắt cần phải thoát khỏi đám sát thủ này. Con ngựa vì chạy trốn gấp mà đã thở hổn hển như trâu, hắn cùng Tây Môn Nguyên Bảo dựa vào thanh kiếm mà tránh thoát mưa tên nhưng con ngựa thân hình lại quá lớn, móng bị trúng tên, đau đến mức lồng lên, đem hai ngựa trên lưng quăng xuống đất.

Hai người bay lên không, Đông Phương Dục không suy nghĩ gì vội ôm chặt lấy Tây Môn Nguyên Bảo, tránh không cho nàng bị thương.

Có Hồ Thổ làm đệm thịt, Tây Môn Nguyên Bảo đương nhiên là lông tóc vô thương, nàng chỉ cảm thấy Hồ Thổ đang ôm chặt nàng đột nhiên cơ bắp toàn thân buộc chặt, thét lớn một tiếng. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Là hắn bị gãy xương hay bị ngựa đạp trúng, hay là đầu bị phá hư?

“Hừ, cho dù ngươi là Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép thần thông cũng không trốn khỏi bàn tay Phật của ta. Ta khuyên ngươi đừng chống cự vô ích nữa, ngoan ngoãn chịu chết đi” Một đám hắc y nhân vừa đến, khát máu nhìn một nam một nữ đang nằm trên đất.

Thì ra khi té ngựa, Đông Phương Dục vì bảo hộ cho Tây Môn Nguyên Bảo mà chân bị trúng tên, nhưng hắn vẫn bất chấp đem nàng ra phía sau người, lấy mũi kiếm chĩa vào kẻ địch, không cho chúng dẫm thương nàng.

Tây Môn Nguyên Bảo núp sau lưng hắn, vụng trộm dò xét bọn người đuổi giết họ, nhìn khí thế bọn họ như muốn ăn tươi nuốt sống hai người. Đột nhiên nàng chợt nhìn thấy mũi tên vẫn còn cắm trên đùi Hồ Thổ. Ông trời ơi, hắn bị thương. Nàng hoảng sợ đến quên cả hô hấp.

“Đông Phương Dục, đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt, muốn trách chỉ có thể trách người đường phát tài của người khác!” Sát thủ lãnh khốc nhìn hai người bọn họ.

Đông Phương Dục? Ai? Tây Môn Nguyên Bảo trong đầu toàn là một mảnh hồ đồ, không hiểu sát thủ nói gì nhưng nàng biết nàng cùng Hồ Thổ rất nhanh sẽ bị đưa đi gặp Diêm Vương gia.

Không! Nàng không muốn chết! Huống chi nàng là do bị Hồ Thổ liên lụy.

“Các ngươi là vì ta mà đến, muốn giết cứ giết nhưng chuyện này không liên quan đến cô nương ở phía sau ta, các ngươi hãy để cho nàng đi” Đông Phương Dục cùng đối phương ra điều kiện, hắn không cam lòng chết không rõ ràng, bởi vậy muốn nhân lúc đàm phán mà quan sát tình hình chung quanh, cố gắng tìm đường sống trong chỗ chết.

Tây Môn Nguyên Bảo không ngờ Hồ Thổ lại nghĩa khí như vậy. Nàng đã từng đánh cướp hắn, tuy rằng hắn không biết nhưng hắn lại muốn cứu nàng. Tây Môn Nguyên Bảo nàng thề, nếu bọn họ có cơ hội chạy thoát, sau này gặp lại, nàng sẽ đối xử tốt với hắn, ít nhất là sẽ không đánh hắn.

“Yêu cầu của ngươi thật cảm động, đáng tiếc lại không cảm động được chúng ta, các người liền cùng nhau đến địa phủ làm đôi uyên ương số khổ đi”, sát thủ cười quái dị cũng không chịu buông tha.

Đông Phương Dục đã sớm hiểu được bọn họ sẽ không thủ hạ lưu tình, sở dĩ mở miệng yêu cầu, vì là kéo dài thời gian, mắt thấy không còn chỗ nào để trốn, đành lại trúng tên, căn bản không thể chạy. Huống hồ gì chạy chỉ làm thêm nhục nhã, một khi đã vậy không bằng...

Hắn nhắm mắt nhìn vách núi, hạ quyết tâm hít sâu một hơi, tay trái lặng lẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tây Môn Nguyên Bảo phía sau.

Tây Môn Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn bàn tay to ngăm đen của hắn nắm lấy tay mình. Hai người bọn họ sắp chết, hắn như thế nào còn thoải mái, nhân hạ nắm tay nàng?

“Đông Phương Dục, chịu chết đi!” hắc y nhân bịt mặt dương kiếm hét lớn.

Không đợi đối phương đánh kiếm tới, Đông Phương Dục đã dùng sức bắn kiếm trong tay về ngực hắn, lại nhanh chóng ôm Tây Môn Nguyên Bảo hướng vách núi nhảy xuống.

Không có tiếng kinh hô, cũng không có sự chần chờ, hai người liền song song rơi xuống vực, không để lại bóng dáng.

Hắc y nhân muốn giết Đông Phương Dực lại không nghĩ được cuối cùng mình lại chết dưới kiếm của hắn.

“Đáng chết!” một hắc y nhân bị mặt khác lớn tiếng mắng, Đông Phương Dực lựa chọn nhảy xuống vách núi thật ngoài dự tính của hắn

“Quên đi, nơi này cao như vậy, bọn họ khẳng định là chết không toàn thân” Một hắc y nhân khác sau khi nhìn độ cao của vách núi mà kết luận như vậy. Đáng tiếc bọn họ cũng có người chết, nhưng mà một xác đổi hai mạng thì tính ra bọn họ cũng có lời.

“Không sai! Trừ phi Đông Phương Dực có tài thông thiên độn thổ, nếu không không thể nào sống được. Chúng ta đi” Cuối cùng thì cũng đại công cáo thành.

Trước khi đi bọn họ hắc y nhân còn đem dấu chân ngựa cùng thi thể đồng bọn và các mũi tên xóa sạch, không lưu lại chút dấu vết nào, miễn cho người khác có thể ra tra manh mối.

Sở hữu che mặt hắc y nhân lưu loát đem dấu chân cùng phân tán tên toàn bộ rửa sạch không còn một mảnh, miễn cho lưu lại manh mối làm cho người ta truy tra đến.

4. Chương 4

Cha a! Nương a! Quan Thế Âm Bồ Tát ! Ngọc Hoàng Đại Đế! Như Lai Phật Tổ! Nàng không muốn chết, nàng còn chưa sống đủ, còn chưa có ăn no qua làm sao có thể dễ dàng chết đi như vậy.

Đều là Hồ Thổ làm hại, hắn phải chết thì chết một mình là được rồi, còn kéo theo nàng làm chi. Hai bọn họ vừa mới biết nhau, nàng đã từng đánh cướp hắn, nói nghiêm túc thì bọn họ là kẻ thù của nhau a, hắn đem nàng cùng chết chung có gì tốt chứ?

Bởi vì rất sợ hãi, Tây Môn Nguyên Bảo nhắm chặt hai mắt, ngay cả kêu đều kêu không được, trong lòng không ngừng mắng Hồ Thổ đem nàng làm hại vô cùng thâm trọng. Ban đầu nàng nghĩ đến Hồ Thổ là người tốt, không ngại động thân giúp nàng ngăn trở sát thủ, hiện tại nàng hoàn toàn hiểu được thì ra trong lòng hắn đã có ý muốn nàng chôn cùng. Hắn hơi quá đáng a!

Đông Phương Dực một tay ôm nàng, một tay nhanh chóng lấy chủ thủ phòng thân vẫn giấu trong người ra cắm vào vách đá, cố gắng làm chậm tốc độ rơi của hai người. Hắn cố sức ôm Tây Môn Nguyên Bảo cũng lấy thân mình làm đệm thịt đỡ cho nàng khi cả hai rơi xuống.

Có lẽ lựa chọn của hắn là sai nhưng đã không thể quay đầu, nếu ở lại trên là chết không bằng liều nhảy xuống biết đâu lại có cơ hội sống sót. Một đồng đá to nhỏ bắn vào người hắn, tạo ra nhiều vết thương rướm máu, hắn cũng không rên một tiếng chỉ biết là hắn mang phiền hà đến cho Tây Môn Nguyên Bảo cho nên đem toàn lực bảo vệ nàng. Chủ thủ cắm vào vách đá tóe lửa, làm bàn tay hắn đau, cánh tay cũng không cử động được, đã mất cảm giác, nhưng hắn hiểu không thể buông tay, nếu buông tay hắn cùng Tây Môn Nguyên Bảo sẽ thành đồng thịt nát.

Rất nhanh, hai người rớt xuống đáy vực, Đông Phương Dực ngã xuống thật mạnh, vẫn làm đệm thịt cho Tây Môn Nguyên Bảo mà chủ thủ vẫn còn cắm vào vách núi.

“Đau quá” Tây Môn Nguyên Bảo rên một tiếng.

Đông Phương Dực té trên mặt đất, trong lúc nhất thời không thể hỏi đến, các vết thương trên người đau đớn vô cùng, toàn thân hắn như là bị tách rời, đau đến mức hắn không thể đứng dậy mà chỉ có thể nằm đó hít thở sâu để giảm bớt đau đớn.

Kỳ quái, lại không trở thành đồng thịt nát như trong tưởng tượng, lúc này Tây Môn Nguyên Bảo mới phát hiện Đông Phương Dực làm cái đệm thịt cho nàng cho nên nàng mới có thể bình yên vô sự. Thấy mặt hắn toát đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên là đang rất đau đớn, nàng vội vàng đứng lên để tránh làm hắn bị thương nặng hơn.

“Người có khỏe không?” Tây Môn Nguyên Bảo khẩn trương hỏi, nhìn nhìn bốn phía, không thể tin được bọn họ ngã từ trên cao vậy xuống mà lại không chết. Nàng bình yên vô sự mà hần thì bị thương nằm trên đất, nàng cũng hiểu được là hần cứu nàng. Đây là lần thứ hai hần cứu nàng làm nàng muốn thu hồi ý nghĩ hần là người xấu, kỳ thật hần cũng không như những gì nàng tưởng tượng.

“..... Ta..... Không có việc gì.” Đông Phương Dực thở khó nhọc, vất vả lắm mới trả lời được cho nàng.

Tây Môn Nguyên Bảo ngồi xổm bên người hần, cẩn thận xem vết thương. Y bào của hần rách te tua, trên mình vết thương chi chít, máu chảy rất nhiều...Không cần nghĩ ngợi, nàng liền động thủ xé rách vạt áo của mình băng bó vết thương cho hần.

“Có ta ở đây, người không có việc gì.” Tây Môn Nguyên Bảo vừa băng bó vết thương vừa tự tin nói. Thật ra nàng chưa từng gặp người nào bị thương nặng như hần vậy nhưng nàng nói rất tự tin như thế là vì không muốn hần phải lo lắng, sợ hãi.

Đông Phương Dực mặt tái nhợt, cố gắng cười với nàng. Thân thể hần đương nhiên hần biết rõ nhất, biết ngoài việc bị thương thì hần sẽ không chết được, chỉ cần bọn họ có thể rời khỏi chỗ này thì hần có thể sống sót.

“Cột chắc ! A, bên kia có dược thảo, ta phải trước đi hái thuốc đắp lên vết thương của người, sau đó mới băng lại mới đúng” Tây Môn Nguyên Bảo vừa thì thào nói, vừa cõ bỏ những mảnh vải to nhỏ buộc các vết thương của hần ra rồi liền vội vàng đi hái thuốc.

“.....” Nghe thấy nàng lầm bầm lầu bầu, Đông Phương Dực không biết nên cười hay nên khóc. Quên đi, nếu lão thiên gia muốn hần sống, hần sẽ sống, muốn hần chết, hần tránh cũng không khỏi. Trước mắt chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, Tây Môn Nguyên Bảo không hái sai thảo dược, làm cho hần sống không bằng chết là được rồi.

Tây Môn Nguyên Bảo nhanh nhẹn hái thảo dược cầm máu đến, lại còn thuận tay mang theo một hòn đá, bắt đầu nghiền thảo dược

“Người yên tâm, nhà chúng ta thường có người bị thương, chúng ta đều lấy thuốc này đắp lên miệng vết thương, rất nhanh sẽ khỏi cho nên người cũng sẽ nhanh chóng khỏi thôi”

Bị thương đối với Tây Môn gia mà nói chuyện hàng ngày, hơn nữa trong nhà cũng không có tiền mời đại phu cho nên mỗi người đều phải tự biết cách tìm thảo dược để chữa thương ỉnh, bởi vậy những vết thương đơn giản không làm khó được người Tây Môn gia.

“Khổ người.”

“Sẽ không, ta khí lực rất lớn, một chút cũng không vất vả.” Tây Môn Nguyên Bảo nhún nhún vai, đối hần nở rộ lúm đồng tiền.

Nàng rất nhanh liền đem dược thảo nghiền nát, đắp lên miệng vết thương của hần rồi lấy vải băng lại.

Chuyện này ngoài dự kiến của Đông Phương Dực, hần cứ tưởng nàng tay chân thô kệch sẽ làm đau vết thương của hần, thế nhưng lại không như hần nghĩ, hần kinh ngạc phát hiện thì ra nàng cũng có ưu điểm.

Nàng đã xử lý tốt các vết thương nhưng còn vết thương ở chân hần thì khó giải quyết hơn, tên vẫn còn cắm trên đùi hần, nếu không lấy ra thì không đắp được thảo dược, mà nếu rút tên ra thì đối với hần chẳng khác nào bị tra tấn. Hai người nhìn nhau, nàng cảm thấy do dự.

“..... Động thủ đi.” Đông Phương Dực tự trong lòng lấy ra một thanh dao nhỏ, đầu tiên là chặt đứt đoạn tên cắm trên đùi cho ngắn lại, sau đó đem dao đưa cho nàng.

“Ta sẽ tận lực không làm đau người.” Chuyện tới nước này, chỉ có thể kiên trì làm tiếp. Tây Môn Nguyên Bảo nuốt nước miếng một cái, nói. Đây là lần đầu tiên nàng giúp người khác lấy tên ra nên có chút khẩn trương.

“Ta tin tưởng người.” Đông Phương Dực miễn cưỡng đối nàng cười, kiên trì cùng không chịu khuất phục khiến cho hần khởi động tinh thần cùng nàng nói chuyện.

“Nếu rất đau, người có thể kêu lên, ta sẽ không cười người” Tây Môn Nguyên Bảo nhắc nhở hần.

“Hảo, ta sẽ kêu cho người lỗ tai phát đau. Hiện tại, người trước cần thận hãy nghe ta nói.” Vì hóa giải khẩn trương của nàng, hần thở phì phò trên ghẹo nói.

“Cái gì?” Hần còn có lời muốn nói? Không phải khiến cho nàng trực tiếp dùng sức rút tên đang cấp trên đùi ra sao? Tây Môn Nguyên Bảo buồn bực nhìn hần, không biết còn muốn nói chuyện vô nghĩa gì nữa?

“Tên này có móc, cho nên người không thể cứ vậy mà rút ra được, trước hết dùng dao khoét thịt, sau đó mới lấy tên ra, hiểu chưa?” Hần đại khái có thể đoán được nàng sẽ xử lý mũi tên cần trên đùi hần thế nào, khẳng định là chỉ dùng lực rút ra. Hần không nghĩ lại bị thống khổ, đau đớn hơn nữa nên từng chữ, từng lời hướng dẫn rõ ràng cho nàng.

“Phải không? Thì ra là nó còn có móc a! Người không nói ta còn không hiểu được đâu!” Tây Môn Nguyên Bảo bình tĩnh đại ngộ, thế này mới lý giải việc hần đem chủ thủ giao cho nàng. Chắc, thiếu chút nữa khiến cho hần đổ máu.

“Đúng, cho nên người chỉ cần lấy dao khoét thịt chung quanh là có thể lấy tên ra. Người sợ sao?” Cuối cùng hần còn nói thêm một câu, giờ phút này hần lại có vẻ bình tĩnh dị thường, cứ như người sắp bị khoét thịt không phải là hần.

“ha, ha, người bị đau cũng không phải ta, sao ta phải sợ” Tây Môn Nguyên Bảo khẩn trương lại nuốt nước miếng một cái nhưng vẫn ra vẻ kiên cường. Thực ra là hần nói đúng, nàng thật lo lắng sẽ làm không tốt. Nếu nàng không cẩn thận làm vết thương của hần nặng thêm thì làm sao bây giờ? Nếu hần chảy quá nhiều máu mà chết thì làm sao?

“Ta cũng biết sẽ không thành vấn đề đối với người” Đông Phương Dực cười to để tăng dũng khí cho nàng.

“Kia đương nhiên” mạnh miệng trả lời, thiếu chút nữa đã bị sặc nước miếng “ vậy..ta bắt đầu đây”

“Kia đương nhiên!” Mạnh miệng nói được đồng dạng, thiếu chút nữa đã bị chột dạ nước miếng cấp nòng đến.”
Kia..... Ta đây bắt đầu lâu!”

“Hảo.” Hần thần sắc tự nhiên.

Tây Môn Nguyên Bảo hít sâu một hơi, khoét thịt theo lời hần chỉ, nhìn máu không ngừng chảy nàng thiếu chút nữa nàng sợ đến mức ném con dao nhỏ trong tay đi, rời xa hần. Nhưng nàng biết nàng không thể làm thế, hần đang cần sự giúp đỡ nên nàng cần phải bình tĩnh, làm theo chỉ dẫn của hần, một đao lại một đao hạ xuống, làm áu của hần nhuộm đỏ cả hai tay của nàng.

Đông Phương Dực đau đến đổ mồ hôi lạnh, toàn thân cứng ngắc như một tảng đá, đau nhức không ngừng xâm nhập lí trí hần, làm cho hần mấy lần muốn vung tay hất nàng ra nhưng hần biết nàng là đang giúp hần, cho nên hần cần phải chịu đựng, thậm chí mong việc này nhanh chóng chấm dứt.

Hần không có kêu đau, không có gào thét chỉ có toàn thân buột chặt, cố gắng chịu đựng.

“Ta sẽ tìm được !” Tây Môn Nguyên Bảo vì hần, cũng vì chính mình mà động viên, đầu ngón tay tinh tưởng đã cảm nhận được toàn thân hần cứng ngắc vì đau đớn, lòng của nàng cũng vì hần mà trở nên khó chịu, hần không nên nhận lấy sự đau đớn này, không nên.

“Người sẽ”

Rốt cuộc nàng cũng tìm được mũi tên, nhanh nhẹn lấy ra để cho hần không phải chịu thêm nhiều đau đớn.

Khi mũi tên được lấy ra, cả hai cùng thở phào nhẹ nhõm.

Tây Môn Nguyên Bảo cần môi dưới, cố không để mình rơi lệ, thời điểm này không nên khóc, hơn nữa nàng cũng không muốn mình trở nên yếu đuối như vậy, còn có rất nhiều việc phải làm, cần phải xử lý tốt vết thương của hần.

Ngay khi tên được lấy ra, toàn thân hần như được giải phóng mà trở nên mềm nhũn, vô lực, ngã thẳng xuống đất, còn có vì đau đớn mà thân hình run run kịch liệt.

Rất nhanh Tây Môn Nguyên Bảo đã băng bó tốt vết thương của hắn. Bởi vì bọn họ đang ở nơi hoang sơ, không có dụng cụ để giúp hắn khâu lại vết thương, chỉ tạm thời băng bó như vậy trước, hi vọng những thảo dược này có thể giúp hắn cầm máu.

“Người làm tốt lắm, y như một đại phu” sau khi cảm thấy đỡ đau, Đông Phương Dực lên tiếng.

“Người tạm thời không được cử động, chờ người khỏe hơn chúng ta sẽ rời khỏi đây” Tây Môn Nguyên Bảo nhún nhún vai, không muốn cùng hắn nói về cảnh tượng máu me đầm đìa lúc nãy nên chuyển đề tài.

“Cám ơn người.” Nhờ sự chăm sóc của nàng, hắn cảm thấy tốt hơn rất nhiều, vết thương trên đùi cũng đỡ đau hơn.

“Người đã cứu ta, ta cũng nên cảm tạ người.” Tây Môn Nguyên Bảo không biết có gì mà phải cảm tạ, nàng làm người rất rõ ràng, ai đối xử tốt với nàng, nàng sẽ đối xử với họ lại như vậy.

“Là ta làm liên lụy người, người bọn họ muốn giết là ta” Đông Phương Dực thanh âm khàn khàn. Đây là lần thứ hai hắn bị đuổi giết, lần trước là ở ngoài thành, lần này càng tới gần Đông Phương gia hơn, lá gan không chỉ càng lớn mà ý muốn giết hắn càng sâu, càng quyết tuyệt hơn. Bọn họ đã chờ ở đây bao lâu? Cuối cùng là ai lại muốn mạng của hắn đến vậy?

“Đúng vậy, là người làm liên lụy ta, thật không hay ho gì” Tây Môn Nguyên Bảo gật đầu như đảo tỏi, tính ra thì hắn cũng hiểu chuyện.

Thằng thẳng của nàng làm cho hắn không để ý đến vết thương mà cười lớn tiếng, kết quả làm động đến miệng vết thương khiến cho hắn đau đến nhăn mặt.

“Người còn có tâm tình cười, xem ra là không chết được. Uy, người rốt cuộc là ai?” Bây giờ là lúc hắn phải nói thật, vừa nãy nàng nghe bọn người kia gọi hắn là Đông Phương Dực nhưng hắn lại nói với nàng hắn là Hồ Thổ, vậy cuối cùng là thế nào?

“Người là người Đông Phương gia? Người tên là Đông Phương Dực” Tây Môn Nguyên Bảo vừa nghe hắn thừa nhận thân phận liền lập tức quang quác kêu to (sao giống tả gà mái mẹ vậy), nàng biết Đông Phương gia chỉ có một người kêu Đông Phương Dực, đó chính là tộc trưởng của bọn họ.

Trời ạ! Tây Môn Nguyên Bảo nàng đánh kiếp một hồi cư nhiên lại cướp được của tộc trưởng Đông Phương gia, hắn thậm chí còn thiếu chút nữa là bị nàng lột sạch treo ở cửa thành, nàng thật sự là rất, rất giỏi a!

Oa ha ha ha

nếu các ca ca biết Đông Phương Dực bại bởi tay nàng khẳng định là tức đến tái mặt rồi, nàng thật lợi hại đến mức không biết phải diễn tả thế nào.

“Đúng, chính là Đông Phương Dực mà người nghĩ” nhìn nàng đắc ý như vậy, Đông Phương Dực lại thở dài.

“Đông Phương Dực, người đừng quá buồn, không phải vì người quá yếu đuối mà là do ta quá giỏi, cho nên người bị bại bởi tay ta cũng không có gì lạ, ha ha ha...” Tây Môn Nguyên Bảo đắc ý cười to.

Thấy nàng tự cho là đúng, Đông Phương Dực cũng không cãi lại. Quên đi, nàng hiện đang đắc ý mà hắn thì đang bị thương, quan trọng nhất là phải tỉnh dưỡng cho tốt, coi như cái gì cũng chưa nghe thấy, cái gì cũng chưa hiểu...

“Uy, đừng làm bộ như không có chuyện gì, người thực sự bị ta cướp đến không còn một mảnh” Tây Môn Nguyên Bảo thấy hắn nhắm hai mắt lại cũng không cho hắn trốn tránh sự thật, lớn tiếng bắt hắn đối diện.

“Người đem Hắc Cầu của ta làm gì rồi?” Nếu nàng muốn nhắc đến chuyện trước kia, hắn cũng muốn cùng nàng tính toán một chút.

“Cái gì Hắc Cầu?” Ai a? gần đây có nhà nào họ Hắc sao? Sao chưa từng nghe qua”

“Ngựa của ta.” Đông Phương Dực nhắc nhở nàng.

“Nha! Nó a!” một con ngựa làm gì lại đặt tên Hắc Cầu, kêu Tiểu Hắc không phải đơn giản hơn sao? Cha nàng quả nhiên nói đúng, người Đông Phương gia chính là không biết đặt tên.

“Đúng, chính là nó. Người bắt nó làm gì, chắc không phải là đã ăn thịt nó chứ?” nghĩ đến việc nàng có khả năng ăn thịt con ngựa yêu của mình, hắn liền cảm thấy đau lòng.

“Người yên tâm, Tiểu Hắc sống không thể tốt hơn được nữa, nhà chúng ta không ăn thịt ngựa bởi vì ngựa đối với chúng ta có tác dụng rất lớn, chúng ta có thể cỡi nó đi cướp đồ của Đông Phương gia, làm sao có thể ăn được. Trừ phi...” Thật ra nàng đã có vài lần muốn ăn thịt con ngựa nhưng sau nghĩ lại lại thôi, nàng cũng không thực sự sẽ làm vậy.

“..... Hắc Câu. Nó kêu Hắc Câu, không gọi Tiểu Hắc.” Đông Phương Dực nhin không được sửa đúng nàng.

“Ta đoạt nó, nó chính là của ta, cho nên nó hiện tại kêu Tiểu Hắc!” Tây Môn Nguyên Bảo cũng phi thường kiên trì.

“Hảo, mặc kệ nó gọi là gì, người bắt nó trả lại cho ta, ta lại cho người một con ngựa khác.” Đông Phương Dực thế nào cũng phải mang Hắc Câu về.

“Vậy người muốn dùng bao nhiêu bạc mà chuộc Tiểu Hắc về?” Tây Môn Nguyên Bảo nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hai tròng mắt sáng lên. Dù sao bọn họ cũng tính đem Tiểu Hắc đi bán, đã có người sẵn lòng mua, sao không thuận theo như vậy cũng làm cho người trong nhà thấy nàng tính toán giỏi.

“..... Mười hai.” Đông Phương Dực cố ý nói ra cái giá thấp để cho nàng có thể đòi thêm, không thể lập tức liền ra giá cao được, nếu không hắn sẽ có khả năng tiêu tốn một số tiền không ít hơn so với giá ban đầu mua Hắc Câu.

“Quá ít, lại thêm một chút.” Mười hai nha! Đông Phương Dực cư nhiên bỏ ra mười hai để chuộc Hắc Câu. Trời ạ, phát tài rồi.

“Mười lăm, không thể hơn được nữa” Đông Phương Dực phát hiện nàng không hiểu hết giá trị của Hắc Câu, chẳng lẽ những người khác của Tây Môn gia cũng không hiểu? Mấy đời trước của Tây Môn gia đều là chuyên đi săn và thuần dưỡng ngựa hoang như thế nào lại không nhận ra Hắc Câu là danh mã của Tây Vực? Hắn đoán nàng cùng người nhà của nàng không hiểu giá trị của Hắc Câu, vậy thì hắn cùng nàng đánh bạc một phen.

“Không được, không được! Ít nhất cũng phải hai mươi hai!” Tây Môn Nguyên Bảo liều mạng lên giá. Trên thực tế, mười lăm đã muốn làm cho nàng cảm thấy mỹ mãn, bất quá nếu Đông Phương Dực khẳng ra giá chuộc Tiểu Hắc, nàng đương nhiên lợi dụng cơ hội mà nâng giá!

“Mười tám, nếu người không chịu thì cứ để Hắc Câu ở lại ăn hết lương thực của Tây Môn gia các người” Đông Phương Dực ra vẻ không cần cùng nàng trả giá.

“..... Hảo! Thành giao! Chờ chúng ta sau khi trở về, đừng quên lấy mười tám đến chuộc Tiểu Hắc.” Tây Môn Nguyên Bảo nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn nói không phải không có lý. Dem Tiểu Hắc dưỡng ở Tây Môn gia, nàng còn phải tốn thời gian gian đi tìm lương thảo cho nó ăn, chi bằng bán cho hắn, nàng còn kiếm được bạc.

Hắc, hắc, vụ mua bán này tính thế nào nàng cũng là người thắng, đáng thương cho Đông Phương Dực. Lần này người nhà của nàng khẳng định sẽ phải khen nàng thông minh, tài trí.

“Thành giao!” Rốt cục! Đông Phương Dực không dấu vết lau đi mồ hôi lạnh.

Đàm phán mua bán thuận lợi, hai người hai tâm tư đều cười rộ đặc biệt vui vẻ.

“Đúng rồi, người làm sao mà biết ta là người Tây Môn gia?” Quái, nàng chưa nói hắn làm sao có thể hiểu được?

“Người vừa mới không phải đã nói người là thổ phỉ giỏi nhất của Tây Môn gia, chẳng lẽ người đã quên?” Đông Phương Dực nhú mày, không nghĩ tới trí nhớ của nàng kém như thế.

“Là nha! Ta làm sao có thể đã quên.” Tây Môn Nguyên Bảo vỗ vỗ đầu.

“Quan trọng hơn, đánh cướp vùng này ngoài trừ Tây Môn gia thì còn ai vào đây nữa” hắn thân nhiên châm chọc.

“Đó là vì người khác không bằng chúng ta, họ sợ mất mặt, xấu hổ cho nên tự nhiên không dám tranh giành với chúng ta” Tây Môn Nguyên Bảo nghe không ra hần châm chọc, nghĩ lầm hần ca ngợi bọn họ, càng thêm đắc ý.

Thấy nàng như thế đắc ý, Đông Phương Dực khắc sâu ghi nhớ không thể lấy lẽ bình thường mà đối đãi với nàng.

“Đông Phương Dực, nhà các người vẫn đều rất tiền, hiểu chưa?” Tây Môn Nguyên Bảo đột nhiên lấy mệnh lệnh miệng nói.

“Vì sao?” Đông Phương Dực nhú mày nghề nàng. Đông Phương gia có tiền cùng phũ, khả cùng nàng không quan hệ.

“Bởi vì các người có tiền, chúng ta thường đứng lên mới đã nghiền a! Ha ha ha.....” Tây Môn Nguyên Bảo kiêu ngạo cười to.

“.....” Lão thiên gia vì sao phải như vậy đợi hần? Vì sao phải làm cho hần gặp này càn rỡ dã nha đầu? Hần hối hận cứu nàng, thật sự hối hận !

Hần muốn bóp chết nàng; Hạn muốn cho nàng rốt cuộc không thể cười đến như thế bữa bãi; Hạn muốn nàng hiểu được như thế nào cười dừng nhe răng, đi dừng kéo váy, bước dừng lộ chânmắt dừng luôn liếc nhìn chung quanh; Hạn muốn nội tâm cũng tốt đẹp như vẻ bề ngoài của nàng; Hạn muốn..... Hạn muốn.....

“Di, người như thế nào lại ngủ rồi? Ta còn chưa nói xong đâu, Đông Phương Dực, tỉnh, tỉnh a!” Tây Môn Nguyên Bảo đang cười đến đắc ý thấy hần đột nhiên lăn ra ngủ liền lớn tiếng gọi.

Đáng tiếc Đông Phương Dực quá mệt mỏi, trên người còn có thương tích cần nghỉ ngơi, hơn nữa hần cũng không muốn nghe Tây Môn Nguyên Bảo ở đó kiêu ngạo nói, cho nên hần thà đi gặp chu công, không thèm để ý đến nàng.

Trong lúc ngủ mơ Đông Phương Dực đột nhiên bị mùi thơm làm cho tỉnh lại, ngay sau đó cái bụng của hần không chút ý tứ phát ra tiếng kêu “ cô lỗ, cô lỗ”, cho đến khi hần mở mắt ra thì thấy Tây Môn Nguyên Bảo đang ngồi bên đồng lửa nướng thịt lợn rừng.

Hần nhìn con lợn rừng đang được nướng chảy mỡ mà thèm nhỏ dãi, làm cho hần càng thêm đói bụng. Mơ lợn rừng nhỏ xuống đồng lửa làm cho đồng lửa cháy bùng lên, lại vang lên những tiếng lách cách, lập tức cái bụng của hần cũng không chịu thua kém kêu càng to hơn, chỉ sợ thiên hại không biết hần đói.

“Người tỉnh?” Tây Môn Nguyên Bảo nghe thấy tiếng bụng hần kêu đói, vui vẻ quay đầu nhìn lại, tay vẫn nhanh nhẹn đảo lợn rừng trên lửa.

“Ân”, để cho nàng nghe thấy tiếng bụng hần kêu đói, hần có chút xấu hổ.

“Đợi thêm chút nữa thôi là có thể ăn, người trước uống chút nước đi” Tây Môn Nguyên Bảo căn bản không quan tâm đến chuyện cái bụng của hần kêu đói, với nàng âm thanh đó còn đặc biệt thân thiết bởi vì bụng của nàng cũng luôn kêu “ cô lỗ, cô lỗ” a!

Nàng tạm thời ngừng nướng lợn rừng, đem ống trúc đựng nước tới bên giúp hần uống.

Nàng không nói hần cũng quên mất mình đang miệng đắng lưỡi khô, liền tham lam cầm lấy ống nước trên tay nàng uống mà cứ ngỡ như là nước cam lộ. Nàng lại làm cho hần kinh ngạc, nàng chăm sóc người khác cũng thật chu đáo, tỉ mỉ, không phải chuyện gì cũng cầu thả như hần nghĩ.

Thấy hần uống xong, Tây Môn Nguyên Bảo liền nhẹ nhàng để hần nằm xuống, tiếp tục quay lại nướng lợn rừng.

Đông Phương Dực nằm đó, lẳng lặng nhìn động tác của nàng mới phát hiện từ lúc hần mê man, nàng đã làm không ít chuyện. Theo lý thuyết, việc này nên để hần làm nhưng hần bị thương, nên nhất nhất các việc đều do nàng đảm đương. Thế nhưng không thấy nàng một chút mệt nhọc hay than phiền, ngược lại còn có vẻ thích thú. Vui vẻ của nàng cuốn hút hần, làm cho hần với đi những lo lắng trong lòng, không bằng học nàng vui vẻ đối mặt mọi chuyện, dù sao thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, hần còn chưa có chết, chắc chắn sẽ tìm được giải pháp giải quyết tình thế khó khăn này.

“Rất thơm phải không?” Tây Môn Nguyên Bảo cười hỏi.

“Ân, con sâu trong bụng ta đang muốn tác oai tác quái rồi” tự nhiên của nàng cũng giúp Đông Phương Dực thả lỏng tâm tình, thẳng thắn nói cho nàng biết hấn đối tới mức nào.

“Ha! Cũng giống như ta” Tây Môn Nguyên Bảo cao giọng cười to “ta vốn nghĩ lần này chúng ta xong rồi, cũng may thừa dịp lúc người ngủ, ta đi dạo chung quanh vừa vận phát hiện con lợn rừng này. Người nói đi, có phải lão thiên gia đối xử với chúng ta rất tốt hay không? Cư nhiên lại đưa tới con lợn rừng này để tế ngũ tạng miếu của chúng ta”

“Người làm sao mà bắt được nó” tuy trong lòng đã có đáp án nhưng hấn vẫn muốn nghe nàng nói.

“Ta một quyền đánh bất tỉnh nó.” Tây Môn Nguyên Bảo đắc ý khoe khí lực của mình, lợn rừng ương ngạnh cũng không chịu nổi một quyền của nàng.

Quả nhiên.

“Quyền đầu của người thật lợi hại” cái đau đến tận xương của cú đánh kia, hấn vĩnh viễn không quên được.

“Hắc hắc! Thành thật nói cho người, lần trước nếu không phải ta thủ hạ lưu tình, chỉ dùng một phần khí lực người đã sớm đi gặp Diêm Vương gia mà báo danh rồi” dễ dàng đánh ngã một đại nam nhân, Tây Môn Nguyên Bảo không có nửa điểm e lệ, ngược lại còn cảm thấy thật vinh quang.

“Xem ra ta phải cảm tạ người đã thủ hạ lưu tình” Đông Phương Dực lắc đầu cười khổ, tôn nghiêm nam nhân của hấn đã bị một quyền của nàng đả kích rất lớn nhưng quả thật là khí lực của nàng rất mạnh, ngay cả trâu, ngựa cũng không chịu nổi cho nên hấn cũng cảm thấy có chút an ủi. Hấn nghĩ trên đời này nếu tìm một người khác có khí lực lớn hơn nàng chắc cũng như mò kim đáy bể.

“Đây là đương nhiên!” Tây Môn Nguyên Bảo đồng ý.

“Cám ơn người.” Đông Phương Dực chân thành cảm tạ nàng, không chỉ vì nàng lúc trước thủ hạ lưu tình, cũng vì nàng hôm nay thay hấn làm mọi việc. Nàng có thể không để ý đến hấn, cứ mặc cho hấn bị thương nặng chết đi nhưng nàng không làm vậy. Mặc kệ hai nhà có bất hòa, mặc kệ việc hấn làm liên lụy nàng, nàng vẫn giúp hấn. Những việc này không phải ai cũng làm được.

“Ta từng nghĩ người của Đông Phương gia đều rất đáng ghét nhưng người tính ra làm người cũng không quá tệ” nàng đột nhiên khen tặng hấn.

“Xem ra ta còn có chút để tự hào” Đông Phương Dực cười tự giễu.

“Ai! Người đừng lại hử chút lại nói văn hoa, ta nghe không hiểu được, nam tử hấn đại trượng phu muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi. Người lại cứ dài dòng văn tự làm ta chẳng hiểu được người muốn nói cái gì, Đông Phương gia các người luôn nói chuyện với nhau vậy sao?” Đông Phương gia thực phải nên hảo hảo học tập người Tây Môn gia, bọn họ là trong lòng nghĩ gì là sẽ nói thẳng ra, tuyệt không giống các bà các chị nhảm nhí nửa ngày trời cũng không nói ra được điều mình muốn nói.

“Người đều nói như vậy sao?”

“Đúng vậy! Ta nghĩ gì thì sẽ nói như vậy, nhà chúng ta ai cũng thế, nếu cảm thấy tâm tình khó chịu cũng có thể trực tiếp nói ra hoặc đấu võ, xong rồi thì thôi, không ai nói chuyện vòng vo” Đông Phương gia thực sự là một đám quái nhân.

“Xem ra Tây Môn gia cùng Đông Phương gia thật là khác biệt nhau.”

Bên kia là tốt hơn? Trong nhất thời Đông Phương Dực cũng không nói rõ được. Nếu là thời điểm trước khi biết nàng, hấn chắc chắn sẽ khẳng định Đông Phương gia tốt hơn Tây Môn gia nhưng giờ thì hấn không dám chắc.

Người của Đông Phương gia đều đối xử với nhau bằng vẻ bề ngoài, dù trong lòng có chất chứa bất mãn cũng không thể hiện mà chỉ ngấm ngấm đấu đá nhau. Nhưng hấn có thể khẳng định Tây Môn gia sẽ không như vậy, họ nghĩ gì sẽ sáng khoái nói thẳng ra, cùng lắm thì lấy quyền đầu thi đấu, sau khi đấu xong thì người thua sẽ không còn gì để nói nữa. Tây Môn gia cư xử không theo lẽ thường cũng không có gì không đúng.

“Đúng là bất đồng, bất quá ta thấy người làm tộc trưởng bề ngoài cũng thật phong cảnh, ăn mặc trên người người cũng đủ cho người chúng ta mua lương thực sống trong một tháng. Các người có tiền khiến chúng ta hâm mộ cùng ghen tỵ, các người lại là hàng xóm của chúng ta, người nói đi, chúng ta vì nghèo nên mới đi làm thổ phỉ, nỡ bần cùng nên ếu không cướp của các người thì cướp của ai? Huống chi mỏ vàng đó nên có một nửa thuộc về chúng ta” nghĩ tới những thỏi vàng óng ánh, nàng lại thấy tức. Nếu Tây Môn gia có một nửa mỏ vàng, bọn họ sẽ không làm thổ phỉ, sẽ không đến ngay cả quỷ cũng không thèm quan tâm.

“Đúng vậy! Làm tộc trưởng, bề ngoài xem ra xác thực thực phong cảnh.” Hắc cố ý không quan tâm đến vấn đề mỏ vàng.

“Người không vui a?” nàng liền lập tức chú ý đến việc này, hắc được ăn no mặc ấm sao lại không vui?

“Làm tộc trưởng phải gánh rất nhiều trách nhiệm, người ngoài nhìn thấy ta ngồi lên chức vị này thật dễ dàng nhưng thực ra không phải vậy. Có rất nhiều người đang muốn nhìn ta thất bại thế nào, có rất nhiều người không muốn ta làm tộc trưởng, chỉ chờ để thay thế ta, chỉ cần ta sai một bước thì sẽ thua toàn bộ” cho nên hắc vẫn luôn lo lắng, cảnh giác, hoàn toàn không dám lơ là nên cũng thấy mệt mỏi vô cùng.

“Nghe người nói vậy thật sự thấy mệt, thật lạ, bọn họ nếu không hài lòng người làm tộc trưởng sao không lớn tiếng nói ra. Các người có thể đơn đả độc đấu, ai thắng sẽ lấy được vị trí đó, như vậy không đơn giản hơn sao?” Nàng thực sự không hiểu đến tột cùng là người Đông Phương gia suy nghĩ thế nào?

“Phương pháp như thế thật tốt” Đông Phương Dục cười khê.

“Bất quá ta phải thành thật nói cho người, người xem ra không thể đánh, nếu đánh người chắc sẽ bị thua, nhưng người thực may mắn vì đã gặp ta, nếu phải thật sự đánh nhau, ta có thể thay người, ta cam đoan có thể đem những người phản đối người đánh đến khóc kêu cha gọi mẹ” Đối với việc đánh nhau, nàng rất có tự tin, từ nhỏ nàng cùng các ca ca đánh nhau, nếu nàng không thủ hạ lưu tình thì các ca ca đã sớm đi gặp Diêm Vương gia, nghĩ đi nghĩ lại nàng đúng là một muội muội có lương tâm nha!

“Người muốn thay ta đánh?” Nàng lại làm hắc giật mình, nàng là một tiểu cô nương thế nhưng lại vì một nam nhân như hắc mà xuất đầu, nghĩ tới đã thấy vừa buồn cười vừa uất ức.

“Đương nhiên. Nhưng là ta cũng không phải không công thay người đánh, hắc hắc, chỉ cần người trả tiền, ta sẽ suy nghĩ về đề nghị của người” nói thẳng ra là nàng mơ ước tới túi tiền của hắc.

“Nếu thật sự có đánh nhau, ta sẽ suy nghĩ đề nghị của người” đây chỉ là nói cho có lệ, hắc đương nhiên không muốn nàng cùng hắc phân tranh với người trong tộc.

“Nhất định phải suy nghĩ nha” Tây Môn Nguyên Bảo còn cho là thật.

“Nhất định.”

“Nướng tốt lắm, có thể ăn.” Tây Môn Nguyên Bảo thấy lợn rừng đã chín, liền đem hai chân lợn rừng xuống, từng ngụm cắn ăn rất ngon lành, cũng đem một cái chân lợn đến cho Đông Phương Dục, giúp hắc ăn.

“Cẩn thận kéo nóng” nàng còn một bên nhắc nhở.

Đông Phương Dục liền từ tay nàng mà ăn lấy ăn để, bất chấp hình ảnh, uy nghiêm của tộc trưởng Đông Phương gia, dù sao hắc cũng đã uống nước từ tay nàng. Huống chi trên người hắc vết thương còn rất đau, hắc cũng không muốn cử động để lại làm vỡ miệng vết thương đã được băng bó tốt. Lại nói, ở bên cạnh nàng hắc có cảm giác thoải mái, tự tại mà trước nay chưa từng có nên cũng không thấy có gì là không đúng.

“Ăn ngon không?” Tây Môn Nguyên Bảo hỏi.

“Ân, ăn ngon lắm” Đông Phương Dục gật đầu như đảo tỏi, vốn nghĩ là nàng chỉ tùy tiện nướng cho có ăn, không nghĩ tới tay nghề của nàng rất khá. Da lợn rừng được nướng giòn mà thịt bên trong lại mềm mại, vừa chín tới, làm cho hắc ăn không ngừng miệng.

“Săn thú, nấu ăn đều không làm khó được ta, dù nơi này không có lợn rừng lui tới, ta cũng có thể tìm được rau dại để cho người ăn no”. Cái gì có thể ăn, cái gì không, Tây Môn gia hiểu rõ nhất, bởi vậy cho dù đem bọn họ bỏ ở vùng núi hoang sơ, bọn họ cũng sẽ không chết đói, bọn họ còn có thể nhân tiện trên đường về nhà mà săn thú đem về, đây là bản năng sinh tồn của Tây Môn gia.

Đông Phương Dực vẫn mãi mê ăn chân lợn rừng, không có miệng để trả lời nàng, chỉ có thể không ngừng gặm đầu.

Tây Môn Nguyên Bảo cũng rất nhanh ăn xong cái chân lợn rừng của nàng, nhưng nàng vẫn còn rất đói nên đứng lên cầm lấy cái chân lợn rừng khác.

“Người cứ ăn tự nhiên, đừng khách khí” nàng vừa há to mồm cắn thịt, vừa nói.

Chỉ sản được một con lợn rừng thì có hơn ít, hai người bọn họ đều đói bụng mà theo kinh nghiệm của nàng, nam nhân khi đói bụng thật đáng sợ, ngay cả xương cốt cũng có thể ăn. Cho nên nàng nghĩ hẳn khi đói cũng giống các ca ca của nàng, chút nữa nhất định sẽ cùng nàng dành đồ ăn. Bình thường nàng cùng các ca vì giành đồ ăn mà đánh nhau, mà Đông Phương Dực lại đang bị thương nặng cho nên không có khả năng tranh với nàng. Nhưng...như vậy cũng rất tội nghiệp, hẳn bị thương thành như vậy mà nàng chỉ chia cho hắn một cái chân lợn thì có hơi quá đáng một chút.

Được rồi, nàng liền nhin đau chia thêm cho hắn một cái chân lợn, nhưng cũng chỉ được như vậy thôi, hẳn không thể tham lam muốn luôn cả cái đầu heo, đầu heo nhất định phải là của nàng.

Rất nhanh Đông Phương Dực đã ăn xong một cái chân lợn, bụng no thì mí mắt cũng bắt đầu muốn sụp xuống.

“Nhạ, cho người.” Tây Môn Nguyên Bảo nhin đau đưa cái chân lợn cho hắn.

“Cám ơn, ta đã no rồi.” Đông Phương Dực trừng mắt nhìn cái chân lợn, hắn đã ăn hết một cái chân làm sao còn có thể nuốt nổi?

“Đừng gạt ta, ta biết người còn rất đói bụng. Bất quá ta phải nói trước một chút, ta chỉ có thể cho người thêm cái chân này thôi, tất cả còn lại là của ta” trước phải nói rõ để tránh sau này vì giành đồ ăn mà trở mặt với nhau, nàng cũng không muốn lại đánh hắn bất tỉnh.

“Ta thật sự no rồi.” Đông Phương Dực không nghĩ bụng của hắn còn chỗ để chứa thêm một cái chân lợn nữa.

“Người xác định?..... Nói thực ra, người sẽ không là muốn cùng ta giành đầu heo ăn đi?” Tây Môn Nguyên Bảo híp mắt nguy hiểm nhìn hắn, đem đầu heo để xa hắn một chút, miễn cho hắn đột nhiên ra tay cướp đoạt.

“Không có, ta cam đoan ta đói đầu heo một chút hứng thú đều không có, người ăn đi!”

“Tốt, vậy chút nữa người đừng hối hận bắt ta chia đầu heo với người nha” đầu heo tới tay, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhả ra.

“Tuyệt đối sẽ không.” Hắn cam đoan.

“Người thực không sai! Ta phát hiện người là người tốt!” Chỉ cần không cùng nàng giành đồ ăn đều là người tốt! Nàng đối hắn cười mỉa mắt.

“Ta có thể cam đoan với người, ta chưa làm qua chuyện xấu.”

“Người không cần cam đoan, ta tin tưởng người.” Thật vất vả gặp gỡ người không giành đồ ăn với nàng, sao nàng còn có thể hoài nghi hắn.

Tây Môn Nguyên Bảo vui vẻ gặm đầu heo, mặc dù không được rửa sạch sẽ, kỹ càng nhưng nàng vẫn ăn ngon lành làm cho Đông Phương Dực mở to mắt. Hắn cảm thấy rất thú vị, trong khi mí mắt đã muốn sụp xuống, nhìn thấy nàng ăn ngon lành như vậy làm sao không phải loại hưởng thụ?

“Chờ người khỏe hơn, chúng ta liền đi ra ngoài” nàng mồm miệng lúng búng thịt heo nói với hắn

“Cái gì?” Nháy mắt, lời của nàng làm cho hắn thanh tỉnh.

“Không phải ta vừa mới nói sao?Chúng ta cũng không phải rơi xuống vực không có lối ra đâu, đúng là chúng ta ngã từ trên núi xuống, nơi này lại ẩn mật và ở xa nhà chúng ta, nhưng ta đã có đi qua một vòng, chỉ cần đi theo con sông là có thể ra ngoài”. Trong lúc hắn mê man nàng đã làm được rất nhiều chuyện: tìm nước, săn mồi, lại tìm lối ra, nếu không phải vì hắn đã hai lần cứu nàng, nàng đã sớm ném hắn sang một bên.

“Ta đã nghĩ là vực này không có lối ra, thì ra là không phải” không ngờ là hấn đã lựa chọn đúng

“Ta nghĩ bọn người bịt mặt kia cũng không nghĩ là chúng ta còn sống, mà lại sống tốt như vậy đâu” Nói đến đây, Tây Môn Nguyên Bảo không khỏi đắc ý cười gian, đám người bị mặt kia muốn họ chết sao, còn hơi sớm.

Giờ phút này, Đông Phương Dực toàn thân đều cảm thấy vô cùng thoải mái, hấn không cần lo lắng hai người không thể leo lên trên vách đá; không cần lại chán nản nhận định là chính mình liên lụy nàng.

“Khi nào ra ngoài xong, người nhớ đừng quên đưa bạc cho ta để chuộc lại Tiểu Hắc nha” nàng vẫn nhớ mãi không quên mười tám lạng bạc trắng bóng kia.

“Ta sẽ không quên.” Hơn nữa nàng vì hấn làm nhiều việc như vậy, tuy rằng nàng không để ý hoặc là thấy nó không đáng kể nhưng với hấn thì khác.

“Người xem mặt trăng to tròn trên trời kia, giống như một cái bánh, ăn vào chắc ngon lắm” nhìn thấy, bụng nàng lại cảm thấy đói, thật muốn có một khối bánh lớn để ăn.

“Người xem thiên thượng ánh trăng lại viên lại đại, giống không giống một khối tốt lắm ăn bánh?” Nhìn, nhìn, nàng lại cảm thấy của nàng cái bụng có thể cất chứa tiếp theo khối bánh lớn đến.

“Thật là rất giống.” Đông Phương Dực nhin không được cười ra tiếng. Sớm nên biết nàng sẽ không giống các cô nương bình thường chỉ vào ánh trăng khen đẹp, mọi thứ qua đầu nàng đều rất đơn giản, trừ bỏ bạc cùng đồ ăn thì việc đoán ý tưởng của nàng không có gì là khó.

“Ăn xong thịt lợn rừng nướng, nếu lại có thêm một khối bánh lớn thì tốt biết bao” Tây Môn Nguyên Bảo cảm thán nói.

Đông Phương Dực đang cười, nghe nàng phối hợp đồ ăn cảm thấy sinh ra tư vị ảo diệu, chỉ nghe nàng nói hấn cũng cảm thấy như đang ăn được một đồng mỹ thực.

“Nghe người nói như vậy, xem ra đồ ăn ngon trên thế gian này quả thật không ít” Nghĩ đến hấn bỏ lỡ rất nhiều.

“Ăn, đối với Tây Môn gia thì thế gian này không có gì mà không thể ăn được” hai mắt nàng sáng lên, còn thật sự nắm tay gật đầu.

“Ăn, đối Tây Môn gia người đến nói, này thế gian không có giống nhau này nọ là không có thể ăn !” Nàng hai mắt sáng lên, còn thật sự nắm tay gật đầu.

5. Chương 5

Đông Phương Dực cùng Tây Môn Nguyên Bảo phải ở lại dưới vực, bởi vì Đông Phương Dực không nhúc nhích được, chỉ có thể nằm yên trên mặt đất cho nên Tây Môn Nguyên Bảo liền ra ngoài tìm kiếm thức ăn. Nàng mỗi lần đều mang về rất nhiều thứ, cũng có không ít món ăn dân dã, cũng có khi hái trái cây rừng hoặc đào khoai nướng cho hấn ăn. Bất cứ thứ gì liên quan tới thức ăn, Tây Môn Nguyên Bảo đều xử lý tốt, hoàn toàn không cần Đông Phương Dực lo lắng.

Đông Phương Dực ban đầu cho rằng thân là nam tử hán, nên vì nàng thu xếp đồ ăn, dù thế nào cũng không để cho nàng – một cô nương phải lo lắng nhưng vết thương trên người lại khiến hấn không cử động được, bởi vậy hấn chỉ có thể da mặt dày để cho nàng chiều cổ.

Qua mấy ngày, hấn phát hiện trước giờ hấn gánh quá nhiều trách nhiệm, mỗi ngày phải lo quá nhiều việc, tuy rằng ăn toàn cao lương mỹ vị, uống cũng là loại trà tốt nhất nhưng thường lại chẳng thấy ngon. Trong đầu lúc nào cũng tính toán nên làm cách nào để cho tiệm châu báu phát triển hoặc là có thể kinh doanh thêm ngành nghề nào, cố gắng làm tăng doanh thu cho Đông Phương gia. Ngày qua ngày, hấn đều quá mức bận rộn, trong nhà trồng cây vào hấn mà người trong gia tộc cũng trồng cây vào hấn, muốn hấn mang thêm nhiều tài phú nữa về.

Cho tới nay, hấn đều là vì người khác mà sống, vì người bên ngoài cố gắng thu xếp tốt hết thảy, chưa có ai vì hấn mà lo lắng, vì hấn mà trả giá, ngấm lại rất thê lương. Từ trước đến nay hấn cũng không cảm thấy

mệt mỏi, không biết là khó chịu, nhưng là hiện nay lại cảm thấy mệt mỏi, trong lòng cũng không thấy dễ chịu, có thể là bị thương lại không thể động đậy, mới có thể khiến cho hấn trong lòng dâng lên vô hạn cảm khái. Tây Môn Nguyên Bảo mỗi ngày chiều cố hấn thể nào, vì hấn mà sẵn thú, hái quả, lấy nước...Nàng thật ra có thể không để ý đến hấn, dù sao bọn họ cũng không phải quen thân, nếu không nói là kẻ thù nhưng nàng chẳng những không bỏ mặc hấn hay hung hấn cười nhạo mà ngược lại còn cẩn thận lo lắng cho hấn. Đối với nàng, hấn trong lòng cảm thấy rất cảm kích.

Cũng sợ dĩ, hấn có thể bình tĩnh nhận sự chăm sóc của nàng bởi vì khó có thể có được cuộc sống thoải mái, thích ý và không có những chuyện khác quấy rầy như vậy.

Từ lúc Đông Phương Dục bị thương, trừ lúc đi tìm thức ăn, Tây Môn Nguyên Bảo luôn canh giữ bên người hấn, chưa từng rời đi.

Nàng tự nói với chính mình, ở bên cạnh chăm sóc hấn là vì nhìn hấn có vẻ là văn văn nhược nhược, nếu nàng bỏ mặc hấn, hấn nhất định sẽ không chịu đựng được quá một ngày, mà để hấn chết nơi hoang vu vắng vẻ này thì thực quá nhẫn tâm. Còn nữa, nàng ở nhà cũng không có việc gì làm, chỉ là cùng Bảo Đệ rong chơi, cho nên giúp hấn vừa làm việc tốt, vừa giết thời gian.

Hôm nay, Đông Phương Dục đã có thể đi lại, hai người quyết định rời khỏi đây vực, chấm dứt những ngày sống nơi hoang dã.

“Người rời nhà đã nhiều ngày, lại không có tin tức, người nhà của người nhất định sẽ lo lắng”, Đông Phương Dục bước đi vẫn chưa vững, còn cần Tây Môn Nguyên Bảo ở một bên đỡ.

“Bọn họ sẽ cho rằng ta ra ngoài đánh bắt con mồi lớn, không muốn cùng bọn họ chia sẻ cho nên mới ở lại bên ngoài mà không chịu về nhà” Tây Môn Nguyên Bảo cười đáp, vẻ mặt không một chút lo lắng.

Mấy ngày nay cùng hấn ở chung một chỗ, không biết có phải là do may mắn mà tìm được rất nhiều thức ăn cùng con mồi, hơn nữa quan trọng nhất là hấn sức ăn không lớn, không cùng nàng giành thức ăn, làm cho nàng mỗi ngày đều được ăn no, thậm chí nàng còn nghĩ cùng hấn ở luôn nơi này cũng tốt.

Đông Phương Dục kinh ngạc nhũu mày, không nghĩ tới người nhà của nàng lại xem nhẹ an nguy của nàng như vậy? Nàng không có đề phòng hấn, giống như nghĩ rằng hấn không có khả năng biến thành đại ác nhân khi dễ nàng, mỗi khi nghĩ tới chuyện này hấn liền cảm thấy ngạc nhiên.

Lại nghĩ sự không phòng bị của nàng không chỉ đơn giản là đối với riêng hấn mà đối với nam nhân khác cũng giống nhau? Bởi vì nghĩ rằng không ai có khí lực lớn hơn nàng, nếu có người muốn đối với nàng bất lợi, nàng sẽ dùng một quyền mà đánh chết hấn sao? Không biết vì sao nhưng hấn không thích nàng đối với nam nhân khác cũng như đối với hấn, phi thường không thích.

Trên trán Đông Phương Dục, mồ hôi đổ ra như tắm, hấn lại cố bước đi thông thả.

“Người thật sự không cần ta công người sao?” Tây Môn Nguyên Bảo chuyện xưa nhắc lại, nếu hấn đồng ý để nàng công, nàng đã sớm đưa hấn trở lại Đông Phương gia, thế nào còn giữa trời nắng mà đi dạo ở nơi hoang vắng như vậy?

“Thật sự không cần.” Hấn cố duy trì hấn tôn nghiêm, nếu thực để cho nàng công về tới Đông Phương gia, không cần người bên ngoài châm biếm, hấn cũng đã xấu hổ đến đâm đầu mà chết.

“Chúng ta đều đã quen biết như vậy, người thực sự không cần khách khí với ta” Tây Môn Nguyên Bảo cảm thấy hấn đang rất khách sáo.

“Ta thật sự có thể chính mình đi.” Hấn nói từng chữ, kiên quyết khẳng định.

“Ai, không phải là người hoài nghi ta không thể công người chứ? Không phải là ta kiêu ngạo, nhưng khí lực của ta mạnh hơn người khác rất nhiều, không chỉ có công người, cho dù muốn khiến người chạy qua đỉnh núi, ta cũng có thể làm mà mặt không đỏ, khí không suyền nha” Về phần khí lực, nàng luôn dùng một giọng điệu tự hào mà nói, thậm chí còn khích động tới mức muốn biểu diễn cho hấn xem.

“Ta cho tới bây giờ vốn không có hoài nghi khí lực của người, người không cần bày ra cho ta nhìn.” Đông Phương Dục vội vàng ngăn cản nàng, miễn cho nàng thực đem hấn khiêng chạy, đến lúc đó cho dù hấn vì xấu hổ mà tự vẫn chết cũng không dám đột mặt với liệt tổ liệt tông Đông Phương gia.

“Người xác định?” Nàng là thật, rất muốn tận mắt nhìn thấy biểu tình của hắn khi phát hiện khí lực của nàng thật sự rất lớn, hắn nhất định sẽ rất ngạc nhiên.

“Phi thường xác định!” Hắn kiên định đối nàng gật đầu.

“Thực đáng tiếc.....” Tây Môn Nguyên Bảo thở dài, đành phải tiếp tục cùng hắn đi như rùa bò.

“Ta cũng không cho rằng.”

Tây Môn Nguyên Bảo nhìn hắn, cảm thán lắc lắc đầu. Thực không hiểu được hắn kiên trì cái gì? Rõ ràng là không thể đi nhanh, nhưng lại không chịu để cho nàng công, nàng là tự nguyện làm Tiểu Hắc cho hắn nha! Thật không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Chân của ngươi có khỏe không?” Nàng quan tâm hắn bị trúng tên nơi đùi phải.

“Còn có thể đi.” Đối với chân của mình, hắn còn có điểm tự tin.

“Hy vọng miệng vết thương sẽ không vỡ toang.” Nàng vẫn cảm thấy mình làm chưa được tốt lắm, nếu nàng có kim châm trong tay thì tốt rồi. Nàng cảm thấy nếu mang theo thì thực giống các bà các chị mà nàng chán ghét, hơn nữa cũng không thể mang theo kim châm ra ngoài, vậy cho nên miệng vết thương trên đùi hắn không giống những nơi khác có thể mau chóng tốt hơn.

“Người vẫn đem ta chăm sóc rất khá, không có vấn đề.” Hắn an ủi nàng, hy vọng nàng đừng lo lắng.

“Đáng giận! Ta cho tới bây giờ sẽ không như các bà các chị vậy” nàng đột nhiên thấy tức giận la lên, hắn đã nói không có việc gì, nàng sao lại lè mề, dài dòng như vậy? Ngay cả chính nàng cũng xem thường mình.

“Người là một tiểu cô nương đáng yêu, giống các bà các chị cũng là bình thường thôi, không phải sao?” Đông Phương Dục cười khê, không biết nàng bắt măn cái gì.

“Không đúng! Người không hiểu được, ta từ nhỏ liền hy vọng ta có thể giống các ca ca là nam tử khí khái. Ta từ đầu đến chân không có một chút thua kém bọn hắn, thậm chí còn giỏi hơn cho nên ta không thể để bọn họ cười ta là các bà các chị, ta hy vọng bọn họ xem ta là một đệ đệ, đem ta đi đánh cướp Đông Phương gia, đoạt lại mỏ vàng” Chí hướng của nàng rất vĩ đại nhưng tiếc là không ai để ý đến.

Về vấn đề mỏ vàng, hai nhà đã cãi nhau hơn trăm năm, âm ỹ, náo loạn nhưng vẫn không ra kết quả, hắn tự nhiên cũng không muốn cùng nàng tranh luận. Về phần nàng nói muốn đánh cướp Đông Phương gia, hắn càng không đồng ý. Hắn dù cảm tạ nàng đã cứu hắn, cũng không có khả năng đồng ý nàng cùng người nhà nàng đến đánh cướp người trong tộc hắn.

“Với ta mà nói, người có là các bà các chị thì cũng là chuyện tốt” Hắn cố ý dừng lại từ ngữ của nàng.

“Vì sao?” Nàng không hiểu.

“Đây là một vấn đề khó, ta cũng tự hỏi chính mình, vì sao?” Hắn cười khổ, nhưng thực ra trong lòng đã sớm có đáp án.

“Đông Phương Dục, trên cơ bản chúng ta xem như bằng hữu, cho nên ta không thể không nhắc người một câu, đừng cứ suốt ngày ở trong nhà đọc những cuốn sách kỳ quái, người cứ luôn nói những lời làm người ta không hiểu, nếu còn tiếp tục như vậy, người khác sẽ cho người là ngu ngốc a!” Nàng lấy tình bằng hữu nên mới nguyện ý, tận tình khuyên bảo hắn, nếu là người ngoài, muốn hắn im miệng, nàng chỉ cần đánh một quyền.

“Nguyên Bảo, người thật sự thực đáng yêu!” Đông Phương Dục phản ứng là lắc đầu cười to, không khỏi khen ngợi nàng. Nàng thật sự thực không giống người thường, hắn thậm chí cảm thấy nàng đáng yêu làm cho hắn muốn một ngụm đem nàng nuốt vào bụng, không để cho người khác nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của nàng.

“Người thật sự rất quái lạ.” Tây Môn Nguyên Bảo không hiểu hắn vì nói nàng đáng yêu, người khác luôn khen ngợi nàng xinh đẹp, hắn cũng nên nói nàng xinh đẹp mới đúng đi?

“Không sai, ta là quái nhân” Quái đến mức cảm thấy bộ dáng tham ăn của nàng đáng yêu, khí lực mạnh như trâu cũng đáng yêu. Nàng đã biến hắn thành một đại quái nhân a!

“Xong rồi, người nhất định là ngã xuống vách núi ngày đó, làm cho đầu bị hỏng rồi!” Tây Môn Nguyên Bảo lo âu nhìn hắc. “Không hiểu được đại phu giỏi nhất có cứu được người không? Người nói đi, có cần ta đưa đại phu đến khám cho người không?”

Hắc đã ngốc còn quái như vậy, sao vẫn có người muốn đuổi giết hắc? Không được, không được, về chuyện hắc vừa quái lại vừa ngốc này nàng nhất định phải giữ bí mật, bằng không không tới ba ngày, cái đầu của hắc nhất định sẽ chuyển nhà.

“Đại la kim tiên hạ phàm cũng không cứu được” Hắc cười thật khoái trá.

Tây Môn Nguyên Bảo trừng lớn mắt nhìn biểu tình sung sướng của hắc, hắc không chỉ có quái, không chỉ có ngốc mà còn bị điên rồi. Đáng thương Đông Phương gia thế nhưng lại có một kẻ vừa quái, vừa ngốc lại bị điên làm tộc trưởng, xem ra vận số của Đông Phương gia đã hết, Tây Môn gia sắp hết khổ rồi.

Đông Phương Dục mắt tích nhiều ngày, một chút tin tức cũng không có, khiến cho Đông Phương gia từ trên xuống dưới loạn thành một đoàn. Ngày đó con ngựa mà Đông Phương Dục cỡi bị thương chạy về, lập tức sai người tìm kiếm nhưng ở trong rừng chỉ thấy được mơ hồ dấu vết đánh nhau, còn có vài vết máu nhưng tuyệt không thấy bóng dáng của Đông Phương Dục.

Y Thư Ngọc lo lắng con trai đã gặp bất trắc, cả ngày chỉ biết, căn bản là hết đường xoay trở. Các tộc nhân khác thì bắt đầu rục rịch mơ tưởng chức vị tộc trưởng. Vị trí này quả thật rất mê người, chỉ cần chứng minh được Đông Phương Dục đã chết, lập tức sẽ có người càng thích hợp hơn ngồi lên vị trí kia, bởi vậy mọi người đều ngầm tính toán xem làm sao để người trong tộc hiểu được mình có thể đảm đương chức tộc trưởng, ủng hộ mình nhưng cũng có người án binh bất động, muốn xem mọi việc sẽ diễn biến thế nào.

“Đến đây là đến nơi rồi sao?” Tây Môn Nguyên Bảo đưa Đông Phương Dục đến nơi gần với Đông Phương gia nhất nhưng vẫn không thấy yên tâm.

“Ta có thể một mình đi vào.” Đông Phương Dục kiên định.

“Kia...Người nhất định phải nhớ rõ, phải mời đại phu đến khám nha!” Tây Môn Nguyên Bảo nhìn Đông Phương gia bất đồng cùng Tây Môn gia nghèo nàn rách nát, nơi này phòng ốc ngay ngắn lại sạch sẽ, chỉ nhìn bên ngoài cũng biết được cuộc sống của bọn giàu có thế nào, không biết đến thiếu thốn. Chỉ nhìn thấy nơi này, nàng cũng không đủ dũng khí để nhìn tới nhà của hắc ở, thậm chí cũng không dám tưởng tượng nơi hắc ở sẽ phú quý, hoa lệ cỡ nào.

Quên đi, cho dù là long sàng cũng không bằng ổ chó của nàng, hướng hồ chỗ ở của hắc cùng ăn, mặc...cùng không quan hệ với nàng.

“Ta sẽ, người một người trên đường trở về trăm ngàn phải cẩn thận.” Đông Phương Dục lo lắng luôn mãi dặn dò, khi nào hắc trở nên dong dài như vậy? Hơ nữa lại chỉ dong dài đối với một mình nàng.

“Người yên tâm, chỉ có ta khi dễ người ta, chứ chưa có ai dám khi dễ ta á” Tây Môn Nguyên Bảo cười đến đắc ý không kiềm chế được.

“Nguyên Bảo, người nhất định phải cẩn thận, đừng quên mười ngày sau, gặp mặt tại chỗ cũ” Đông Phương Dục không sợ nàng cười hắc đông dài, lại nhắc nhở lần nữa, sợ nàng quên mất ước hẹn mười ngày sau.

“Ta biết, người chỉ cần đừng quên còn thiếu ta mười tám lượng bạc là được” Nàng ra vẻ thoải mái, muốn hắc đừng quên mang theo bạc là quan trọng nhất.

“Ta sẽ không quên, người cũng đừng quên chiếu cố tốt cho Hắc Câu, đừng để nó đi theo người nhà người đi đánh cướp”

“Đã biết, bất quá nó kêu Tiểu Hắc!” Nàng hướng hắc giả trang cái mặt quỷ, phi thường kiên trì, Không kêu Tiểu Hắc là Hắc Câu.

“Hắc Câu.” Nàng kiên trì, hắc cũng kiên trì.

“Người thật thích so đo” Tây Môn Nguyên Bảo bắt mãn than thở, lại lấy hài đá mấy hòn đá trên đường. Đáng giận, tất cả là tại hắc, làm cho tâm tình của nàng trở nên kém.

Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc! Nàng làm chi tâm tình không tốt a? Không cần lại chiếu cố hần, không cần sẽ đem con mối cùng hần chia sẻ nàng nên vui vẻ mới phải, vì sao phải tâm tình không tốt?

Không đạo lý! Hoàn toàn không đạo lý! Nàng mới không có nguyên nhân vì sẽ cùng hần chia lìa mà tâm tình không tốt, không có! Nàng chán ghét người Đông Phương gia, cho nên cũng chán ghét hần! Nàng mới không có tình cảm với hần. Không có!

“Nguyên Bảo, trên đường cẩn thận.”

“Đã biết, quả thật dong dài, so với nương ta còn dong dài hơn” Nàng không kiên nhẫn khoát tay, đôi mắt to sáng trừng lớn, cuối cùng trong tâm trạng rối bời, buông lỏng cánh tay hần, mím môi rời đi.

“Nguyên Bảo!” Đông Phương Dực đột nhiên lên tiếng gọi nàng.

“Cái gì?” Tây Môn Nguyên Bảo xoay người nhìn hần, mặt cười tràn ngập quật cường. Hần còn có cái gì muốn nói? Phải biết rằng, hần gọi nàng lần nữa sẽ làm nàng không thể bước đi tiếp, nàng không muốn giống như các bà các chị, giống như thê tử ngóng trông hần.

“Không có việc gì.” Hần chính là muốn hảo hảo mà nhìn lại nàng..... Không, nếu hần đủ thành thực, hần nên thừa nhận, nhiều lần gọi nàng như vậy thật ra là muốn nàng ở lại, nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu rất rõ là nên đi, hần không thể lưu lại nàng mà nàng cũng sẽ không lưu lại.

Nàng cho tới giờ vẫn không muốn như các bà các chị mà muốn làm giống như các nam tử hán, ưỡn ngực, hiên ngang rời đi. Muốn là như vậy nhưng cả người lại khí hư vô lực nhìn về phía hần nói lời từ biệt “Ta phải đi rồi”

“Ân.” Đông Phương Dực nhìn theo nàng rời đi, nhìn thân ảnh của nàng từ lớn biến thành nhỏ, từ rõ ràng đến mơ hồ, cuối cùng phương lưu luyến dời ánh mắt, đi trở về nhà.

Đông Phương Dực bình an trở về làm cho không ít người trở tay không kịp, dù sao hần mất tích nhiều ngày không có tin tức, nhiều người đều cho rằng hần đã chết nên ngầm chuẩn bị thay thế chức vị tộc trưởng, không ngờ được hần còn sống mà quay trở về. Tuy rằng tướng mạo có chút tiêu tụy, lại bị thương nhưng vẫn đủ để chứng minh hần còn sống. Mộng đẹp của rất nhiều người thất bại không khỏi trầm mất há miệng nhìn hần đang đi về phía đại trạch Đông Phương gia, ngay cả bộ mặt giả tạo thường ngày cũng quên bầy ra.

Y Thư Ngọc biết được yêu tử bình an trở về, cao hứng vừa cười vừa khóc, mà Hà tổng quản đang tính đi nhờ tiêu cục tìm người cũng nhanh chóng chạy về phía trước đỡ Đông Phương Dực.

“Dực nhi, người cuối cùng đã trở lại!” Nhìn con một thân chật vật, lại bị thương, nàng liền đau lòng như cắt. Bọn họ gần đây gặp phải vận xui gì mà Dực nhi nhiều lần bị thương như vậy?

“Nương, thực xin lỗi, con làm cho người lo lắng.” Rời đi Tây Môn Nguyên Bảo, trở lại Đông Phương gia, gánh trách nhiệm trên vai được đỡ xuống mấy ngày qua giờ lại nhanh chóng trở lại.

“Ông trời ơi, chân người không có việc gì chứ? là ai làm cho người bị thương?” Y Thư Ngọc nhìn thấy chân của hần, không kiềm được mà la to.

“Nương, người yên tâm, con bất quá chỉ bị thương nhẹ, không có gì đáng ngại”

“Bất thành, bất thành! Hà tổng quản, người còn sững sờ ở nơi đó làm cái gì? Còn không mau đi thỉnh đại phu đến chẩn trị cho thiếu gia” còn chưa nghe đại phu chẩn trị, Y Thư Ngọc nói cái gì cũng không yên tâm.

“Dạ, phu nhân.” Hà tổng quản đỡ Đông Phương Dực ngồi xuống xong, vội vàng phái người đi thỉnh đại phu.

“Con của ta a! Người đến tốt cùng là ra chuyện gì? Vì sao lại bị thương trở về? Rốt cuộc là ai đã thương người?” Y Thư Ngọc chịu đủ! Con trai bảo bối của nàng vừa ra cửa liền gặp chuyện không may, như vậy biểu nàng lần sau sao có thể yên tâm nhìn hần rời đi? Nhớ lại chuyện hai mẹ con tranh chấp trước khi hần rời đi, lòng nàng lại cảm thấy khó chịu.

“Nương, ta đụng phải một đám đạo phỉ, bị thương, tính dưỡng vài ngày, thế này mới trở về, không có việc gì.” Đông Phương Dực nói qua loa, tránh ầu thân càng thêm lo lắng.

“Đạo phỉ?! Sẽ không là Tây Môn gia kia giúp thổ phỉ cường đạo đi?!” Y Thư Ngọc đối với hai từ “Đạo phỉ” phỉ thường mẫn cảm, lập tức liền liên tưởng đến Tây Môn gia làm nàng nghiêng răng nghiêng lợi

“Không phải, không phải bọn họ.” Đông Phương Dực lập tức làm sáng tỏ.

“Làm sao có thể không phải? Dực nhi, người có thể nhìn rõ bộ dáng kẻ đã thương người sao? Nương cho rằng ngoài trừ bọn họ thì không còn ai nhẫn tâm đã thương người” Nàng vẫn luôn cho rằng toàn gia Tây Môn gia đều là ác nhân.

“Nương, kẻ cứu ta chính là ác nhân trong miệng người nói a” Đông Phương Dực không muốn tiếp tục nghe mẫu thân bình luận Tây Môn gia, hơn nữa vẻ khinh miệt trên mặt nàng làm hắn cảm thấy chói mắt, giống như là mẫu thân đang thương tổn Nguyên Bảo.

“Người có phải là đang nói giỡn với nương hay không? Chắc không phải là thật đâu” Y Thư Ngọc thở gấp, không thể tin được Tây Môn gia cũng có thể làm được chuyện tốt, chắc là trời sụp a!

“Ta nói là sự thật, vẫn chưa nói giỡn.”

“Không có khả năng, không có khả năng! Bọn họ toàn gia đều là ác nhân, làm sao có thể cứu người? Dực nhi, người nghĩ xem có phải là do bọn họ sắp đặt không, đầu tiên là ột vài người đã thương người, sau lại phái người cứu người, làm cho người cảm kích bọn họ” Y Thư Ngọc suy đoán, càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ.

“Nương ta không nghĩ người của Tây Môn gia lại có thể nghĩ ra được âm mưu quỷ kế gì” Mẫu thân suy đoán như vậy không quả là quá khen tặng Tây Môn gia sao.

“Làm sao có thể không có khả năng? Lòng người ác độc, chúng ta làm sao hiểu được tâm tư họ đang nghĩ cái gì” Y Thư Ngọc nói thế nào cũng không tin người của Tây Môn gia.

“Nương, sẽ có một ngày người sẽ thấy lời ta nói là thật”

“Dực nhi, ta thấy người vẫn nên bỏ qua ý nghĩ đả kích với Tây Môn gia, dù sao người cũng chưa đề cập qua chuyện này với bọn họ, vậy coi như là không có chuyện gì đi” Y Thư Ngọc thừa cơ thuyết phục lần nữa.

“Không, trải qua lần này, ta càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình, sẽ cùng Tây Môn gia kết thân” Hơn nữa trong lòng hắn cũng đã chọn được tân nương.

“Cái gì?!” Y Thư Ngọc cảm thấy nàng sắp té xỉu, Dực nhi cái gì cũng tốt, chỉ là rất cố chấp, một khi đã hạ quyết tâm thì ai nói gì cũng không lay chuyển được.

“Nương cảm thấy chúng ta đều nên tỉnh táo lại, chờ người cẩn thận suy nghĩ, có thể người sẽ thay đổi tâm ý” Y Thư Ngọc hít sâu một hơi cho trấn tĩnh, đẩy lòng ôm một tia hi vọng.

“Nương, con lúc trước đã có nói qua, từ giờ trở đi người hãy chấp nhận chuyện cô nương Tây Môn gia làm con dâu đi” Hắn thật hi vọng tân nương của hắn được hoan nghênh.

“Người không thể đối với ta như vậy. Người cố ý lấy cô nương Tây Môn gia làm vợ, ta hiểu được kỳ thật trong lòng người đã sớm tính toán đem Diễm nhi gả vào Tây Môn gia phải không? Người chính là yêu quý Tú oa, không muốn để nàng gả vào Tây Môn gia chịu khổ phải không?” Y Thư Ngọc vừa khóc, vừa oán giận nói.

“Ta đã nói rồi, là Diễm nhi hay Tú oa gả vào Tây Môn gia, ta sẽ hỏi qua ý các nàng rồi mới quyết định” quả thật là đã bị mẫu thân nói đúng, hắn thật có ý để Diễm nhi gả vào Tây Môn gia. Thứ nhất là vì hắn yêu thương Tú oa, không đành lòng để nàng chịu khổ. Thứ hai là hầu hết các sản nghiệp của Đông Phương gia đều do nàng quản lý, Tú oa rất thông minh nên hắn không muốn để nàng rời nhà quá sớm, đây chính là sự ích kỷ của một huynh trưởng cũng là tộc trưởng.

“Tóm lại, ta mặc kệ người muốn thương lượng như thế nào với các nàng, chính là không được bạc đãi Diễm nhi đáng thương của ta”. Nàng càng nghĩ càng thấy ám ức thay Diễm nhi, có ca ca nhẫn tâm như vậy, nếu nàng làm nương mà cũng không thể giúp đỡ, Diễm nhi chẳng phải sẽ rất thảm sao.

“Ta sẽ không.” Xem ra ở trong mắt mẫu thân, hắn nhất định là một huynh trưởng ác độc.

“Quên đi, ta không muốn nhắc lại chuyện này làm cho người phiền lòng, trước mắt việc quan trọng nhất là chữa khỏi thương trên người của người”. Chỉ cần nói đến chuyện hai nhà kết thông gia là nàng lại thấy không thoải mái, vẫn là miễn bàn, coi như không có chuyện gì.

“Nương, ta hy vọng người phóng khoáng tâm, đừng nghĩ nhiều.”

“Nếu thật có thể làm được, ta làm sao không muốn?” Y Thư Ngọc lắc đầu cảm thán.

Hà tổng quản vừa lúc đưa đại phu được mời đến để chữa trị cho Đông Phương Dục vào, phá tan sự căng thẳng giữa hai mẹ con.

Giờ phút này Y Thư Ngọc lại toàn tâm toàn ý nhớ tới vết thương trên người yêu tử, cũng không nghĩ tới chuyện hôn sự khiến nàng tâm phiền ý loạn nữa.

Mà Tây Môn Nguyên Bảo vẫn nghênh ngang trở về nhà như trước, sau khi nhìn thấy Đông Phương gia nhà cửa cao lớn, ngay hàng thẳng lối lại nhìn về phía nhà mình cũ nát, xập xệ, nàng không khỏi mím môi.

“Đông Phương gia nhờ có mỏ vàng mà cuộc sống quả nhiên thật sự thoải mái, ta phải nói cho cha cùng các ca ca đánh cướp của Đông Phương gia nhiều một chút” Tây Môn Nguyên Bảo vừa đi vừa lẩm bẩm, trong lòng còn nói thêm: cha cùng các ca ca muốn đánh cướp thế nào cũng được, chính là không được đụng đến Đông Phương Dục. Hắn thoát nhìn yếu đuối lại bị thương, hơn nữa đã có một đám người muốn đoạt mạng của hắn, nếu cha cùng các ca ca cũng tham gia vào thì hắn thật đáng thương. Hắn đã chịu nhiều vất vả rồi, nàng không muốn hắn thêm bị thảm hơn nữa, không cần.

“Ôi trời ơi, là Nguyên Bảo, Nguyên Bảo đã trở về” đang nhàm chán ngồi ngắm ngơ dưới đất, Tây Môn Bảo Đệ thấy Nguyên Bảo đi vào lập tức lớn giọng thông báo ọi người.

Tây Môn Nguyên Bảo cảm thấy lỗi tai của nàng chút nữa là bị tiếng la của Bảo Đệ làm cho bị điếc, còn chưa kịp bảo nàng ta nhỏ giọng thì Bảo Đệ đã nhảy đến trước mặt nàng, vừa ôm vừa la quang quác, làm cho tai nàng càng đau hơn.

“Nguyên Bảo, thật đáng giận. Mấy ngày nay người trốn ở chỗ nào? Nói, có phải là người có rất nhiều đồ ăn ngon giấu chúng ta không? Người vì sao không mang ta cùng đi? Bụng của ta rất đói a!” Tây Môn Bảo Đệ nghĩ đến cảnh Tây Môn Nguyên Bảo nhả tâm bỏ rơi nàng, một mình hưởng thụ thức ăn ngon liền cảm thấy khổ sở tới rơi nước mắt.

“Nguyên Bảo, đứa nhỏ này, người là chạy đi đâu mà đến nay mới chịu về nhà?” Nương của Nguyên Bảo – Bạch Thu Lan vừa chạy tới, vừa thở phì phì, vừa la

“A ~~ nương, nhẹ chút! Đau a!” Tây Môn Nguyên Bảo đau đến mức hé ra nụ cười giống như khi ăn mắm tôm.

“Vô nghĩa, nếu không đau ta nhéo lỗi tai của người làm gì. Người mau thành thật nói cho ta biết mấy ngày nay người trốn đi đâu?” Bạch Thu Lan tức giận nói, ngày đó Nguyên Bảo đột nhiên không thấy bóng dáng làm nàng luôn lo lắng, sợ hãi không biết Nguyên Bảo có phải đã xảy ra chuyện gì không hay, ai ngờ cha cùng các ca ca nàng lại không một chút lo lắng, không biết trong đầu bọn họ nghĩ cái gì?

“Ta không trốn a!” Tây Môn Nguyên Bảo cũng không tính nói thật chuyện nàng cùng Đông Phương Dục ở cùng một chỗ.

“Còn dám nói không có? Nếu không có, người như thế nào cũng không về nhà?” Còn nói dối, đứa nhỏ này cần phải hung hăng nhéo lỗi tai nàng thật mạnh, xem nàng còn dám nói dối với lão nương hay không?

“A

nương, nhẹ chút, nhẹ chút!” Tây Môn Nguyên Bảo đau đến trào nước mắt.

“Di? Nguyên Bảo, quần áo như thế nào đông phá một khối, tây phá một khối?” Tây Môn Bảo Đệ bỗng nhiên kinh hô ra tiếng. Tuy rằng bọn họ mặc quần áo vốn cũng rất cũ nát nhưng cũng không đến nỗi tệ như vậy, Nguyên Bảo rất cuộc là bị gì a?

Tây Môn Bảo Đệ kinh hô làm Bạch Thu Lan cũng nhìn Nguyên Bảo chăm chú, chỉ thấy Nguyên Bảo từ trên xuống dưới quần áo rách như xơ mướp, đôi mắt trắng tắp bắn về phía Nguyên Bảo, muốn nàng giải thích.

“Nương, cái kia ta.....” Xong rồi! Nàng nên tìm lý do gì để nói với mẫu thân đây? Tây Môn Nguyên Bảo cảm thấy tai vạ tới nơi

“Nguyên Bảo, ngươi nói, ngươi là không phải chạy tới ngọn núi quyết đấu với gấu chứ?” Tây Môn Bảo Đệ lay mạnh thân mình Tây Môn Nguyên Bảo hỏi, nàng nhớ rõ nguyện vọng lớn nhất của Nguyên Bảo là đánh chết một con gấu. Chẳng lẽ Nguyên Bảo thực sự trốn mọi người, lên đi thực hiện nguyện vọng của mình.

Gấu? Cái gì? Nàng không có gặp được gấu a! Tây Môn Nguyên Bảo vẻ mặt nghi vấn nhìn Tây Môn Bảo Đệ đang hưng phấn không thôi.

Bạch Thu Lan nghe Bảo Đệ nói như vậy, trán chợt nổi gân xanh, Bảo Đệ đã nhắc nhở nàng mới trước đây Nguyên Bảo đã đánh chết một con trâu, xác thực đã ồn ào nói sẽ lên núi đánh gấu, chẳng lẽ đứa nhỏ này ngốc đến nỗi sẽ đi đánh gấu thật?

“Tây Môn Nguyên Bảo! ngươi thành thật nói cho ta, ngươi thật sự là lên núi đánh gấu sao? Ngươi thật là đứa nhỏ ngu xuẩn, ngươi là mượn gan trời sao, dám cùng gấu quyết đấu, ngươi không sợ bị gấu ăn thịt sao?” Bạch Thu Lan bị Nguyên Bảo chọc tức, rống lên như sấm.

“Oa! Nguyên Bảo, ngươi thật là quá lợi hại! Cư nhiên có thể đánh thắng một con gấu, ngươi thật là khỏe nha” Tây Môn Bảo Đệ vẻ mặt sùng bái nhìn Nguyên Bảo.

Tây Môn Nguyên Bảo bị mẫu thân rống lỗ tai càng đau, nàng vội vã chạy trốn mẫu thân đuổi đánh, cũng không để ý sự sùng bái của Bảo Đệ đối với nàng lại tăng thêm vài phần, trước mắt nàng chỉ cầu mong không bị mẫu thân đánh là tốt rồi.

“Cái gì? Nguyên Bảo đánh chết một con gấu?” Nam nhân trong nhà nghe âm thanh của Bảo Đệ cùng Bạch Thu Lan liền chạy ra ngoài, ngạc nhiên nhìn Nguyên Bảo đang vội chạy tìm chỗ trốn.

“Nương, ta không dám! Lần sau không dám!” Tây Môn Nguyên Bảo kêu to cầu xin tha thứ, thật sự là có miệng mà khó trả lời, không biết làm cách nào để giải thích việc mất tích mấy ngày.

“Gấu đâu? Như thế nào không thấy Nguyên Bảo mang theo gấu về?” Tây Môn Kim Bảo cảm thấy buồn bực.

“Tìm xem, mọi người mau tìm xem” Tây Môn Phát Tài liếm liếm miệng, tưởng tượng tới tư vị tuyệt diệu của thịt gấu nữ nhi mang về

“Nhất định là bị Nguyên Bảo độc chiếm!” nhìn quanh bốn phía đều không thấy gì, Tây Môn Ngân Bảo liền kết luận.

“Nguyên Bảo vì độc chiếm con gấu cho nên mới trốn ở bên ngoài nhiều ngày không về sao?” Nương của Tây Môn Bảo Đệ – Du Kim Hoa không biết từ đâu chạy đến cũng gia nhập bàn luận.

Mọi người nhất thời vì sự thật đáng sợ kia mà thở gấp. Nguyên Bảo ở trong núi đánh ngã một con gấu, lại trốn ở trong núi ăn một mình, ăn đến không còn một miếng mới chịu về nhà.

Lão thiên gia a! Nguyên Bảo thế nhưng lại bỏ quên mọi người ở Tây Môn gia, phải biết rằng bọn họ cũng rất muốn nếm thử xem thịt gấu có mùi vị gì nha. Nghe nói bàn tay gấu cũng chỉ có Hoàng Đế lão tử mới được ăn, không nghĩ tới Nguyên Bảo lại ăn tới không còn một mảnh, xương cốt cũng không thừa.

Quả thật là đáng giận, ác hình, ác trạng của nàng thật làm cho người khác thương tâm.

“Nguyên Bảo, ngươi nói xem bàn tay gấu có mùi vị thế nào?” Tây Môn Phát Tài gia nhập cùng thê tử đuổi đánh Nguyên Bảo.

“Nguyên Bảo, đem thịt gấu nhả ra” tới phiên Tây Môn Kim Bảo gia nhập cùng cha mẹ.

“Nguyên Bảo, da gấu đâu? Ngươi không phải cũng đem nuốt vào bụng chứ?” Tây Môn Ngân Bảo cũng hòa theo đánh

Tới phiên Tây Môn Bảo Đệ khoái hoạt la lên “ Nguyên Bảo, khi nào lại đi đánh gấu, ngươi nhất định phải mang ta theo, ta cũng muốn đánh gấu”

“Bảo Đệ, người không thể đi! Chuyện nguy hiểm như vậy chỉ có một mình Nguyên Bảo là làm tốt, người làm cho Nguyên Bảo lại lên núi đánh gấu thì chúng ta sẽ có thịt ăn” Du Kim Hoa sợ nữ nhi ngu ngốc đi theo lên núi đánh gấu, liền chạy theo nữ nhi mà la.

Nhất thời cả một đám người chạy đuổi theo Tây Môn Nguyên Bảo, vừa đánh vừa kêu. Nàng chạy trốn quá mệt mỏi, thở không nổi nữa mà cũng rất muốn khóc.

Không có gấu, cho dù là gấu lớn, gấu bé, gấu đực, gấu cái...tất cả đều không có. Nàng không có đánh gấu, cũng không ăn qua thịt gấu, tay gấu, da gấu nên không biết tư vị nó thế nào, bọn họ sao lại đuổi đánh nàng nha. Nàng nhiều lắm chỉ là ăn mấy con lợn rừng, hoẵng, hươu cùng khoai, trái cây rừng...mà thôi. Tất cả đều là do Bảo Đệ, nói hươu nói vượn mà lại còn lớn tiếng như thế làm gì, hại nàng bị người trong tộc đuổi đánh.

Ô ~ ô ~ ô ~ nàng mệt mỏi quá, thật sự mệt mỏi quá, không cần lại đuổi đánh nàng a!

“A Quý! Người trở về vừa lúc, bắt lấy Nguyên Bảo, mau!” Tây Môn Phát Tài thấy trưởng tử ra ngoài trở về liền hét to, kêu hấn hỗ trợ.

“Bắt lấy nàng!” Mọi người cùng kêu lên rống to.

Tây Môn Quý không nghĩ nhiều liền làm theo chỉ thị của phụ thân, bắt lấy Nguyên Bảo đang chạy trốn mà thở như trâu, làm cho nàng rất cuộc cũng “sa lưới”.

Tây Môn Nguyên Bảo muốn phát huy sở trường khí lực của nàng, nhưng khi nàng vừa bị A Quý ca ca bắt lấy thì một đám người cũng nhào tới làm cho nàng chưa kịp trở tay đã thành một cái bánh thịt bị đè ở dưới.

Bị một đám người nhào vào vì thèm ăn thịt gấu mà mắt lóe hung quang, trong đầu nàng lập tức hiện lên ý niệm. Xong rồi, nàng ngày mai không còn nhìn thấy ánh mặt trời, không còn thấy được mười tám lạng bạc.

Ô...ô...ô, mười tám lạng bạc của nàng a!

6. Chương 6

Mười ngày sau, Đông Phương Dục và Tây Môn Nguyên Bảo gặp nhau ở nơi họ đã rơi xuống vách núi trước đây như đã ước định.

Thời gian qua, Đông Phương Dục ngoài trừ dưỡng thương cũng vẫn bận rộn như trước, chuyện lớn chuyện nhỏ trong tộc cũng phải do hắn quyết định, trước kia hắn có thể chuyên tâm vào công việc mà không để ý đến bất kỳ điều gì, thế nhưng mười ngày qua, hắn thường không tự chủ mà nhớ đến Nguyên Bảo.

Nhớ tướng ăn thô lỗ, nhớ ngôn ngữ thẳng thắn của nàng, lại nhớ nàng vì khí lực lớn mà đặc ý, nhớ nàng mỗi khi nhăn mặt hay nở nụ cười. Nhớ, nhớ, hắn không khỏi cười bản thân mình lại nhớ nàng nhiều đến vậy.

Tây Môn Nguyên Bảo cùng những nữ tử quanh hắn bất đồng tính cách, nàng nghĩ cái gì liền nói ra hết, vui vẻ thì cười to, không vui liền mắng chửi người, không chút che dấu cảm xúc. Có lẽ vì vậy mà hắn mới không thể rời khỏi nàng, ngay cả khi phải đi cũng còn muốn nhìn thấy nàng.

Đối với ước hẹn mười ngày, Đông Phương Dục phi thường chờ mong, không biết nàng sẽ lại mang đến cho hắn chuyện ngạc nhiên cùng kinh hỉ gì. Nghĩ tới Nguyên Bảo, tinh thần của Đông Phương Dục liền phấn khởi, vui vẻ.

Đến ngày ước hẹn, Đông Phương Dục đã đến rất sớm, nhìn lại nơi này hắn không khỏi cảm thấy hoài niệm, khóe miệng mỉm cười nhìn chung quanh.

Tây Môn Nguyên Bảo ngáp một cái thật lớn, dắt Tiểu Hắc đến gặp Đông Phương Dục. Mười ngày qua nàng mệt chết được, bởi vì người nhà nàng đối với việc thịt gấu vẫn còn oán giận không thôi, nhìn thấy nàng là lại nói bên tai nàng hai chữ “thịt gấu”. Hai chữ đó là ý muốn nàng lại ra ngoài đánh gấu đem về.

Bọn họ đem nàng trở thành cái gì chứ? Là người chuyên môn đánh gấu sao? Gấu có dễ đánh vậy không? Quan trọng nhất là nàng căn bản không có đánh con gấu nào nha. Đáng tiếc là nàng không thể giải thích

được vì sao mất tích mấy ngày, đành phải chịu bị người nhà oán giận. Oán niệm của con người đối với đồ ăn thật đáng sợ, nàng từ khi trở thành đối tượng bị mọi người oán giận thì không đêm nào ngủ ngon, luôn lo sợ khi tỉnh dậy lại thấy trên đầu nổi thêm vài cục u.

Lại đánh cái đại ngáp, nàng thật sự rất muốn hảo hảo mà ngủ một giấc.

“Nguyên Bảo, người sao lại buồn ngủ như vậy” Từ xa, Đông Phương Dực đã thấy Nguyên Bảo ngáp liên tục, bộ dáng nhìn rất mệt mỏi.

“Ai, không cần nói ra.” Tây Môn Nguyên Bảo hữu khí vô lực đối hần khoát tay.

Hắc Câu vừa thấy Đông Phương Dực, lập tức vui vẻ đem mặt cọ vào tay hần làm nũng.

“Hắc Câu, người rốt cục bình an trở về.” Đông Phương Dực khẽ vuốt mặt Hắc Câu, có thể nhìn thấy Hắc Câu bình yên vô sự, thật tốt.

“Nha, Tiểu Hắc trả lại cho người, đưa mười tám lạng bạc đây” Tây Môn Nguyên Bảo phá tan không khí thân mật của một người một người, giơ tay phải đến trước mặt Đông Phương Dực, chờ hần đưa cho nàng mười tám lạng bạc vẫn hần mong ước.

“Cho người.” Đông Phương Dực thực sảng khoái đưa cho nàng mười tám lạng bạc để chộc Hắc Câu.

Hai tròng mắt của Tây Môn Nguyên Bảo vừa nhìn thấy bạc đã sáng rực lên, thần thái tràn ngập cao hứng nhận lấy mười tám lạng bạc rồi đếm tới đếm lui. Không phải nàng hoài nghi Đông Phương Dực đưa thiếu, mà ngoại trừ lần trước đánh cướp của hần, nàng chưa từng thấy nhiều bạc như vậy. Nghĩ tới mười tám lạng bạc này nàng toàn quyền sở hữu thì thấy chịu cực mấy ngày qua cũng không có gì.

Nàng cười toe toét, vẻ mặt hạnh phúc, say mê nhìn mười tám lạng bạc.

“Đừng đếm nữa, bạc sẽ không bay mất đâu” Đông Phương Dực nhìn nàng đếm rồi lại đếm không khỏi thấy buồn cười.

“Dê béo như người sẽ không hiểu được tâm tình đạo tặc của ta” Tây Môn Nguyên Bảo liếc mắt trừng hần đã phá vỡ phút giây hạnh phúc của nàng.

“Dê béo như ta không hiểu tâm tình của đạo tặc như người?” Đông Phương Dực hỏi lại, dê béo, thật khó nghe.

“Người không biết để đem được Tiểu Hắc đến đây, ta đã hao phí biết bao nhiêu tâm tư” Tây Môn Nguyên Bảo ghé mũi nhìn hần.

“Như thế nào?” Đông Phương Dực yêu thương không ngừng vỗ về Hắc Câu, Hắc Câu cũng liềm mạng hướng hần làm nũng.

“A Quý ca ca rất thích Tiểu Hắc, luôn nhìn ngắm nó. Ta thừa dịp A Quý ca ca ra ngoài mới vụng trộm mang Tiểu Hắc đi” Vì mười tám lạng bạc, nàng tìm mọi cách tránh né A Quý ca ca, xem chút nữa là không thể mang Tiểu Hắc ra ngoài.

“Vắt vả cho người” theo lời Nguyên Bảo, hần đoán Tây Môn Quý có lẽ biết được giá trị của Hắc Câu, đang tính đem nó bán với giá cao, cho nên mới giám sát Hắc Câu chặt chẽ.

“Thật là thực vắt vả!” Nàng không khách khí hồi hần.

“Vì trốn ca ca người, cũng vì muốn tìm biện pháp mang Hắc Câu ra ngoài cho nên người mới có bộ dáng mệt mỏi vậy sao?” Đông Phương Dực từ lời của nàng cố gắng suy nghĩ nguyên nhân nàng buồn ngủ như vậy.

“Không phải.” Sự thật đơn giản vậy thì tốt quá rồi. Hần cũng không hiểu được vì hần mà nàng đã trải qua mười ngày không không nói nổi.

“Nếu không phải, vậy người làm sao lại buồn ngủ đến vậy” cứ tưởng là đã đoán trúng, ngờ đâu lại không phải

“Chuyện này thật dài, nhưng nếu chúng ta đều rảnh vậy ta liền nói cho người nghe” Tây Môn Nguyên Bảo thở dài, sau đó liền kể cho hần nghe nỗi oan đánh gấu của nàng.

Nghe Nguyên Bảo kể xong, Đông Phương Dực cười đến không thở nổi, hắn cũng mơ hồ đoán được Tây Môn gia chắc sẽ nghĩ Nguyên Bảo đánh ngã một con gấu nhưng lại lên ăn một mình. Toàn gia bọn họ là nghĩ thế nào a?

“Đường muội Bảo Đề của ngươi cũng thật là..., cứ nhiên lại nghĩ ngươi lên núi đánh gấu. Tuy rằng khí lực của ngươi rất lớn nhưng đánh gấu...Người nhà của ngươi có phải là suy nghĩ nhiều quá không?” Đông Phương Dực cười đến đau bụng, khó khăn lắm mới ngừng cười, hỏi nàng.

“Ngươi lại cho rằng ta không có biện pháp đánh gấu? Nói cho ngươi biết, là gấu vận khí tốt không gặp phải ta, chỉ cần nói bị ta đụng phải, ta nhất định có thể đánh chết nó. Còn nữa, ngươi đừng nghĩ là Bảo Đề ngu ngốc, nàng chính là đơn thuần”. Nàng nhất định phải làm sáng tỏ cùng hắn là nàng có thể đánh chết gấu, tránh cho hắn hiểu lầm, cuối cùng còn không quên che chở Bảo Đề. Tuy rằng Bảo Đề ngu ngốc, nhưng cũng chỉ là chuyện người Tây Môn gia biết, người bên ngoài không cần phải biết. Nàng nhất định không để người bên ngoài giễu cợt Bảo Đề.

“Ta hiểu được.” Hắn ôn nhu nhìn nàng, thưởng thức nàng vì Bảo Đề mà bình vực.

“Bảo Đề nàng là thật thực đáng yêu! Lần trước trong bóng đêm, cho nên ngươi không thấy được bộ dáng của nàng, nếu thấy nhất định cũng đồng ý với lời nói của ta” Tây Môn Nguyên Bảo vẫn chưa chịu thôi.

“Ta tin tưởng.” Chính là trong mắt hắn, nàng càng đáng yêu cũng càng thêm hấp dẫn hắn.

“Bởi vì ta không có nói rõ nguyên nhân, cho nên người trong tộc còn đánh đổ ta làm sao có thể đánh chết gấu. Có người nói ta một tay liền đánh gấu nằm úp sấp, cũng có người cho rằng ta đầu tiên là dùng một chưởng đánh nát tảng đá lớn làm cho gấu nhìn thấy sợ tới mức vỡ mật mà chết”. Thì ra đối với người trong tộc, nàng còn lợi hại hơn cả gấu.

“Bọn họ thật là thú vị! Tưởng tượng nhìn thấy hình ảnh người trong tộc của nàng khi nói những lời này, hắn không khỏi cười.

“Mới không phải đâu! Vì thịt gấu mà bọn họ oán giận ta. Ngày đó ta còn bị một đám người đuổi theo đánh, hại ta phải chạy trốn mà thở hổn hển như trâu”. Nàng oán giận nói. Cha cùng nương không chút suy nghĩ, ra tay không thủ hạ lưu tình mà Kim Bảo, Ngân Bảo ca ca căn bản là mượn cơ hội báo thù. Nói tóm lại, giờ này nàng có thể đứng trước mặt Đông Phương Dực nói chuyện cũng là nhờ tổ tiên phù hộ.

“Ngươi không sao chứ?” Nghe thấy nàng bị một đám người đuổi theo đánh, hắn lập tức khẩn trương hỏi. Hai hốc mắt nàng bị thâm đen, không lẽ là vì bị đánh?!

“Đương nhiên không có việc gì ! Ta cũng sẽ không ngoan ngoãn chịu đánh. Nói cho ngươi, ta chịu, quyền đầu của ta cũng không chịu a” Nàng kiêu ngạo đáp.

Nàng kiêu ngạo bộ dáng đáng yêu vô cùng, làm Đông Phương Dực vừa vui lại liên, nhưng nhân không nghĩ làm sợ nàng, cho nên liều mạng khắc chế trụ mới không xúc động đem nàng ôm vào trong lòng.

“Nguyên Bảo, ngươi ở nhà trung mỗi ngày đều thực vui vẻ đúng không?” Tây Môn gia không có Đông Phương gia nghiêm cẩn, hắn là lúc nào cũng khắc khắc đều thực đứng đầu mới là.

“Không có, ta cùng của ta các ca ca thường thường vì ăn bao nhiêu đồ ăn mà cãi nhau, đánh nhau. Ngươi hiểu được, của ta khí lực rất lớn, không thể thật sự đem hết toàn lực đánh bọn họ, mỗi lần đều nhanh nghẹn tử ta !” Nàng dương giận, hai đấm ở giữa không trung vung.

“Nhưng các ngươi cảm tình tốt lắm không phải sao?”

“Tuy rằng bọn họ thường thường chọc ta tức giận, ta cũng sẽ chọc bọn họ kêu oa oa, nhưng tình cảm chúng ta thực sự không tệ. Vậy còn ngươi? Theo ta thấy, ngươi nhất định sẽ không cùng các huynh đệ tỷ muội đánh nhau phải không?”. Nếu hắn tức giận, cùng lắm là chỉ dùng vẻ mặt lạnh lùng cho đối phương xem, làm cho đối phương sợ đến mức không dám thử mạnh, nếu không nữa thì giảng giải một mớ đạo lý làm cho người ta có nghe mà không có hiểu, như vậy tự nhiên bị lời nói của hắn làm cho chịu thua.

“Ta có hai muội muội, nói thật ta chưa từng tưởng tượng ra tình cảm đánh nhau với các nàng?” Hắn thần nhiên.

“Muội muội của người lớn lên giống người sao?” Tây Môn Nguyên Bảo rất ngạc nhiên, muội muội hắn có phải cũng đẹp mặt như hắn?

“Người bên ngoài nói ta cùng đại muội Diễm nhi giống nhau, ta cũng không biết có đúng không”. Diễm nhi rất đẹp nhưng so với Nguyên Bảo thì lại không bằng. Diễm nhi nên gặp mặt Nguyên Bảo, như thế nào mới không cần cả ngày đắp chỉ vì bộ dáng xinh đẹp.

“Ta đây nhưng thật ra rất muốn trông thấy nàng.” Nghe hắn nói đại muội giống hắn, nàng rất hiếu kì.

“người sẽ có cơ hội nhìn thấy nàng.” Đông Phương Dực ý tại ngôn ngoại.

“Người sẽ dẫn các nàng đến gặp ta sao?” Nàng vui vẻ cao giọng hỏi.

“Không.” Hắn rất nhanh phủ định.

“Người không đưa các nàng đến gặp ta, ta làm sao thấy được các nàng?” chẳng lẽ hắn không rõ là nàng không thể đi vào Đông Phương gia mà cũng sẽ không đi sao?

“Chờ đến ngày người nhìn thấy các nàng, sẽ hiểu được” Hắn tạm thời giữ bí mật.

“Hay ý của người là các nàng có khả năng bị ta đánh cướp?” Hắn cũng không biết nàng thật lâu rồi không có đánh cướp a!

“Không, nàng sẽ không.” Diễm nhi nếu xuất môn, khẳng định sẽ có một đám người tiền hô hậu ủng, Nguyên Bảo muốn một mình tiếp cận nàng là chuyện không có khả năng.

“Một khi đã như vậy, ta đây làm sao có thể nhìn thấy nàng?” Hắn càng nói, nàng lại càng hồ đồ.

“Vấn câu nói đó, chờ đến khi người nhìn thấy các nàng, sẽ hiểu được” Đông Phương Dực vẫn ra vẻ thần bí.

“Chắc! Người nói chuyện thật không sảng khoái chút nào” Tây Môn Nguyên Bảo chịu không nổi trợn mắt, từ trong lòng lấy ra hai quả trái cây hái được trên đường, quăng cho hắn một trái, một trái còn lại thì lấy tay áo lau sơ qua một cái rồi há to mồm mà cắn.

Đông Phương Dực tiếp lấy trái cây, cùng ngồi xuống bên nàng, nhắm nháp từng miếng, từng miếng. Bình thường ở nhà cũng không ăn loại trái cây có hương vị kém như vậy, hắn cũng không nghĩ mình sẽ thích loại trái cây kỳ lạ, nhưng ở chung với nàng mấy ngày, hắn đã tập thành thói quen này.

“Đông Phương Dực, mấy ngày nay người thế nào, có mời đại phu xem qua thương thế của người không? Còn có, chân người sao rồi, không có việc gì chứ?” Xem ra ngồi cũng không đủ tự tại, nên nàng liền nằm xuống để ăn trái cây, còn quay đầu lại hỏi hắn liên thanh như pháo nổ.

“Vết thương trên người cùng trên đùi ta đều tốt, cũng là nhờ người trước đây đã giúp ta xử lý rất khá. Còn về những việc khác thì ta cũng làm như trước đây thôi”

“Không có việc gì là tốt rồi, nhưng sao bộ dáng của người lại rầu rĩ như vậy?” Nghe hắn nói không có việc gì, trong lòng nàng như buông được tảng đá lớn, không cần lo lắng hắn chẳng những không được nàng chữa khỏi mà còn làm cho nặng thêm.

“Bộ dáng rầu rĩ là vì đang cố gắng giải quyết những tranh chấp trong tộc” Hắn cố gắng ở trước mặt nàng không nói tới các vấn đề nhạy cảm như tiệm châu báu hay mỏ vàng.

“Trong tộc các người cũng có tranh cãi sao? Có phải hay không có người đánh nhau? Ai thắng?” Nghe nói có tranh cãi, nàng liền hưng phấn. Thì ra Đông Phương gia cũng thích đánh nhua như Tây Môn gia, xem sau này bọn họ còn dám cười Tây Môn gia thô lỗ nữa không.

“Không phải chính mình đánh chính mình, chúng ta tranh cãi là vì ca ca của người.” Hắn tàn nhẫn đánh gậy ảo tưởng tốt đẹp của nàng.

“Ca ca ta? Bọn họ làm sao vậy?” Đông Phương gia cùng ca ca nàng lại có chuyện gì mà liên quan với nhau?

“Ca ca của người ba lần bảy lượt đánh cướp người trong tộc ta, bọn họ tất nhiên là không vui vẻ cho nên tìm ta để ta ra mặt giải quyết”

“Ai, tộc nhân của người thật sự là rất keo kiệt, các người ăn no mặc ấm, còn chúng ta thì không. Nếu chúng ta là hàng xóm, đạo lý giúp đỡ nhau hẳn người là người đọc sách cũng biết. Chúng ta vì đói bụng nên mới phải đi đánh cướp, mà các người thì lại không muốn chia sẻ thức ăn cùng ngân lượng. Là hàng xóm với nhau, sao các người lại so đo, tính toán nhiều như vậy, các người cũng quá vô tình vô nghĩa, huống chi chúng ta cũng chỉ cướp của các người có chút ít mà thôi. Nếu muốn so đó, cũng không biết là ai thiếu ai đâu?” Nàng lắc đầu, thật không thích thái độ keo kiệt của Đông Phương gia, mỏ vàng đều bị bọn họ đoạt lấy, Tây Môn gia chỉ cướp được một chút cơm thừa canh cặn thì có là gì?

Đông Phương Dực nghe nàng nói, không khỏi lắc đầu cười khổ. Tóm lại, hai nhà không thể nào tính toán được nợ nần lẫn nhau, cũng vì vậy mà Đông Phương gia mới nhường nhịn, bất quá nhẫn nại cũng có giới hạn, nếu không sớm giải quyết có khả năng sẽ dẫn đến xung đột đổ máu.

“Người ở nhà thật khổ lắm sao?” Đông Phương Dực thực đau lòng thay nàng, trong lòng hẳn nàng nên có một cuộc sống cảm y ngọc thực, kẻ hầu người hạ... Nàng nên có cuộc sống của một công chúa, tiểu thư chứ không phải là của một thổ phỉ cường đạo. Mỗi khi nghĩ đến điều này, này, hẳn liền muốn kéo nàng rời xa Tây Môn gia.

“Khổ? Làm sao có thể? Nhà chúng ta mỗi người đều như vậy, không có người đối ta không tốt, ta làm sao có thể khổ đâu?” Nàng cười lắc đầu, đem hột trái cây ném ra bên cạnh.

Đông Phương Dực hiểu được ý của nàng, đây là cuộc sống của nàng, của những người trong tộc của nàng. Mọi người cùng nhau vượt qua nghèo khó, có cơm cùng ăn, không có thì cùng nhau chịu đói. Người Tây Môn gia một lòng với nhau, đột nhiên làm cho hắn cảm thấy hâm mộ nàng.

“Đông Phương Dực, người đừng luôn không vui, kỳ thật này thế gian có rất nhiều chuyện thú vị, chỉ là người không phát hiện ra thôi” Tây Môn Nguyên Bảo an ủi hắn.

Đông Phương Dực từng nhìn Tây Môn Nguyên Bảo không hề phòng ngại nam nữ khác biệt mà nằm bên cạnh hắn. Hắn nghĩ nếu hắn quá dễ ỷ lệ tiết, câu nệ thì so với Nguyên Bảo hẳn càng giống các bà các chị hơn, vì thế hắn cũng nằm xuống bên cạnh nàng. Hai người dựa vào nhau quá gần, gần đến mức cánh tay của hắn chỉ cần nhích một chút thôi là đã đụng phải cánh tay của nàng.

Nằm bên cạnh nàng, khứu giác của hắn trở nên nhạy cảm hơn, có thể ngửi được hương thơm tự nhiên của hoa cỏ từ người nàng, đáng vẻ tự nhiên, không chút điệu bộ của nàng đã đánh sâu vào tâm khảm hắn.

“Nguyên Bảo, chúng ta thành thân đi.” Hắn nói ra lời xuất phát từ đáy lòng đối với nàng.

Tây Môn Nguyên Bảo nghe hắn nói đột nhiên sợ hãi đến không thốt nên lời, một đôi mắt mở lớn so với chuông đồng còn lớn hơn, bên tai không ngừng vang vọng lời hắn nói: Nguyên Bảo, chúng ta thành thân đi...

Kỳ thật là nàng nghe lầm đúng không?

Có lẽ vừa rồi Đông Phương Dực là nói: Nguyên Bảo người như thế nào làm cho Tiểu Hắc có biến chuyển?

Hoặc là: Nguyên Bảo, chúng ta dọn dẹp sạch sẽ nơi này đi.

Tóm lại, tuyệt đối không có khả năng là nói — Nguyên Bảo, chúng ta thành thân đi.

Đông Phương Dực làm sao có thể muốn cưới nàng? Đông Phương gia cùng Tây Môn gia có hiềm khích a! Còn có, nàng không nghĩ nàng là thê tử mà hắn muốn, thê tử của hắn phải giống như các thiên kim tiểu thư nàng từng gặp qua trong thành, tuyệt đối không có khả năng là nàng vừa khỏe như trâu lại có sức ăn kinh người.

loại này lực đại như ngựa, sức ăn kinh người nhân.

Cho nên, nếu không phải nàng nghe lầm, kia khẳng định là đầu hắn xảy ra vấn đề. Nàng chỉ biết! Nàng chỉ biết! Lần trước hắn tự vách núi ngã xuống bị thương khá nặng, hẳn nên tìm đại phu giỏi để chữa trị mới được mà cái cần chữa trị đầu tiên chính là cái đầu sắp bị phá hư của hắn.

Tây Môn Quý cùng Kim Bảo, Ngân Bảo, ba huynh đệ được mời đến Đông Phương gia. Đông Phương gia nguy nga, tráng lệ làm cho ba anh em ghen ghét, trân trối nhìn đến không dời mắt, toàn bộ phòng ốc,

đền đài của Đông Phương gia đều hóa thành ngân phiếu cùng nguyên bảo vàng óng trong đầu ba huynh đệ. Thực ra là Đông Phương gia mời cha mẹ họ, nhưng bọn họ lười xuất môn cho nên ba huynh đệ phải đi thế.

“Các người nghĩ xem, nếu ta trộm phiếu cửa sổ này rồi đem ra chợ bán, có phải sẽ bán được rất nhiều ngân lượng không?” Tây Môn Kim Bảo đã bắt đầu nghĩ đến chuyện lấy cắp đồ của Đông Phương gia đem bán.

“Đông Phương gia nhiều tiền như vậy, khẳng định sẽ có rất nhiều đồ quý, muốn trộm đương nhiên phải trộm thứ đáng giá a! Dù sao cũng sẽ bị một đám người đuổi đánh, vậy người thích mang một cánh cửa sổ hay mang một bình hoa cổ?” Tây Môn Ngân Bảo châm biếm Tây Môn Kim Bảo không đầu óc.

“Như người nói thì dù sao cũng bị một đám người đuổi đánh cho nên ta cửa sổ hay bình hoa cổ cũng đều muốn lấy” Tây Môn Kim Bảo tự cho là có bản lĩnh vừa khiêng cửa sổ, vừa ôm bình hoa chạy trốn khỏi đám người Đông Phương gia đuổi đánh.

“Ý kiến hay! Ta làm sao có thể không nghĩ tới? Một khi đã như vậy, người nói trên cổ đeo thêm cái gì nữa cho tốt” Nếu trộm đồ sẽ bị đánh đương nhiên trộm nhiều một chút.

“Àn..... Chúng ta cẩn thận suy nghĩ, nhất định trước khi rời khỏi Đông Phương gia phải nghĩ cho ra” Tây Môn Kim Bảo trầm ngâm tự hỏi, Đông Phương gia có nhiều bảo vật như vậy, bọn họ phải trộm này nọ mới được.

Mặc kệ hai đệ đệ ngạc nhiên cùng tính toán, Tây Môn Quý ngược lại rất bình tĩnh. Khi còn nhỏ, hắn đã từng ngoài ý muốn mà cứu mạng cho Đông Phương Tú, cho nên hắn đã sớm biết đến sự hoa mỹ của Đông Phương gia. Nhưng nhiều năm như vậy, Đông Phương gia vẫn khí phái như cũ.

Tây Môn Kim Bảo cùng Tây Môn Ngân Bảo tuy là tận lực đè thấp giọng, bắt quá bọn họ tự cho là thì thầm vẫn làm cho Hà tổng quản ở phía trước nghe rõ, hắn cố nén không quay đầu lại trợn mắt nhìn hai kẻ kia. Không biết Tây Môn gia là khinh người quá đáng, không để Đông Phương gia vào mắt hay là ngu xuẩn đến cực điểm, cứ nhiên dám nói mang cửa sổ cùng bình hoa cổ trộm đi, còn không nghĩ đến người của Đông Phương gia thật sẽ đứng yên nhìn bọn họ mang đi sao?

Không có, thiếu gia riêng mời bọn họ lại đây thương lượng chuyện quan trọng, bọn họ nhưng lại một đầu tóc bay rối cùng bản ô không chịu nổi quần áo xuất hiện, làm thổ phỉ làm đến nghèo túng như vậy, Tây Môn gia thật là...

Tây Môn Quý phát hiện Kim Bảo cùng Ngân Bảo giọng quá lớn, hắn dùng lực khụ khụ, trợn mắt trừng hướng Kim Bảo Ngân Bảo, muốn bọn họ im lặng, trăm ngàn đừng làm cho Đông Phương gia xem thường.

Kim Bảo, Ngân Bảo hai huynh đệ thấy A Quý ca ca tựa hồ có dấu hiệu tức giận, A Quý ca ca tính tình không tốt, bọn họ cũng không muốn ở Đông Phương gia bị A Quý ca ca đánh làm cho người Đông Phương gia chế giễu, hai người liền vội vàng im miệng, còn cố gắng không vì một cảnh, một vật của Đông Phương gia làm cho hiếu kỳ.

Đối với Kim Bảo, Ngân Bảo hai người thức thời, Tây Môn Quý cảm thấy thực vừa lòng, hắn nghênh ngang đi ở hành lang gấp khúc tinh xảo của Đông Phương gia. Chắc, nếu hắn có tiền sẽ không lãng phí như vậy, đem ngân lượng trắng bóng đi dùng vào chỗ nhìn được mà không xài được, thà lấy ọi người ăn no bụng không phải tốt hơn sao?

Hà tổng quản phát hiện Tây Môn gia ở phía sau rốt cuộc đã ngưng đàm luận, không còn ra vẻ không coi ai ra gì, mới có chút thả lỏng. Mặc dù thiếu gia không nói rõ nhưng người trong tộc Đông Phương gia cũng đã tiết lộ rất nhiều tin tức, hơn nữa phu nhân vẫn đối với thiếu gia thâm oán trách, nên hắn không khó cũng đoán được hôm nay thiếu gia mời ba huynh đệ Tây Môn gia đến là vì việc gì.

Nghĩ đến thiếu gia vì Đông Phương gia sở hữu tộc nhân hy sinh, Hà tổng quản liền từ trong lòng vì Đông Phương Dục cảm thấy không đáng giá cấp không tha. Quang theo Tây Môn gia tam huynh đệ trên người là có thể đoán được ra, bọn họ muội muội so với bọn họ cũng tốt không đến chỗ nào đi, một cái thô rất cô nương có thể nào gả tiến Đông Phương gia đâu? Ngày sau nàng lại dựa vào cái gì lên làm đương gia chủ mẫu?

Y hắn nói, phương pháp tốt nhất là thiếu gia như cũ đem nhân thú vào cửa, thú vào cửa sau cứ việc đem Tây Môn gia đã cô nương lượng ở một bên, lại cưới một gã cùng Đông Phương gia xứng đôi được với danh

môn thực nữ vào cửa, còn thật sự chính đủ tư cách người đến khi bọn hắn làm gia chủ mẫu mới đúng. Dù sao đường đường Đông Phương gia là không thể có được một cái không hiểu lễ phép lại thô lỗ không văn nữ nhân tới làm đương gia chủ mẫu, không phải sao?

Sau hi Hà tổng quả dẫn ba huynh đệ Tây Môn gia vào sảnh, nha hoàn lập tức nhanh chóng dâng lên trà Bích Loa Xuân hảo hạng, sau đó quỳ gối phúc thân, lui ra.

“Ba vị khách quý xin mời ngồi, ta vào trong mời thiếu gia ra gặp khách” Hà tổng quản không bộc lộ cảm xúc chân thật, khách khí mời huynh đệ Tây Môn gia.

“Đi thôi.” Tây Môn Quý vô lễ khoát tay về phía Hà tổng quản.

“Đi thôi! Đi thôi!” Tây Môn Kim Bảo, Ngân Bảo cũng tận lực học theo A Quý ca ca để tránh cho Đông Phương gia xem thường.

Hà tổng quản cố nén lửa giận lui ra, tuy rằng hắn chỉ là tổng quản nhưng Đông Phương gia từ trên xuống dưới đều đối với hắn thật tôn trọng, ngay cả phu nhân, thiếu gia cũng không lấy thái độ như vậy đối với hắn. Nhưng hôm nay huynh đệ Tây Môn gia đối với hắn vô lễ mà hắn lại không thể phát tác lửa giận. Hắn liền tự an ủi mình, Tây Môn gia đều là thổ phỉ cường đạo làm sao hiểu được lễ nghĩa, phép tắc cho dù là điều cơ bản nhất.

Hà tổng quản vừa rời khỏi phòng, hai anh em sinh đôi Tây Môn Kim Bảo, Tây Môn Ngân Bảo lập tức không ngồi mà nhảy khỏi ghế dựa “A Quý ca ca, người nhìn xem, trong phòng này có rất nhiều bảo vật có thể giúp chúng ta phát tài”

Tây Môn Quý lại âm thầm ngấm nhìn đại sảnh xa hoa của Đông Phương gia, hắn cũng có ảo tưởng giống hai đệ đệ, đem hết bảo vật nơi đây ra chợ bán, nhiều như vậy lại nói nếu bán được giá tốt, bọn họ có thể được ăn no mặc ấm, có lẽ sẽ còn thừa để sửa chữa lại mái nhà đã dột nát.

“Đông Phương gia mời chúng ta đến sẽ không phải là muốn đưa nọ cho chúng ta chứ?” Tây Môn Ngân Bảo đầy chờ mong nói, chỉ cần tùy tiện đưa cho hắn một cái ghế hay cái bàn, hắn cũng đã rất cao hứng.

“Người nói bọn họ sẽ đưa chúng ta cái gì thật sao?” Tây Môn Kim Bảo còn tưởng thật.

“Hy vọng là có thể ăn.” Tây Môn Quý mở miệng, nói ra khát vọng của cả ba huynh đệ, bọn họ thực sự đói bụng. Bọn họ đã nhiều ngày mai phục trên đường nhưng không có người qua đường, lũ khách hay người của Đông Phương gia đi qua, làm cho bọn họ chẳng đánh cướp được gì.

“Nhắc đến ăn, ta thực sự thấy đói bụng” Tây Môn Ngân Bảo đáng thương hề hề ôm cái bụng.

“Không cần nói, ta từ lâu rồi cũng không biết như thế nào gọi là no” Tây Môn Kim Bảo ai oán thở dài, đầu năm nay cả làm thổ phỉ cường đạo cũng không dễ dàng, không hiểu thổ phỉ ở đỉnh núi khác có giống như bọn họ lâm vào cảnh cùng hay không?

“Các người còn dám nói đói! Liền vì muốn ăn no bụng mà thấy Nguyên Bảo đem Tiểu Hắc ra ngoài bán cũng không ngăn cản” Tây Môn Quý nhắc tới chuyện Nguyên Bảo đem Tiểu Hắc đi bán lấy mười tám lạng bạc là lại thấy đau, vậy mà mọi người còn vì mười tám lạng mà đắc chí.

Thực giác nói cho Tây Môn Quý, Nguyên Bảo bị lừa, Tiểu Hắc giá trị cao hơn rất nhiều, nhưng mặc kệ hắn nổi giận ép hỏi đã bán ngựa cho ai, Nguyên Bảo vẫn thủy chung câm miệng, không chịu tiết lộ một chút tin tức làm cho hắn dù tức đến hộc máu cũng không có cách đem Tiểu Hắc cướp về.

“A Quý ca ca, chúng ta không biết người tính đem Tiểu Hắc đi bán ở chỗ khác a! Hơn nữa, Nguyên Bảo mang về mười tám lạng bạc, người cũng cao hứng mà” Tây Môn Ngân Bảo nhìn không được vì mọi người mà biện giải.

“Đó là bởi vì ta không hiểu được mười tám lạng bạc đó là Nguyên Bảo bán Tiểu Hắc mà có, nếu biết người nghĩ rằng ta cười được sao?” Tây Môn Quý rống lên, cố gắng kìm nén mới không ở Đông Phương gia mà đánh hai đệ đệ ngốc.

“Bán đều bán, Nguyên Bảo lại không chịu nói ra là ai mua..... Bằng không, kêu nàng lại đi cướp một con ngựa khác về, lần này ta sẽ canh chừng cẩn thận không để cho nàng lại tự tiện đem ngựa đi bán” đối mặt

với sự giận dữ của đại ca, Tây Môn Kim Bảo co rúm lại, vội vàng cam đoan lần sau sẽ không làm hỏng việc.

“Người cho là có nhiều ngựa tốt như vậy để cướp sao?” Tây Môn Quý vẫn tức giận.

Tây Môn Song Bảo bị lửa giận của A Quý ca ca làm cho sợ tới mức không dám lên tiếng, bọn họ thật là không may mắn. Người bán ngựa là Nguyên Bảo, người đáng bị mắng chửi phải là nàng mới đúng, vì sao bọn họ cũng bị liên lụy?

“Lần tới phải nói trước cho ta biết, đừng tùy tiện liên bán này nọ” Tây Môn Quý lớn tiếng cảnh cáo, hắn cũng không muốn mỗi lần ra ngoài về, phát hiện đồ có giá trị trong nhà đều bị đệ đệ, muội muội tùy tiện đem bán.

“Dạ, không có đồng ý của A Quý ca ca, chúng ta tuyệt đối không dám” Tây Môn Song Bảo trầm miệng một lời hứa hẹn.

“Không sai, chúng ta không phải là Nguyên Bảo, sẽ không giống nàng bị người ta lừa gạt”. Về điểm này, Tây Môn Nguyên Bảo trình trọng làm sáng tỏ.

“Đúng, A Quý ca ca, ta cam đoan với người, chờ sau khi về nhà ta sẽ bức Nguyên Bảo nói ra nàng rốt cuộc đem ngựa bán cho ai, nàng không dám không nói”. Tây Môn Kim Bảo biết rõ Nguyên Bảo rất quật cường, nàng không chịu nói thì ai cũng không ép được của nàng một lời, còn làm ra vẻ hắn có bản lĩnh ép được nàng nghe lời.

“Tốt nhất là như vậy!” Tây Môn Quý lửa giận vẫn chưa nguôi, trừng mắt liếc hai đệ đệ một cái.

Tây Môn Song Bảo bị hấn trừng không dám lên tiếng, hiện tại là nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, tốt nhất là không nên nói, miễn cho lại làm A Quý ca ca tức giận.

Theo lời mời của Hà tổng quản, Đông Phương Dục vừa ra sảnh đã nghe hết những lời của ba huynh đệ Tây Môn gia, hắn không biết là nên kinh ngạc lắc đầu hay là ôm bụng cười to.

Ba trăm lượng! Hắc Câu là danh mã Tây Vực, lúc trước là hấn bỏ ra ba trăm lượng mới mua được, mà bây giờ giá trị của nó còn cao hơn nữa. Trước mắt Tây Môn gia không thể xác định được giá trị thật của Hắc Câu nên chỉ mới hơi giận thôi, đến khi bọn họ biết được chân tướng chắc sẽ thở không nổi, cho rằng bị hấn lừa. Nhưng hấn không một chút áy náy, dù sao Hắc Câu cũng vốn là ngựa của hấn mà hấn còn phải đem bạc chuộc về, trong lòng đã không thấy thoải mái. Cho nên khi phát hiện Nguyên Bảo không hiểu được giá trị của Hắc Câu, là thương nhân hấn đương nhiên lợi dụng điểm này mà chỉ tốn một ít ngân lượng để chuộc Hắc Câu về. Nhưng Tây Môn Quý quả nhiên như hấn nghĩ, thật sự đoán được giá trị của Hắc Câu. May mắn là đã chuộc về trước, nhưng không biết Nguyên Bảo vì thế mà chịu bao nhiêu chỉ trích? Hấn cảm thấy đau lòng cho nàng.

Mấy đời trước của Tây Môn gia đều sống bằng nghề săn bắt và thuần dưỡng ngựa hoang, nhưng chỉ có Tây Môn Quý là hiểu được giá trị của Hắc Câu, chuyện vớ vẩn này cứ nhiên lại phát sinh ở Tây Môn gia, chứng tỏ Tây Môn gia ngày càng sa sút. Nếu tổ tiên Tây Môn gia dưới tuổi vàng biết được, chắc chắn sẽ khóc ròng.

“Thiếu gia đến” Hà tổng quản cố ý lên tiếng, nhắc nhở người bên trong nên chú ý, chủ nhân đã tới.

Tây Môn Kim Bảo cùng Ngân Bảo vừa nghe Đông Phương Dục đến, liền giả bộ ngồi xuống, ra vẻ chưa từng quan sát, đánh giá các bảo vật trong phòng.

“Ba vị thể huynh không cần câu nệ, cứ tự nhiên như nơi này là nhà của mình” Đông Phương Dục cẩn thận từ ngữ, cố không làm cho ba huynh đệ Tây Môn gia thấy đả kích mà cũng giữ được thể diện của mình, không muốn cho ba huynh đệ biết rằng hấn chính là kẻ mua ngựa làm cho bọn họ hận ghiến răng.

“Có, chúng ta thực tự tại.” Tây Môn Ngân Bảo sớm đem lửa giận của A Quý ca ca bỏ qua một bên, đáy lòng tính toán làm sao đem đồ của Đông Phương gia biến thành của Tây Môn gia.

“Người tìm chúng ta tới làm cái gì?” Tây Môn Quý tạm thời gác lại chuyện của Nguyên Bảo cùng hai đệ đệ, chờ Đông Phương Dục nói ra mục đích cuộc gặp mặt này. Hấn đánh giá Đông Phương Dục không phải dễ chọc, cũng không như bộ dáng bên ngoài.

Tây Môn Quý đánh giá Đông Phương Dực đồng thời, Đông Phương Dực ở trong lòng cũng đánh giá Tây Môn Quý cùng Tây Môn Kim Bảo, Ngân Bảo. Ba huynh đệ bọn họ vừa nhìn đã biết là người của Tây Môn gia, tuy rằng quần áo lôi thôi, đầy bụi đất nhưng người nào cũng tuấn mỹ, trong ánh mắt có thể nhìn thấy bóng dáng của Nguyên Bảo.

“Tại hạ mời ba vị đến là có chuyện quan trọng muốn cùng các người thương lượng”, biết rõ bọn họ không có tính nhẫn nại, hẳn vẫn cố ý dong dài...

Quả nhiên, Tây Môn gia tam huynh đệ nghe hẳn nói một chuỗi, không hện mà cùng nhăn mi, thống khổ nhìn Đông Phương Dực, không rõ hẳn như thế nào không nói chuyện chính mà lòng vòng một hồi làm người ta nghe mà không hiểu gì?

“Người có chuyện cứ việc nói thẳng, đừng tính tính chút lại nói dong dài làm cho người ta nghe không hiểu” Tây Môn Quý tức giận yêu cầu.

“Theo ta được biết, ba vị mấy năm nay đối với tộc nhân của ta thập phần chiếu cố”

“Thì tính sao?” Cướp bóc liền cướp bóc, nói cái gì chiếu cố? Khư!

“Đúng vậy! Thì tính sao?” Tây Môn Kim Bảo, Ngân Bảo hát đệm, cổ vũ thanh thế cho A Quý ca.

“Về ân oán lâu nay giữa hai nhà, ta cảm thấy rất phiền, hơn nữa hai nhà lại là láng giềng, thật ra có thể hảo hảo sống chung, không cần dùng tới đao kiếm làm cho cảm tình hai bên ngày càng thêm xấu”

“Sau đó?” Tây Môn Quý cố nén không phát hỏa với Đông Phương Dực, người này nói chuyện nghe thật mệt, muốn cái gì thì cứ nói thẳng ra không phải là tốt lắm sao?

Tây Môn Kim Bảo, Ngân Bảo đáp lễ bằng một cái ngáp to, là Đông Phương gia ăn lương thực khác với Tây Môn gia sao, bằng không sao lời nói của Đông Phương Dực làm cho bọn họ buồn ngủ đến vậy?

“Ta hy vọng chúng ta hai nhà có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, không hề cừu hận đối phương.”

“Ý của người là đem mỏ vàng trả lại cho chúng ta?” Tây Môn Quý nghĩ chỉ duy nhất có cách này là phương pháp hòa giải tốt nhất.

Vàng bạc, Song Bảo vừa nghe mỏ vàng có thể lấy lại liền lập tức tỉnh ngủ, tinh thần phấn chấn, vẻ mặt chờ mong nhìn Đông Phương Dực.

“Cũng không phải.” Đông Phương Dực lắc đầu, đánh gãy hi vọng của Tây Môn Quý. Hai bên đối với việc sở hữu mỏ vàng đều bất đồng ý kiến, huống chi mạch khoáng mỏ vàng vốn thuộc về Đông Phương gia, hẳn không nghĩ trả lại.

“Người hiện tại đang đùa giỡn chúng ta sao?, không phải trả lại mỏ vàng vận người còn nói dong dài cái gì?” Tây Môn Quý tay phải thành quyền, dùng sức đánh một cái để phát hỏa.

“Không sai! Người mơ tưởng xem thường chúng ta! Đừng tưởng rằng ở địa bàn của người, chúng ta cũng không dám đối với người như thế nào! Nói cho người, chọc giận chúng ta, chúng ta đem người đánh iệng cha gọi mẹ!” Tây Môn Ngân Bảo bày ra tư thế hù dọa Đông Phương Dực.

“Người chưa bị ba huynh đệ chúng ta đánh cướp qua nên không biết được chúng ta lợi hại thần nào. Nói cho người biết, cường đạo thổ phỉ cũng biết nói lý lẽ, người nếu liền ngoan ngoãn nhận sai, các đại gia tâm tình tốt sẽ không đánh vào gương mặt chuyên dùng để câu dẫn các bà các chị của người” Tây Môn Kim Bảo tiếp lời.

Huynh đệ ba người giống như sài lang hổ báo uy hiếp Đông Phương Dực, đáng tiếc những lời uy hiếp của bọn họ vào tai Đông Phương Dực lại làm cho hẳn suýt nữa thì bật cười. Nếu nói ở đây ai có diện mạo đẹp nhất, hẳn chắc chắn không thể xếp trước ba huynh đệ bọn họ, vậy mà huynh đệ Tây Môn gia lại nói mặt của hẳn chuyên dùng để câu dẫn các bà các chị, thiệt là...Đông Phương Dực không nhú mi, mắt không chớp, đem lời đe dọa của ba huynh đệ Tây Môn gia trở gió bên tai, vẫn tập trung uống trà Bích Loa Xuân của hẳn.

Ba huynh đệ Tây Môn gia vốn muốn Đông Phương Dực sẽ bị khí thế của bọn họ hù dọa mà sợ, ai ngờ hẳn một chút nhú mi cũng không có làm cho bọn họ nhất thời cảm thấy không còn hứng thú, khí thế cũng giảm đi phân nửa.

“Họ Đông Phương kia, người nếu không muốn nói rõ cũng không muốn trả, vậy chúng ta đi” Tây Môn Quý lười cùng Đông Phương Dực nói tiếp.

“Đúng, chúng ta không cần lưu lại” Tây Môn Ngân Bảo cũng vội theo đuôi Tây Môn Quý.

“Người cũng không cần cầu chúng ta ở lại” Tây Môn Kim Bảo cũng cổ vũ khí thế của hai huynh đệ.

“Hai nhà đám hỏi.” Đông Phương Dực không nặng không nhẹ ném ra câu này.

“Cái gì?!” Tây Môn tam huynh đệ đồng thời dừng lại, kinh hãi nhìn Đông Phương Dực, không thể tin được lời mình vừa nghe được là sự thật, bởi vậy cả ba lại cùng lấy ngón trở thanh thanh lỗ tai, vẻ mặt mờ mịt nhìn Đông Phương Dực.

“Ta cho rằng hai nhà kết thông gia có thể hóa giải những tranh cãi là một chủ ý tốt, không biết ý ba vị thế nào?” Đông Phương Dực cười hỏi ba huynh đệ Tây Môn gia.

“Đám hỏi?!” Tây Môn Quý rít gào.

“Ai với ai?” Tây Môn Song Bảo hai mắt nhìn nhau.

“Ta có hai muội muội, sẽ đem một người gả cho nhà các người” Đông Phương Dực ung dung nói.

“Cái gì? Muội muội của người sẽ gả vào nhà chúng ta?” Tây Môn Quý lại rít gào, mi nhú chặt.

“Đông Phương Dực, người thật sự là muốn cùng chúng ta chung sống hoà bình sao?” Tây Môn Ngân Bảo không qua loa đồng phe phẩy đầu xem Đông Phương Dực.

Tây Môn Kim Bảo đi tới đi lui, ngón trở chỉ vào Đông Phương Dực, bộ dáng ra vẻ giận dữ.

Phản ứng của ba huynh đệ ngoài dự liệu của Đông Phương Dực, hẳn vẫn nghĩ Tây Môn gia đối với việc này sẽ rất vui mừng, nhưng bọn họ quá mức phần hận làm cho họ không thể lý giải được. Hay là họ đem muội muội gả vào Tây Môn gia, đối với bọn họ là sự trừng phạt?

“Ta thật lòng muốn hóa giải hiềm khích giữa hai nhà, sau này mọi người có thể hòa thuận, vui vẻ sống chung” Đông Phương Dực cẩn thận dùng từ.

“Không! Không đúng! Người căn bản là muốn hai nhà đối địch với nhau thêm sâu sắc” Tây Môn Quý không ủng hộ lắc đầu.

“Đúng vậy! A Quý ca ca, như lời ta nói, Đông Phương gia tiểu tử này căn bản là cố ý hãm hại chúng ta” Tây Môn Ngân Bảo cũng phần nộ tiếp lời.

“Hắn thỉnh chúng ta lại đây thì đã sớm tâm hoài bất quỹ, may mắn chúng ta thông minh mới không trúng gian kế của hắn” Tây Môn Kim Bảo ngữ khí khinh thường.

“Mụ nội nó ! Đông Phương Dực, người thật có chí khí, cư nhiên dám thiết hạ gian kế hãm hại chúng ta. Tốt lắm, chuyện này ta nhớ kỹ, lần sau sẽ hoàn trả gấp đôi” Tây Môn Quý giận không thể át.

“Chậm đã! Ta nghĩ, có phải chúng ta có hiểu lầm hay không?” trong Đông Phương Dực thật sự là đầu đầy mờ mịt, bất luận hắn nghĩ như thế nào, cũng không cảm thấy đem muội muội gả tiền Tây Môn gia là hãm hại a!

“Không hiểu lầm, người gả muội muội vào nhà chúng ta rõ ràng là có ý định bắt lương”

Tây Môn Kim Bảo, Ngân Bảo gật đầu như đảo tỏi, Đông Phương Dực này mưu kế thật sự là rất ác liệt cũng quá ngoan độc, bọn họ nằm mơ đều không nghĩ tiểu tử này là kẻ tiểu lý tàng đao, hôm nay quả nhiên không nên đến Đông Phương gia.

“Ta không rõ nguyên nhân, thỉnh Tây Môn thế huynh giải thích” Đông Phương Dực thở dài, thật không biết vì sao bọn họ lại phần nộ như thế?

“Tốt, người đã muốn giả ngu thì chúng ta liền giải thích” Tây Môn Quý không cùng hấn quanh co, lòng vòng.

“Đông Phương Dục, người đem muối muối gả vào nhà chúng ta, chúng ta trong lòng rất rõ ràng là người muốn ăn sạch hết lương thực trong nhà chúng ta” Tây Môn Ngân Bảo cho rằng trong nhà luôn thiếu lương thực, không thể lại thêm người đến chia xẻ. Không được. Không cần.

“Đông Phương Dục, người muốn cho chúng ta toàn tộc đói chết, thật sự là rất ác độc!” Tây Môn Kim Bảo chỉ là nghĩ đến lại có một nữ nhân có sức ăn lớn như Nguyên Bảo vào cửa, hấn liền cảm thấy muốn ngắt đi, tứ chi vô lực.

Tây Môn gia huynh đệ tiếp xúc qua nữ nhân như Nguyên Bảo, Bảo Đệ biết sức ăn các nàng không phải nhỏ hơn nam nhân, nhất là Nguyên Bảo lại càng kinh người. Ngẫm lại, trong tộc đã có thùng cơm lớn Nguyên Bảo, nếu lại thêm một người như vậy thì chẳng phải đồ ăn sẽ càng thiếu đến đáng thương sao? Bọn họ đã cơm ăn không đủ no, cũng không muốn có thêm nữ nhân tới làm cho họ càng thêm đói khát, cho nên không phải là Đông Phương Dục nghĩ ra quỷ kế để phá hủy Tây Môn gia thì là gì?

Nghe xong bọn họ giải thích, Đông Phương Dục thật lâu nói không ra lời, hấn cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng cảm thấy buồn cười, hấn dám thề, chính mình tuyệt đối không có ý tứ hãm hại Tây Môn gia! Nếu nói ý định bắt lương thôi, thật là có, nhưng đối tượng là nhằm vào Nguyên Bảo, mà không phải những người khác.

“Các người thật là hiểu lầm, ta chưa nói xong. Ta đem muối muối gả tiến Tây Môn gia, tự nhiên sẽ cho nhiều đồ cưới, hơn nữa Đông Phương gia có quy định, là nữ tử Đông Phương gia hàng năm đều được chia một khoản lợi tức, Đông Phương gia càng kiếm được nhiều thì sẽ được chia càng nhiều. Về phần lương thực, ta cam đoan muối muối nhà ta sẽ không ăn hết của các người, cứ yên tâm đi. Tin tưởng ta, cưới nàng đối với các người tuyệt đối là có lợi chứ không hại”. Đông Phương Dục nghiêm túc giải thích.

Vừa nghe đến Đông Phương Dục sẽ cho nhiều đồ cưới, hơn nữa hàng năm đều có tiền lợi tức, ba huynh đệ nhất thời yên tâm không ít. Về phần sức ăn của muối muối Đông Phương Dục là lớn hay không, sau này sẽ biết, nếu Đông Phương Dục dám can đảm lừa gạt bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ làm cho hấn càng khó coi hơn.

“Cứ như vậy?” Tây Môn Quý âm thầm tính toán, mới nghe thì thấy trong cuộc giao dịch này Tây Môn gia chiếm ưu thế.

“Vì bảo đảm hai nhà có thể ở chung hơn hòa hợp, ta hy vọng cũng có thể cưới muối muối các người — Nguyên Bảo làm vợ.” Đông Phương Dục đưa ra yêu cầu.

Ba huynh đệ Tây Môn gia nghe xong yêu cầu của hấn đều trờng mắt, há miệng mà nhìn, giống như hấn vừa nói điều gì đó rất đáng sợ. Tây Môn Ngân Bảo còn đem một miệng trà phun ra hết, mà Tây Môn Kim Bảo thì lúng ta lúng túng nhìn hấn, không thốt nên lời.

“Vừa rồi có phải ta nghe lầm hay không? Người nói...người nói muốn lấy Nguyên Bảo? là Nguyên Bảo nhà chúng ta? Tây Môn Quý không dám tin nhìn Đông Phương Dục, lại cao thấp đánh giá một lần, hoài nghi đầu óc của hấn không được bình thường.

“Hấn nói muối cưới Nguyên Bảo sức mạnh như trâu, sức ăn kinh người a! Người nói có phải hấn điên rồi không?” Tây Môn Ngân Bảo khẩn trương đối Kim Bảo nói.

“Khẳng định là điên rồi!” Tây Môn Kim Bảo đồng ý thẳng gật đầu.

“Đợi chút! Hấn không biết Nguyên Bảo sức mạnh như trâu, sức ăn kinh người đúng không? Cho nên mới hội ngộ vù vù nói muốn cưới Nguyên Bảo?” Tây Môn Ngân Bảo bỗng nhiên nghĩ đến mấu chốt quan trọng nhất.

“Đúng! Hấn nhất định không hiểu được!” Tây Môn Kim Bảo khẳng định.

“Các người câm miệng lại cho ta” Tây Môn Quý găm lên với hai đệ đệ, bọn họ tiếp tục ồn ào như vậy, cho dù Đông Phương Dục lúc trước không biết Nguyên Bảo đáng sợ thì giờ cũng đã rõ ràng.

Tây Môn Song Bảo vừa thấy biểu tình tức giận của A Quý ca ca, lập tức biết được mình vừa nói những chuyện không nên nói, nên vội vàng im lặng, thầm mong Đông Phương Dục cái gì cũng chưa nghe được, cũng không hiểu người bọn họ vừa nói chính là Nguyên Bảo.

“Ta hy vọng các người có thể đồng ý đem Nguyên Bảo gả cho ta vợ.” Đông Phương Dục thanh thanh yết hầu, không để ý tới Song Bảo huynh đệ âm thanh thật lớn làm người ta khọng thể bỏ qua.

“Hiện tại ta hiểu được ý tứ của người, người là muốn một cái đổi một cái đúng không?” Tây Môn Quý rất cục hiểu được đề nghị của Đông Phương Dục.

“..... Có thể nói như vậy.” Văn nhã một chút là hai nhà kết thông gia, cá nhân Đông Phương Dục thích cách nói này hơn.

Tây Môn Quý cùng Tây Môn Kim Bảo, Ngân Bảo lâm vào bối rối. Lấy Nguyên Bảo đổi cô nương Đông Phương gia sao? Lấy Nguyên Bảo sức ăn lớn lại hay giành giật đồ ăn với bọn họ đổi lại một cô nương ăn ít lại có đồ cưới nhiều. Nghĩ thế nào cũng thấy có lợi, cuộc mua bán này có thể đàm phán a!

Tây Môn Kim Bảo cùng Ngân Bảo đưa mắt nhìn về phía Tây Môn Quý, muốn hắt thừa dịp Đông Phương Dục đầu óc đang có vấn đề, lại không rõ ràng chân tướng của Nguyên Bảo liền mau gặt đầu đáp ứng cuộc hôn nhân này. Nếu chần chừ, Đông Phương Dục có thể sẽ đổi ý nha!

“Hảo! Thành giao!” Tây Môn Quý sáng khoái đáp ứng việc hôn nhân.

Tây Môn Kim Bảo cùng Ngân Bảo hai người tươi cười, đáy lòng không hèn mà cùng nghĩ — đem Nguyên Bảo gả ra, bọn họ rất cục có thể ăn uống no đủ !

“Nếu chúng ta đã đạt thành việc kết thông gia, ba vị thể huynh, ta đã sai người chuẩn bị rượu ngon cùng thức ăn ở phòng khách, nếu các người không chê thỉnh dùng bữa”

“Được, đương nhiên là không chê” Tây Môn Quý chờ không kịp muốn ăn no nê.

“Có rượu đồ ăn ngon người như thế nào không nói sớm?” Vừa nghe gặp có ăn, con sâu trong bụng Tây Môn Ngân Bảo liền kêu lên.

“Đi, mọi người còn khách khí cái gì” thấy Đông Phương Dục vì bọn họ mà chuẩn bị một bàn đồ ăn cùng rượu ngon, Tây Môn Kim Bảo liền có hảo cảm với Đông Phương Dục vô cùng, hơn nữa hắt còn muốn cưới Nguyên Bảo, Kim Bảo càng thất Đông Phương Dục đáng yêu vô cùng.

Đông Phương Dục đã thành công bước đầu, thuận lợi bàn xong việc hôn sự, bên môi liền nở nụ cười.

7. Chương 7

Trải qua tam thư lục lễ, Tây Môn Nguyên Bảo rất cục phong phong cảnh quang mà gả nhập Đông Phương gia.

Về cộc hôn sự này, đá, hỏi hai nhà liền cách biệt một trời. Chiếm được tiện nghi lớn, Tây Môn Phát Tài cười đến toe tóe, mà bên này Y Thư Ngọc tự nhận mình bị nhiều thua thiệt nhưng vẫn phải nén giận tổ chức hôn sự long trọng, giữ thể diện cho Đông Phương gia.

Đối với việc Tây Môn Nguyên Bảo trở thành con dâu, cũng là đương gia chủ mẫu của Đông Phương gia, nhiều người vẫn rất nghi ngờ, thậm chí trong lòng còn xem thường nàng sẽ không đảm đương nổi vị trí này.

Hỉ chúc đồ thắm cùng chữ song hỉ cũng màu đỏ làm cho tân phòng trở nên sáng rực cũng tràn đầy vẻ hân hoan, vui sướng...Tất cả các dụng cụ trong phòng đều tinh mỹ khiến người không thể chê được, lại bố trí tỉ mỉ, chứng tỏ chú rể đối với tân nương có bao nhiêu yêu chiều.

Vẫn mặc giá ý trên người, Tây Môn Nguyên Bảo vừa vui sướng, vừa khấn trương ngồi ngay ngắn bên mép giường, nghe tiếng chúc rượu huyền ảo từ bên ngoài truyền vào, nhưng chỉ mơ hồ nghe thấy những âm thanh rời rạc làm cho nàng cảm thấy buồn bực. Tựa hồ là rất tĩnh lặng.

“Bảo Đệ, bên ngoài tình hình như thế nào?” Tây Môn Nguyên Bảo xốc lên hỉ khăn, hỏi Bảo Đệ tự nguyện nguy trang thành nha đầu hồi môn.

“Giống như có một đám người tụ tập lại vui chơi với nhau, ta không rõ lắm” Tây Môn Bảo Đệ nhún vai, nàng bị vú già của Đông Phương gia ra lệnh ở trong tân phòng cùng Nguyên Bảo, không có biện pháp xem náo nhiệt, huống hồ Đông Phương gia lại lớn, từ tân phòng đến nơi đã tiệc có một khoảng cách xa, thật sự không thể nắm được tình hình.

“Đông Phương gia thực quái, một đồng người tụ tập lại với nhau, cư nhiên còn có thể im lặng như vậy” Nếu là ở nhà các nàng đã sớm quậy cho long trời lở đất, sao lại giống ở đây như là chưa có chuyện gì xảy ra?

“Đông Phương gia thôi!” Tây Môn Bảo Đệ bắt đầu đồng tình Nguyên Bảo lại gả đến một nơi nặng nề như vậy, ngay cả ăn hỉ yến cũng im lặng, bởi vậy liền nghĩ Đông Phương gia so với am ni cô cũng nặng nề, tẻ nhạt như nhau.

“Quên đi, mặc kệ bọn họ, ta đói lắm rồi” Tây Môn Nguyên Bảo lần nữa bất chấp lời dăn dò của bà mối: phải chờ chú rể trở về gỡ hỉ khăn. Nàng đã đói muốn chết, đợi đến khi Đông Phương Dực trở về phòng chắc nàng sẽ thành quỷ đói thực sự. Nói cái gì đều lo cho con trùng đói trong bụng mình trước đã. Cả một bàn đầu rượu và thức ăn, hương thơm sức nức bốn phía không ngừng kêu gọi nàng, làm sao có thể từ chối được đây?

Tây Môn Nguyên Bảo dẫn đầu lấy con gà, xé một nửa đưa cho Bảo Đệ, sau đó liền há to mồm cắn vào con gà béo mập, ăn như lang thôn hổ yết.

Tây Môn Bảo Đệ thấy nàng bắt đầu ăn, trong lòng tuy rằng cảm thấy không quá đúng, nhưng nàng cũng thật sự đói bụng, nên liền bắt chước Nguyên Bảo cầm lấy gà cắn ăn.

“Bảo Đệ, ăn nhiều một chút, bằng không ngủ đến nửa đêm đã bị đói bụng” Tây Môn Nguyên Bảo tay trái cầm gà, tay phải gấp cá, vừa ăn vừa nhắc nhở Bảo Đệ.

“Hảo.” Tây Môn Bảo Đệ miệng phùng to, nàng cũng sẽ cố gắng ăn. Sở dĩ tự nguyện làm nha đầu hồi môn của Nguyên Bảo, trừ bỏ sợ Nguyên Bảo ở Đông Phương gia bị khi dễ, không có người giúp đỡ, còn là muốn ở đây ăn cho thỏa thích, ăn đến khi nào không ăn được nữa mới thôi.

“Bảo Đệ, đồ ăn của Đông Phương gia quả nhiên rất ngon. Người nói xem có phải là ta gả đúng chỗ không?” Thức ăn ngon làm cho Nguyên Bảo cười đến híp mắt, làm cho nàng một lần nữa khẳng định quyết định của mình là đúng. Lúc trước nàng đánh cướp Đông Phương Dực đúng là đã cướp đúng người.

“Àn..... Người quả nhiên là gả đúng chỗ rồi!” Vốn đang tội nghiệp Nguyên Bảo gả tới chỗ nặng nề như vậy, nhưng đồ ăn ngon của Đông Phương gia đã đủ bù đắp phần thiếu hụt này.

“Đến, uống chút rượu, trăm ngàn đừng để bị ghen.” Tây Môn Nguyên Bảo rót chén rượu đưa cho Bảo Đệ, thân là tỷ tỷ, ra ngoài nàng đương nhiên là muốn chiều cổ cho Bảo Đệ ngốc, không muốn để cho nàng bị ghen chết, nếu không nàng sao dám về gặp mặt nương của Bảo Đệ.

“Hảo!” Tây Môn Bảo Đệ vui vẻ tiếp nhận chén rượu Nguyên Bảo đưa qua, một ngụm uống hết còn nói “Ngon, Nguyên Bảo, ta muốn uống nữa”

“Uống ngon vậy sao?” Tây Môn Nguyên Bảo nghe Bảo Đệ đòi thêm cũng rót một ly cho nàng, kết quả phát hiện lời của Bảo Đệ không sai, rượu này uống thật ngon, nàng lập tức cao hứng rót thêm cho Bảo Đệ một chén đầy.

Hai tỷ muội người một ngụm, ta một ngụm, khoái hoạt uống rượu giao bôi, căn bản đã quên rượu này phải chờ chú rể trở về cùng uống, cũng không phải là để Nguyên Bảo với Bảo Đệ uống mà phải là Đông Phương Dực cùng Tây Môn Nguyên Bảo uống với nhau. Trong nháy mắt, một bàn đầy đồ ăn cùng rượu đã bị hai nàng như gió thu cuốn lấy lá vàng, ăn hết sạch.

“Chắc, Đông Phương gia có tiền thì có tiền, nhưng vẫn có vẻ keo kiệt nha”, chuẩn bị có chút đồ ăn như vậy, căn bản là chỉ đủ cho các nàng nhét kẽ răng.

“Đúng vậy! Khó trách nương ta nói kẻ càng có tiền thì càng keo kiệt” Tây Môn Bảo Đệ cũng bĩu môi đồng tình, vốn đang nghĩ nàng đến Đông Phương gia có thể ăn uống thỏa thích, không ngờ là không như tưởng tượng, làm nàng lúc này còn đồng tình Nguyên Bảo gả đúng chỗ, bây giờ thì yên lặng thu lại lời mới này.

“Chỉ có một câu, Đông Phương gia thôi”, một câu ngắn ngủn đủ để đại biểu hết thấy.

“Không sai! Bất quá Nguyên Bảo, ta nhớ rõ bà mới giống như nói rượu cùng thức ăn này là chuẩn bị cho người cùng tỷ phu ăn, hiện tại chúng ta đã ăn đến không còn một mảnh, khi hấn trở lại thì ăn cái gì?” Tây Môn Bảo Đề tới giờ mới nhớ tới lời dặn dò của bà mới.

“Yên tâm, hấn ở bên ngoài ăn uống no đủ, nếu trở về phòng còn đói thì bảo người ta đem tới là được” Tây Môn Nguyên Bảo xua tay nói với Bảo Đề, muốn nàng đừng lo lắng.

“Nguyên Bảo, tỷ phu khi nào trở về phòng? Không thể ra ngoài dạo chơi, ta nhàm chán đến buồn ngủ rồi”, vừa nói Bảo Đề vờ ngáp một cái thật lớn, Đông Phương Dực nếu không mau trở về, nàng thực sự sẽ nhào lên giường bọn họ mà đánh một giấc.

“Không biết được”, Tây Môn Nguyên Bảo giọng kém vui trả lời, tâm tình nàng bây giờ vừa chờ mong lại có chút sợ hãi. Đêm nay, Đông Phương Dực sẽ làm chuyện gì với nàng, nương nàng đều đã vụng trộm nói cho nàng biết, nghĩ đến Đông Phương Dực sẽ thân cận với nàng, nàng liền khẩn trương, không biết nên làm thế nào cho phải.

Muốn chạy trốn nhưng cũng muốn lưu lại. Ai, mâu thuẫn a!

“Nguyên Bảo, người không thoải mái sao? Bằng không sao sắc mặt lại lúc trắng lúc hồng? không phải là sinh bệnh chứ?” Tây Môn Bảo Đề phát hiện vẻ mặt quái dị của nàng, liền lo lắng hỏi.

“Ta không sao, người đừng lo lắng.”, cho dù Nguyên Bảo da mặt dày, lá gan lớn cũng không dám nói cho Bảo Đề biết trong lòng nàng đang lo lắng chuyện gì.

“Thật sự không có việc gì?” Tây Môn Bảo Đề vẫn là không quá yên tâm.

“Thật sự!” Tây Môn Nguyên Bảo khẳng định.

“Làm sao vậy? Ai không thoải mái?”, từ bên ngoài đi vào, trên người còn mang theo mùi rượu, Đông Phương Dực nghe các nàng trò chuyện liền lên tiếng quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, hai chúng ta đều thật sự tốt” Nguyên Bảo vội lên tiếng, không muốn làm cho Đông Phương Dực khẩn trương.

Đông Phương Dực bước vào trong phòng, nhìn thấy một đống hỗn độn trên bàn, đầu tiên là hấn ngăn người ra, sau đó cười to. Hấn sớm nên đoán được tiêu tân nương đang yêu của hấn tuyệt sẽ không an phận ngồi ngay ngắn ngay mép giường chờ hấn trở về, hiểu động như nàng làm sao mà ngồi chờ được. Huống chi vừa mệt, vừa đói mà trước mắt lại là một bàn đồ ăn và rượu, nàng đương nhiên là sẽ không khách khí, đó mới chính là Tây Môn Nguyên Bảo.

Tây Môn Nguyên Bảo cùng Tây Môn Bảo Đề hai người đồng thời chú ý tới hấn phát hiện hai người bọn họ đã đem thức ăn trên bàn ăn sạch sẽ, hai tỷ muội liếc mắt nhìn nhau, đều tự lo sợ bất an.

“Chúng ta đã đói bụng.” Tây Môn Nguyên Bảo cố kiềm chế sự bất an, nói điều mà nàng cho là hợp lý hợp tình. Đúng thôi, đói bụng thì phải ăn, không có gì là không đúng a! Nếu Đông Phương Dực mất hứng, cùng lắm lại kêu người ta mang thêm một bàn nữa là được.

“Tỷ phu, người sẽ không tức giận chứ?” Tây Môn Bảo Đề không biết tính tình Đông Phương Dực, cẩn thận nhìn hấn, nếu xảy ra chuyện gì, nàng có thể lập tức lôi Nguyên Bảo chạy trốn, nếu không kịp mang theo Nguyên Bảo thì ít nhất nàng cũng phải bỏ trốn mất dạng.

“Sẽ không. Nguyên Bảo nói đúng, hai người các người đều đói bụng, nếu trước mắt có một bàn dọn xong rượu và thức ăn, đương nhiên muốn ăn a!” Đông Phương Dực cảm ơn nhu tươi cười, muốn Bảo Đề đừng vì việc nhỏ này mà lo lắng.

“Tỷ phu, người thật sự là người tốt!” Tây Môn Bảo Đề thấy hấn một chút cũng không tức giận, cảm động đến mức hai tròng mắt rạng rỡ tỏa sáng. Hấn quả nhiên là người tốt, nếu ở nhà, nàng cùng Nguyên Bảo ăn hết sạch đồ ăn chắc chắn sẽ bị tộc nhân đuổi đánh, tuyệt không như hấn cười ôn nhu mà nói với các nàng “không quan hệ”.

“Bảo Đề, ta nghĩ chắc là người ăn chưa có no? Ta đã sai người làm thêm ít đồ ăn để trong phòng của người”. Bảo Đề tuy trên danh nghĩa là nha hoàn hồi môn, nhưng hấn không xem nàng thật sự là một nha hoàn mà

ủy khuất nàng, cho nên hắn đã sớm chuẩn bị cho cuộc sống của nàng ở Đông Phương gia thật tốt.

“Tỷ phu, người đối với ta thật là tốt quá! Tỷ phu, người yên tâm, sau này người cùng Nguyên Bảo nếu có cãi nhau, ta nhất định sẽ đứng về phía người. Nếu Nguyên Bảo muốn đánh người, ta nhất định sẽ mang người chạy trốn”. Tây Môn Bảo Độ vừa nghe thấy hắn đã cho người chuẩn bị đồ ăn trong phòng cho nàng, hảo cảm đối với Đông Phương Dực lại tăng thêm mấy phần. Nàng lại cố sửa chữa suy nghĩ sai lầm lúc này, Đông Phương một chút cũng không keo kiệt. Hơn nữa Đông Phương Dực lại là người rất rộng lượng, nàng có thể làm nha đầu hồi môn cho Nguyên Bảo thật là tốt.

“Ta cảm ơn người trước”. Đông Phương Dực nghe nàng nhỏ bé như vậy lại muốn dẫn một người to lớn như mình chạy trốn, không khỏi cảm thấy buồn cười. Quả đúng như Nguyên Bảo nói, Bảo Độ là một tiểu cô nương đơn thuần lại đáng yêu.

“Tỷ phu, người không cần khách khí với ta, người cùng Nguyên Bảo tiếp tục ở trong này nhằm chán đi, ta về phòng ăn cơm”. Ở trong lòng Bảo Độ, tân phòng là nơi cực kỳ nhằm chán, làm người ta chỉ muốn buồn ngủ, hơn nữa nàng muốn nhanh chóng rời nơi này trở về phòng để xem tỷ phu đã chuẩn bị những món ăn gì cho nàng.

Tây Môn Nguyên Bảo nghe từ đầu đến đuôi mà như không tin được vào lỗ tai mình, Bảo Độ không phải là phản bội quá nhanh đi? Rõ ràng mới vừa rồi còn nói với nàng rằng Đông Phương gia keo kiệt thế nào, thế nhưng trong nháy mắt Bảo Độ lại cho Đông Phương Dực là người tốt. Có thể sau vài ngày nữa, địa vị của Đông Phương Dực trong lòng Bảo Độ sẽ vượt qua nàng.

Thấy Bảo Độ khoái hoạt vẫy tay về phía Đông Phương Dực nói lời từ biệt, nàng nhưng lại ăn dấm chua của Đông Phương Dực, sinh hơi dỗi. Từ trước tới giờ Bảo Độ chỉ sùng bái có một mình nàng a! Nhưng nàng cũng lập tức cảm thấy bản thân không nên như vậy, Đông Phương Dực cùng Bảo Độ hòa hợp với nhau, nàng nên cao hứng mới phải, không nên keo kiệt ăn dấm chua.

“Ta nghĩ người hẳn là cũng còn không có ăn no, bắt quá đêm nay chịu khó nhẫn nhịn một chút”. Vì thể diện của nàng, cũng để cho nàng có uy nghi của một thiếu phu nhân trước mặt hạ nhân nên không thể để cho bọn họ biết cả một bàn đồ ăn cùng rượu đều bị nàng và Bảo Độ ăn sạch đến không còn một mảnh. Vì muốn che giấu giúp nàng, để bọn hạ nhân nghĩ hắn cùng Nguyên Bảo ăn cho nên đành phải để sáng mai cho người hầu dọn dẹp.

“Không quan hệ.” Tây Môn Nguyên Bảo làm ra bộ dáng không quan tâm, nhưng lại nghĩ đến những gì nương nói trước khi xuất giá, chỉ tưởng tượng đến thôi, nàng đã thấy toàn thân nóng bừng như có lửa đốt, còn bụng dạ nào mà nghĩ tới chuyện ăn no hay không.

“Người không sao chứ?” , câu trả lời của nàng làm hắn kinh ngạc nhú mày. Theo hắn biết, nàng rất để ý đến đồ ăn, đêm nay lại sáng khoái nói với hắn là không quan hệ, hay là trong lòng nàng có chuyện khác đáng để ý hơn?

“Ta? Đương nhiên không có việc gì a!” Nàng sưng sốt, trừ bỏ chuyện khó mở miệng nói ra kia, nàng cái gì cũng rất tốt a!

Nàng càng là giả bộ không có việc gì, liền tỏ vẻ càng khả nghi. Đông Phương Dực bất động thanh sắc, như là tiếp nhận trả lời của nàng, thoải mái ngồi xuống bên cạnh nàng.

Khi hắn ngồi xuống, nàng liền lập tức cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn cùng mùi rượu thân nhiên làm say lòng người, bỗng dưng hai má đỏ bừng, cố ý không nhìn hắn mà giả vờ thưởng thức tranh chữ của danh gia treo trên tường, dù rằng một chút nàng cũng không hiểu.

Tất cả phản ứng quái dị của nàng đều được Đông Phương Dực thu vào trong mắt, hắn cảm nhận được nàng đang rất khẩn trương cùng e thẹn, ngay lập tức cái đầu thông minh của hắn đã hiểu vì sao nàng lại khẩn trương, bất an như vậy nên thấp giọng nở nụ cười.

“Người..... Người đang cười cái gì?” Tây Môn Nguyên Bảo đột nhiên nhảy lên, sau lại lui lại mấy bước, vì quá mức khẩn trương mà giọng cũng trở nên lắp bắp. Nàng trừng mắt nhìn hắn, nàng đang khẩn trương muốn chết, hắn có gì mà cười.

“Không, đột nhiên ta nghĩ đến một chuyện thú vị”, Đông Phương Dực làm như không phát hiện phản ứng quá mức khẩn trương của nàng, thoải mái nằm xuống giường.

“Chuyện gì mà thú vị”, Tây Môn Nguyên Bảo tò mò bước tới bên hắn, trước mắt thấy hắn đang nằm trên giường ngây ngô cười, cho nên hắn không thể nào đột nhiên nhảy tới chỗ nàng, cho nên tới gần hắn một chút chắc là không quan hệ.

“Nghĩ đến tình cảm một tiểu cô nương mười bảy tuổi khi đánh cướp ta đã hất hân, vênh mặt sai khiến thế nào”

Kia có cái gì buồn cười?” Nàng chất vấn. Một đêm kia nàng đánh cướp hắn rất uy phong, còn cướp hết đồ của hắn, hắn còn cười cái gì?

“Người không biết là thú vị sao?” Hắn hỏi lại.

“Làm sao thú vị?” Có phải hay không nàng làm sai chỗ nào, nếu không hắn làm sao có thể cảm thấy thú vị đâu? Thế nào cũng phải biết chỗ nào không đúng Nguyên Bảo đặt mông ngồi xuống bên mép giường, nghiêng túc hỏi. Nếu hắn không nói rõ ràng, nàng tuyệt đối sẽ lại thưởng cho hắn một quyền, lại làm cho hắn hôn mê đến hừng đông.

“Những gì người nói đêm đó, một chữ ta cũng chưa quên”, bộ dáng kiêu ngạo của nàng lúc trước làm cho hắn hận đến nghiến răng, nếu không vì sau này lại thích nàng, hai tay của hắn chắc chắn sẽ nhào lên bóp cái cổ tuyết trắng của nàng.

“Ta đánh cướp người, người không cần phải nhớ rõ ràng những gì ta nói, không quan hệ”. Nàng đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, ho nhẹ, cũng nhớ lại “tội ác” của nàng ngày ấy đối với hắn. Nếu biết sau này sẽ gả cho hắn, nàng sẽ không đánh hắn quá đáng như vậy, ít ra là cũng nhã nhặn hơn một chút.

“Còn nhớ rõ chuyện người nói sẽ phải lột sạch toàn thân ta sao?”, Đông Phương Dực vừa cười hỏi, trong đôi mắt thâm thúy lóe lên một tia trêu tức.

“Cái gì..... Cái gì?! Khụ khụ! Ta..... Có chuyện này sao?” Nàng lại ho, mặt đỏ lên nhưng vẫn ra sức phủ nhận. Lúc trước nàng không hiểu biết, nên nghĩ việc lột sạch toàn thân hắn không có gì là không đúng nhưng sau khi nương nói cho nàng biết sau khi thành thân, hắn đối với nàng sẽ làm chuyện gì, nàng mới biết lúc trước không nên nói linh tinh với hắn. Bây giờ chỉ có thể chết cũng không thừa nhận, làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra, xem hắn còn có gì để nói tiếp.

“Có, hơn nữa ta nhớ rõ rành mạch.” Đông Phương Dực cười đến gian.

“Là người nhớ lắm !” Không cần thừa nhận, cũng đừng đi quẩn hắn cười có bao nhiêu khiến người chán ghét! Mặc kệ hắn! Không để ý tới hắn!

“Nguyên Bảo.” Hắn lấy tiếng nói mê người gọi

“Làm chi?!” Hảo phiền nha!

“Hoan nghênh người đem ta toàn thân lột sạch”, cánh tay phải kềm mạnh một cái, đem nàng ôm vào trong lòng, thuận tiện hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn đã thêm khát lâu nay.

Thân hình thon gầy, rắn chắc của Đông Phương Dực thân mật phủ ở trên làm Nguyên Bảo chỉ cảm thấy trong đầu “oanh” một tiếng, hai gò má nổi lên hai áng mây đỏ hồng, mãi không chịu tan.

Hắn..... Hắn..... Hắn sẽ không thật sự đối với nàng làm ra những chuyện như nương nói chứ?

“Người..... Người làm sao có thể chạm vào miệng của ta?”, nàng vội lấy hai tay che miệng, tránh ôi của hắn lại vào môi của nàng.

“Vì sao không thể?” Hắn cười đến ôn nhu, ngón tay dài nhẹ nhàng thưởng thức những sợi tóc mượt mà của nàng.

“Bởi vì..... Bởi vì..... Bởi vì chính là không thể!” động tác vuốt tóc nàng của hắn làm cho nàng cảm thấy miệng khô, lưỡi đắng, trong đầu càng thêm hỗn loạn, căn bản không thể nghĩ ra lý do gì để phản bác.

“Nương người là nói như vậy với người?”, hắn cúi đầu cười, môi lại hôn lên mu bàn tay nàng.

Giống như khi hân hôn môi khiến cho toàn thân nàng tê dại, gương mặt ửng đỏ không thể khắc chế giờ lan hết toàn thân, lòng của nàng như có một dòng nước ấm chảy qua, cảm thấy thoải mái lại không được tự nhiên, thật không hiểu rốt cuộc là làm sao.

“Nương ta...Mẹ ta nói nếu người khi dễ ta, ta nên hung hăng đánh người”, vừa nói hai tay vừa vung về phía hân, cũng bày ra bộ dáng hung ác để hù dọa.

“Người đánh người đau như vậy, ta làm sao dám khi dễ người”, hân cố ý đùa giỡn với nàng.

“Nếu không đau, ta cần gì phải động thủ?”, nàng cũng sẽ không đùa giỡn, xem như là giả bộ, nếu muốn đánh, nàng sẽ đánh thật.

“Nguyên Bảo, người thật sự thực đáng yêu.” Hân cười, lại trộm hôn nàng.

“Người lại chạm vào ta!” Nàng kinh hô.

“Đúng, ta lại chạm vào người”, Đông Phương Dục hôn đến nghiêng, lại lần nữa hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Tây Môn Nguyên Bảo có chút kinh hoảng lại có chút chờ mong, trong lòng tính toán nên mặc kệ hân hay đánh hân một quyền bay ra ngoài?

Tối nay nàng vừa thành thân, nếu lực đạo không cân nhắc, không cẩn thận đánh chết Đông Phương Dục thì chẳng phải nàng sẽ thành quả phụ sao? Việc này thực sự sẽ làm tổn hại thanh danh của Tây Môn gia, cha mẹ cũng khó làm người a! Cho nên không thể một quyền đánh bay Đông Phương Dục, nếu không cẩn thận đánh chết hân hay làm cho hân trở nên tàn phế thì biết phải làm sao?

Nàng không nghĩ được kế sách để ứng phó, mà thừa dịp lúc nàng đang phân vân, Đông Phương Dục lại bắt đầu công thành chiếm đất, từ môi nàng di chuyển xuống gáy, sau lại say đắm hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của nàng.

Kỳ quái, nàng như thế nào cảm thấy toàn thân càng ngày càng nóng? Ngực rầu rĩ lại đánh trống liên hồi, thậm chí là càng lúc càng nhanh, như tùy thời đều có thể nhảy ra ngoài.

Nghi hoặc cúi đầu xem, chỉ thấy Đông Phương Dục đang hôn lên bộ ngực tuyết trắng của nàng, bỗng nhiên cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ.

“Người..... Người, người.....” Làm sao bây giờ? Hân quả nhiên làm chuyện giống như nương đã nói. Nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Giả chết có phải là cách tốt hay không?

“Như thế nào, người sợ?” Đông Phương Dục ngẩng đầu nhìn nàng, ngón tay thon dài vuốt ve thân hình xinh đẹp mê người, làm cho tâm của nàng gợn sóng liên hồi.

“Ai nói ta sợ? đừng có đùa, Tây Môn Nguyên Bảo ta trời không sợ, đất không sợ, sao lại sợ Đông Phương Dục người. Khiêu khích của hân đã làm tính hiếu thắng của nàng bộc phát, nàng sẽ không để cho Đông Phương Dục xem thường nàng.

“Thật sự?” Hân hoài nghi nhìn nàng.

“Đương nhiên là thật ! Hơn nữa người còn ở đó mà cười, ngay cái đêm đánh cướp người, ta đã nói là sẽ đem người lột sạch sẽ nha. Như thế nào, đêm nay người muốn báo thù có phải không?”. Nàng hung ác nhìn hân, hai tay nhẹ nhàng vung lên liên thay đổi tư thế của hai người, bây giờ là nàng ở trên, hân ở dưới, bộ dáng như là muốn bá vương ngạnh thương cung hân, một chút cũng không phát giác vật áo lệch đi làm lộ ra bộ ngực no tròn mê người.

“Không nghĩ là ta sẽ báo thù, người cũng có thể làm được gì a”. Hân một chút cũng không để ý, không ngại mà con người đen thâm thúy nhả một tia dục vọng còn hài lòng thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

“Ta nói cho người biết, Đông Phương Dục người đừng mơ tưởng báo thù!” Nàng, Tây Môn Nguyên Bảo dám làm dám chịu, hân muốn báo thù? Một điểm cũng không có. Lúc trước nàng vì sợ hân lạnh chết nên mới không lột hân sạch sẽ, đêm nay mặc kệ hân có bị lạnh hay không, nàng cũng sẽ lột sạch sẽ hân, để xem sau này hân còn dám tùy tiện nói tìm nàng báo thù hay không.

Phần nộ làm cho Tây Môn Nguyên Bảo không khống chế được lực đạo, vốn muốn cở bỏ hủ bào của hắn, kết quả không cẩn thận đã xé nó thành từng mảnh nhỏ. Nhìn mảnh vải trong tay, nàng sợ run nhưng lập tức cho rằng vậy cũng tốt, như thế hắn sẽ hiểu được nàng cũng không dễ chọc. Đem mảnh vải trên tay quăng ra sau, trên mặt vẫn là biểu tình hung thần ác sát.

Thực hiện được âm mưu nhưng Đông Phương Dục vẫn cố nén cười, còn làm ra vẻ sợ hãi.

“Đông Phương Dục, sợ rồi sao?” Cũng không tin hắn sẽ không sợ!

“Sợ, phi thường sợ.....” Đông Phương Dục điều chỉnh tư thế, làm cho nàng ngồi trên người hắn, hai tay cũng vươn lên xoa bóp đôi nhũ hoa căng tròn của nàng.

“Ân”, cảm giác đột ngột làm cho Nguyên Bảo có chút hít thở không thông. Một đôi đồng tử kiêu ngạo vốn có khí thế nhất thời biến mất không tăm hơi, cảm giác khác thường lại dâng lên từ đáy lòng, từng ngọn lửa nhỏ ái muội bởi vì kích thích mà bùng cháy.

“Ta phi thường thích phương thức người làm cho ta sợ hãi”, hắn thân mật kéo gáy của nàng thấp xuống, đem từng câu từng chữ đưa vào trong miệng của nàng.

Môi hắn tiếp xúc với môi của nàng, Đông Phương Dục không hề mềm nhẹ mà ngược lại giống như mãnh thú ngủ đông đã lâu giờ trời dậy đánh về phía con mồi mơ ước đã lâu, đối với khát vọng lại khát vọng, thật vất vả mới có được con mồi, hắn tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay mà mãnh liệt công kích, làm cho con mồi không còn sức để chống cự.

Hắn hôn giống như mưa rền gió dữ, giống như sấm chớp thổi qua nàng, lưỡi hắn linh hoạt chui vào trong miệng nàng, cùng nàng quấn quýt, chơi đùa.

Này hôn kích cuồng nóng bỏng, lòng của nàng vì nụ hôn của hắn mà ấm áp, tâm của nàng cũng vì hắn mà rung động.

Tay hắn giống như mang theo hỏa diễm, vuốt ve lên da thịt lỗ lổ của nàng, kích thích từng đợt, từng đợt khoái cảm run lên. Môi hắn vẫn không rời khỏi nàng mà câu dẫn, khiêu khích, chọc cho nàng thở gấp liên tục.

Tây Môn Nguyên Bảo đầu óc hồ thành một mảnh, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ biết học theo hắn, nhanh nhanh hít thở không khí.

Bọn họ tựa như lòng tham không đáy, gặt gao giao triền.

Tiếng thở dốc ái muội cùng âm thanh rên rỉ yêu kiều vang lên, bầu không khí nóng bỏng, tràn đầy tình dục quấn quanh hai người, mồ hôi giống như trân châu, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Nhiệt độ cơ thể lên cao.

Lửa nóng giao triền.

Lâu chấp tham lam.

Dã thú khát vọng.

Bàn tay tuyết trắng nhỏ bé núp chặt hắn, nóng lại như khăn cầu, sâu trong cơ thể như có âm thanh la lên, muốn hắn gần sát hơn nữa. Không đủ! Chỉ là da thịt thân cận còn chưa đủ! Nàng muốn càng nhiều, càng nhiều. Nàng toàn thân như phát hỏa, muốn hắn cấp bách đến dập tắt.

Thúc giục của nàng làm cho thân hình Đông Phương Dục càng thêm căng thẳng, giống như là tên đã lắp sẵn trên cung, tuy thời đều có thể bắn ra, xỏ xuyên qua nàng. Mồ hôi từ trán hắn, từng giọt, từng giọt dính vào thân thể tuyết trắng mềm mại của nàng, càng tăng thêm phần dụ hoặc. Ở trên người nàng, hắn tìm được hương vị khiến hắn cuồng loạn, làm cho dục vọng của hắn càng thêm cứng rắn, toàn thân cao thấp đều cảm thấy khát vọng đối với nàng.

Nhưng hắn không muốn làm nàng bị thương, nên ngón tay tho dài tiếp tục chơi đùa, dụ nàng tiết ra các nhiều mật dịch, động tác của hắn khiến nàng thốt lên những tiếng rên yêu kiều.

Xác định nàng đã hoàn toàn chuẩn bị để tiếp nhận hắn, khi hắn xô xuyên qua thân thể mềm mại của nàng, chiếm cứ u huyết phì nhiêu, ngọt ngào, cổ họng bật lên tiếng than nhẹ đầy thỏa mãn.

Đột nhiên một trận đau đớn truyền đến làm cho Nguyên Bảo nhíu mi, nàng không hiểu đau đớn nàng là từ đâu mà đến? Nàng nhìn Đông Phương Dục đang nằm ở phía trên liền đoán có lẽ hắn thừa lúc nàng không để ý nên đánh trộm nàng, nếu không làm sao nàng lại cảm thấy đau như vậy?

“Người vì sao đánh trộm ta?” Hắn đột nhiên vận động, khiến cho nàng không tự giác nâng cao thân hình, mười ngón tay bấm sâu vào da thịt rắn chắc của hắn.

Thật cảm thấy tò mò, hắn vừa động, nàng liền cảm nhận được khoái cảm cùng một cảm giác trống rỗng khó hiểu, mà khi hắn thâm nhập sâu vào, cổ họng không khó hiểu kia lại được lấp đầy. Nàng như là bị hắn đưa lên mây, thấy đầy trời nổ đầy pháo bông.

Đông Phương Dục căn bản vô tâm trả lời những chất vấn của nàng, xác định nàng đã không còn cảm thấy đau liền tiếp tục luật động thân hình.

Theo hắn luật động, từng đợt khoái cảm theo nhau mà đến, nàng cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, từ dẫn dắt của hắn mà phát hiện thì ra vợ chồng là sẽ phát sinh những chuyện, đúng là kinh tâm động phách, thần hồn điên đảo.

Nương nàng nói không phải quá mức sơ sài đi, lúc này nàng nhớ lại những lời nương nói trước khi xuất giá, khi bọn họ viên phòng, nàng sẽ cảm thấy đau đớn nhưng sẽ rất mau trôi qua.

Nguyên lai nương nói tất cả đều là thật, Đông Phương Dục cũng không có đánh nàng, bọn họ là viên phòng. Từng đợt khoái cảm dâng đến làm nàng không thể suy nghĩ tiếp, hai tay bấu vào hắn càng chặt, hai người hô hấp ngày càng nặng, hơi thở ái muội giao hòa với nhau, môi chạm môi tìm lấy hương vị của nhau.

Đông Phương Dục lại hôn môi của nàng, mười ngón tay của hai người giao nhau, trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt hắn, nàng xem thấy quý trọng cùng sủng ái.

Trong mắt nàng, hắn cảm thấy tín nhiệm cùng vui sướng.

8. Chương 8

Sáng sớm hôm sau, Y Thư Ngọc đã mặt sắc mặt không tốt ngồi chờ con dâu mới dâng trà, thỉnh an. Chỉ nghĩ đến chuyện đã nhà đầu Tây Môn gia đã thật sự gả vào Đông Phương gia là nàng lại bực mình, hận không thể la to “cuộc hôn nhân này không tính”.

Nhưng nàng không thể không nghĩ tới thể diện của Đông Phương gia, nàng cũng không thể ở trước mặt bạn bè thân hữu mà tự làm mất mặt mình được nên mặc kệ trong lòng có bao nhiêu không vui, đều cố mà tươi cười nhận lời chúc mừng của mọi người. Nghĩ đến những người đó đang chờ xem kịch vui, lại thì thầm to nhỏ với nhau là nàng lại muốn bốc hỏa. Có người chờ xem kịch vui, có người không ủng hộ Tây Môn Nguyên Bảo trở thành vợ của Đông Phương Dục cho nên trong hỉ yến đêm qua, mỗi người đều mang một sắc mặt âm trầm khác nhau mà dùng bữa, ngoài trừ chú rể, có lẽ những người thực sự vui mừng không có mấy ai. Chỉ cần nghĩ tới những chuyện này, nàng liền cảm thấy ủy khuất. Nếu Dục nhi của nàng cưới vợ thì hỉ yến đêm qua phải náo nhiệt đến tận trời, làm sao lại giống như đám tang, người người mặt mày đều cau có, thâm trầm chứ.

Bất quá trong lòng nàng hiểu rõ là con bảo vệ cho đã nhà đầu Tây Môn gia kia, vì không muốn tình mẫu tử bị rạn nứt, cho nên ở trước mặt Dục nhi nàng tận lực không bày tỏ sự bất mãn đối với đã nhà đầu kia.

Rất nhanh, Đông Phương Dục mang theo Tây Môn Nguyên Bảo tiến đến hướng Y Thư Ngọc phụng trà thỉnh an.

Hai vợ chồng rất ân ái, ai cũng nhìn ra được là Đông Phương Dục rất quan tâm tiểu thê tử của hắn, điều này làm cho Y Thư Ngọc càng thêm không vui.

Nàng cố nén giận, tươi cười nhận thỉnh an của Tây Môn Nguyên Bảo, sau khi Đông Phương Dực rời đi để lo việc ở tiệm châu báu, tươi cười giả dối của nàng cũng lập tức đi theo hắn.

“Xem ra ngươi cùng Dực nhi cảm tình thật tốt”, Y Thư Ngọc lạnh nhạt hỏi.

“Dạ”, Tây Môn Nguyên Bảo ngoan ngoãn trả lời, vợ chồng bọn họ ân ái là chuyện tốt, không có gì phải giấu diếm.

Trước khi diện kiến Y Thư Ngọc, Nguyên Bảo đã cố gắng học bộ dáng của các tiểu thư khuê các, nương nói nàng trăm ngàn lần đừng để người Đông Phương gia phát hiện sức ăn cùng khí lực của nàng rất lớn, để tránh vừa mới xuất giá đã phải chịu khổ. Để tránh bị bọn họ xem thường, nói chuyện cũng không được lớn tiếng quá, gặp chuyện vui cũng phải che miệng cười khẽ, không được cười to. Nàng không muốn sống không thật với bản chất của mình, nhưng nương nói nếu nàng không muốn để nhà mẹ đẻ bị chê cười, không muốn bị trả trở về thì phải ngoan ngoãn nghe theo. Vì không muốn Tây Môn gia bị người khác xem thường, trở thành đề tài đàm tiếu trong lúc trà dư tửu hậu, cũng không muốn bị trả về, cùng Đông Phương Dực xa cách hai nơi, nàng chỉ có thể làm theo lời nương nói. Bởi vì sợ không cẩn thận sẽ tiết lộ bí mật, nên đối với câu hỏi của người khác, nàng chỉ trả lời thật ngắn gọn.

“Ta nghĩ ngươi hẳn là rất rõ ràng, nếu đã gả vào Đông Phương gia, là vợ của Dực nhi thì phải theo quy củ của Đông Phương gia. Đông Phương gia cũng không phải là gia đình bình thường, tổ tiên chúng ta từng được Hoàng Thượng tứ hôn cho lấy quận chúa, đây là chuyện vinh quang đến cỡ nào. Tin tưởng ngươi đã rất rõ ràng, cho nên tất cả các lễ nghi, quy củ, phép tắc...đều phải tuân theo, không được qua loa. Ta mặc kệ ngươi cùng Dực nhi trong phòng cảm tình tốt thế nào, nhưng ra bên ngoài có rất nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào các ngươi. Dực nhi thân là trưởng tộc của Đông Phương gia, hẳn cần có uy nghiêm của mình nên ngươi là thê tử của hắn thì cũng phải giữ thể diện, giúp cho trượng phu của mình tăng thêm uy tín trước mặt các tộc nhân, chứ không phải làm hủy thanh danh của hắn, ngươi hiểu chưa?”

Y Thư Ngọc đối với nàng bộc lộ bất mãn đến cực điểm, vì vậy ngữ khí lạnh như băng, bắt đầu giáo huấn Nguyên Bảo cũng muốn cho Nguyên Bảo biết nếu đã gả vào Đông Phương gia thì cần phải nhìn mặt mũi của bà bà là nàng đây, Nguyên Bảo đừng mơ tưởng làm hồng quy củ càng không thể vọng tưởng thay thế địa vị của nàng được.

“Dạ”, Tây Môn Nguyên Bảo vẻ mặt mờ mịt, không hiểu Y Thư Ngọc đối với nàng nói một tràng dài như vậy là ý gì, chỉ hiểu là Y Thư Ngọc nhắc tới một đồng lớn quy củ. Ai, nếu không hiểu, nàng liền làm theo lời nương dạy – mặc kệ người khác nói gì, nàng chỉ cần “dạ” là được.

“Ngươi đã đã rõ ràng sáng tỏ, ta đây sẽ không nhiều lời nữa.” Nghe được trả lời của Nguyên Bảo, Y Thư Ngọc nghĩ nàng đã hiểu cũng đã thuận theo lời của mình, cho nên cũng cảm thấy hài lòng. Nhưng nghĩ tới cảnh ngày nào cũng đối mặt với Nguyên Bảo thì nàng lại cảm thấy bất mãn, hơn nữa bất luận là làm thế nào cũng thấy bất mãn.

Nguyên Bảo bộ dạng cũng không tệ lắm, lại xinh đẹp, cũng khó trách Dực nhi bị nàng làm mê mẩn cả đầu óc, không thể không cưới nàng. Bất quá theo ánh mắt của nàng đánh giá thì Nguyên Bảo vẫn còn kém một chút, không xứng với đứa con bảo bối của nàng. Còn nữa, Nguyên Bảo xuất thân từ Tây Môn gia, khẳng định nhiễm không ít thói quen của Tây Môn gia, nếu ngày nào đó bỗng nhiên đi ra ngoài đánh cướp thì phải làm thế nào bây giờ?

Nói tóm lại, nàng chính là không có cách nào thích Tây Môn Nguyên Bảo!

“Dạ”, Tây Môn Nguyên Bảo lại dạ, nhưng trong lòng rất hi vọng có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, ra ngoài đi dạo, nhìn xem Đông Phương gia có gì thú vị, mới mẻ không.

“Kỳ thật ta cũng không phải là một bà bà khó tính, chỉ cần làm đúng ý ta, chúng ta tự nhiên có thể ở chung vui vẻ với nhau”, cái gọi là “đúng theo ý ta” như trong lời Y Thư Ngọc nói cũng không phải là chuyện đơn giản, không chỉ muốn phải tinh thông cầm kỳ thư họa, còn phải ra được phòng khách, vào được phòng bếp, quan trọng nhất là giúp ích được cho Đông Phương gia, mà không được trở thành nỗi sỉ nhục của Đông Phương gia.

“Dạ”, nương nói thật đúng, chỉ cần “dạ” là được rồi, nàng cứ vâng vâng dạ dạ, bà bà sẽ không nói một tràng dài những từ mà nàng nghe không hiểu nữa.

“Người có thể hiểu được sẽ thấy mọi việc rất dễ, ta thấy hôm nay thời tiết khá đẹp, chi bằng chúng ta a hoa viên ngắm hoa đi”, nói xong, Y Thư Ngọc liền đứng dậy, ung dung đi về hướng hoa viên.

Tây Môn Nguyên Bảo cũng sốt một lát rồi lập tức đuổi theo. Nữ nhân Đông Phương gia đều sống như vậy sao? Sau khi nói một tràng dài làm người ta không hiểu được thì sẽ đến hoa viên ngắm hoa sao? Nàng thấy hoa cũng chẳng có gì đẹp, nếu có thể ăn thì còn có thể suy nghĩ lại. Bất quá nàng mới được gả vào, trước mắt cũng không có việc gì làm, không bằng bồi bà bà đi ngắm hoa cũng tốt.

Theo sau hai người là một đám nha hoàn bưng trà cùng điểm tâm, Tây Môn Bảo Độ cũng có trong nhóm này, thấy các nha hoàn khác đang bưng trà bánh liền sắp tới gần, ý đồ muốn ném thử.

“Lục Nhi, người đến phòng ta mang Nguyệt Nha cầm đến đây”, Y Thư Ngọc cười lạnh, sai bảo nha hoàn bên người.

“Dạ, phu nhân”, Lục Nhi lập tức đi lấy Nguyệt Nha cầm.

Tây Môn Nguyên Bảo bồi Y Thư Ngọc đi vào Phong Nguyệt đình trong hoa viên, hai người liền ngồi xuống. Bọn nha hoàn liền nhanh chóng đem huân hương, trà, bánh xếp ra bàn, sau đó lui ra phía sau, chờ Y Thư Ngọc sai bảo.

Nhìn các món điểm tâm không biết tên trên bàn, Nguyên Bảo lại thấy đói bụng. Đông Phương gia quả đúng như nàng nghĩ, ăn mặc đều tốt hơn nhà các nàng nhiều lắm, chỉ đi ngắm hoa mà cũng có cái này cái nọ để ăn, thật sự là không sai.

“Nguyên Bảo, người nhìn xem hoa cúc nở rộ rất xinh đẹp, trong thời điểm này người đàn cho ta nghe một bản thì hay biết mấy”. Biết rõ Tây Môn Nguyên Bảo tuyệt đối không thể đánh đàn, Y Thư Ngọc còn cố tình làm khó dễ nàng, làm cho nàng hiểu được chính mình cùng Đông Phương gia có chênh lệch lớn thế nào.

“Dạ”, Nguyên Bảo chưa kịp suy nghĩ gì, mà chỉ dạ theo quán tính, đợi khi nàng hiểu ra ý Y Thư Ngọc muốn nói gì thì không còn kịp rồi. Nàng ngạc nhiên nhìn bà bà đang tạo nhã cười.

“Người nguyện ý đàn cho ta nghe một bản thật là tốt quá, Lục Nhi cũng vừa kịp lúc đem Nguyệt Nha cầm đến”. Ban đầu, Y Thư Ngọc nghĩ Nguyên Bảo sẽ trực tiếp phản đối, nói không, không ngờ được nàng thế nhưng lại đồng ý. Tốt lắm, nàng muốn nhìn xem Tây Môn Nguyên Bảo tài nghệ đánh đàn đến cỡ nào.

Lục Nhi thật cẩn thận đem Nguyệt Nha cầm tới, mà Tây Môn Nguyên Bảo thì sắc mặt tái nhợt nhìn cổ cầm được chạm trở tỉnh mộng.

Bảo Độ cũng đồng dạng trừng mắt, nếu Nguyên Bảo biết đánh đàn thì heo cũng có thể bay, cá này nên làm thần nào cho phải?

“Nương.....” Tây Môn Nguyên Bảo cười gượng nhìn về phía Y Thư Ngọc.

“Yên tâm, nương sẽ không làm khó dễ người, không yêu cầu người phản đàn khúc “Quảng Lăng Tán”, người cứ theo cảnh trí trong hoa viên, tùy ý mà đàn một khúc đi”. Thấy nàng do dự khó xử, tâm tình của Y Thư Ngọc liền cảm thấy tốt, nhân nhã uống trà.

Tây Môn Nguyên Bảo cảm thấy như muốn say, muốn lập tức thừa nhận nàng căn bản không biết đàn nhưng nhìn thấy bà bà nhất định sẽ không bỏ qua, nàng đành kiên trì ngồi xuống trước Nguyệt Nha cầm. Nhìn mười sợi dây đàn, tâm tình nàng nặng tựa như Tôn Ngộ Không bị chặn bởi năm ngón tay của Như Lai Phật Tổ.

Y Thư Ngọc lạnh lùng liếc nàng một cái, chờ xem nàng bị xấu hổ trước mặt hạ nhân để tiêu trừ lửa giận trong lòng.

“Như thế nào, cảm thấy Nguyệt Nha cầm không tốt?” Y Thư Ngọc nhíu mày, lạnh nhạt hỏi. Nguyệt Nha cầm là danh cầm, không phải người nào cũng có thể tùy tiện sử dụng.

“Không, ta sẽ đàn”, Tây Môn Nguyên Bảo thở dài, bà bà cố ý làm khó dễ, nàng chỉ có thể lấy ngựa chết là ngựa sống mà thôi.

Thấy nàng không biết sống chết đáp lại, Y Thư Ngọc cười đến càng thêm khinh miệt. Nếu Tây Môn Nguyên Bảo biết đánh đàn, nàng nguyện ý đem cái chuôi này nuốt vào bụng a!

Tây Môn Nguyên Bảo lo sợ bất an, mười ngón khê run đặt lên huyền cầm, hàm răng cắn vào môi dưới, lại dùng lực hít sâu một cái lấy hết dũng khí dùng lực, ý đồ muốn đánh ra một bản đàn thật hay để che miệng Y Thư Ngọc.

Đông Phương Dục không đơn giản là ở thư phòng xử lý việc tiệm châu báu vận chuyển, mua bán mà còn bắt tay vào xử lý chuyện bị người đuổi giết. Hắn đã ủy thác cho Vạn Sự Thông (chỗ này là ta chém vì không dịch được theo nguyên tác từ tin tức linh thông sao cho chuẩn nhé) chuyên cung cấp thông tin, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng nắm trong tay, tra xem rốt cuộc kẻ chủ mưu đằng sau là ai, là kẻ nào muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Hôm nay đã có tin tức hồi báo đang chờ hắn xem.

Khi chưa có kết quả, hắn không muốn phỏng đoán quá nhiều, tất cả phải dựa vào chứng cứ. Dù rằng đã có người để hoài nghi nhưng vẫn cứ âm thầm hi vọng không phải là người nọ.

Nếu đúng kẻ chủ mưu là Đông Phương Kiệt như hắn dự đoán, như vậy việc này đối với hắn rất tàn nhẫn. Hắn thực sự không muốn người đó là Đông Phương Kiêu, bởi vì nếu thực sự là Đông Phương Kiêu thì sẽ có nhiều người bị tổn thương, bản thân hắn cũng không vui vẻ gì. Cho nên từ đầu đến cuối hắn luôn hi vọng rằng mình đoán sai, rằng mình lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, Đông Phương Kiêu là vô tội.

Từ nhỏ, Đông Phương Kiêu luôn cùng hắn cạnh tranh, thắng bại giữa bọn họ không tính hết, mà lần tranh đua lớn nhất, gay gắt chính là vị trí tộc trưởng.

Phụ thân Đông Phương Kiêu là đệ đệ của phụ thân Đông Phương Dục, bọn họ là đường huynh đệ, theo lý thuyết, Đông Phương Kiêu có tư cách cạnh tranh. Nhưng hắn muốn tranh vị trí tộc trưởng cũng không dễ dàng, bởi vì hắn chỉ là con do tiểu thiếp sinh ra, mẫu thân của Đông Phương Kiêu bộ dáng xinh đẹp nhưng lại quá nhu nhược, sức khỏe không tốt mà nhà mẹ đẻ cũng không có thế lực để có thể dựa vào. Suy tính nhiều mặt, Đông Phương Dục tự nhiên chiến thắng mà ngồi lên ghế tộc trưởng.

Cũng bởi vậy năm đó tuy Đông Phương Kiêu tuy rằng tươi cười chúc mừng, nhưng Đông Phương Dục không cho rằng khâm phục thật sự. Từ sau khi hắn tiếp nhận vị trí tộc trưởng, mấy năm qua vẫn hòa hợp với Đông Phương Kiêu, nhưng nếu nói Kiêu luôn âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình thì hắn cũng không lấy gì làm lạ.

Nếu nói Kiêu cuối cùng quyết định không chỉ kéo hắn xuống khỏi vị trí tộc trưởng mà còn muốn mạng của hắn, hắn không thể không nói sự tình phát triển đến mức này làm tâm hắn rất đau.

Hắn cho tới bây giờ cũng không muốn cùng Kiêu tranh đấu cho đến mức kẻ còn người chết, tuyệt đối không.

Đông Phương Dục tâm tình đau đớn mở thư hàm, nhìn mấy chữ viết trên giấy càng làm i hắn nhú chặt. Dựa trên mũi tên đã bắn hắn, đầu mũi tên có khắc hình đầu hổ mà tra được tổ chức giết người thần bí “Phục Hổ môn”.

“Phục Hổ môn” là tổ chức sát thủ, chỉ cần ra giá, bất luận là ai bọn họ cũng sẽ giết. Lời đồn về Phục Hổ môn hắn cũng có nghe nói đến, chỉ là không nghĩ tới lại có người muốn hắn chết đến mức tìm đến Phục Hổ môn để mua đầu của hắn.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp quan hệ để trà trộn vào Phục Hổ môn mới rốt cuộc tra ra được, người muốn mua đầu của hắn là Giang Vô Nhai.

Giang Vô Nhai muốn sát thủ giết hắn thật ngoài dự liệu của Đông Phương Dục, hắn vốn vẫn cùng Đông Phương gia hợp tác làm ăn, không chỉ có thế mà từ thời phụ thân của bọn họ cũng đã có mối quan hệ thân thiết. Giang Vô Nhai mỗi lần gặp hắn đều là một bộ mặt hiền lành, tươi cười, thì ra là hắn tiểu lý tàng đao.

Ý đồ của Giang Vô Nhai là gì, không cần hỏi cũng đoán được. Mỏ vàng của Đông Phương gia chính là nguyên nhân, Giang Vô Nhai lại yêu tiền như mạng nên tự nhiên sẽ muốn cướp đoạt. Nhưng nếu Giang Vô Nhai muốn mỏ vàng thì sao phải muốn Phục Hổ môn mua mạng của hắn?

Giang Vô Nhai nên biết, cho dù hắn đã chết, Đông Phương gia vẫn là sẽ có những người khác có thể tiếp nhận vị trí tộc trưởng, như vậy thật ra Giang Vô Nhai có dụng ý gì? Có phải trong tộc có người cầu kết

cùng Giang Vô Nhai, thậm chí là hứa hẹn sau khi trừ bỏ được hấn xong sẽ cho Giang Vô Nhai nhiều lợi ích? Bất luận là sự tình thế nào, cũng phải điều tra cho rõ ràng.

Đông Phương Dực liền viết phong thư cho Liễu Toàn (lại cái chỗ mà ta tự đặt tên là Vạn Sự Thông í, hehehe), muốn hấn tiếp tục điều tra, hơn nữa phải sớm tra ra manh mối. Viết xong thư, lại kèm theo một xấp ngân phiếu dày để trả thù lao, rồi cất vào một nơi bí mật, một lát nữa Liễu Toàn sẽ thần không biết quỷ không hay mà tiến vào lấy thư, tiếp tục lo liệu công việc cho hấn.

Chuyện này tạm thời đã giải quyết, nhưng tâm tình Đông Phương Dực vẫn chưa được thả lỏng, ngược lại còn không vui. Hấn biết, gần đây Đông Phương Kiều có tiếp xúc thân mật với Giang Vô Nhai, nay đã xác nhận Giang Vô Nhai muốn Phục Hồ môn mua đầu người của hấn, thì một người tâm tư thâm trầm như Đông Phương Kiều nếu không hay biết gì, hấn không thể tin được. Tuy nhiên Đông Phương Kiều có liên quan bao nhiêu trong chuyện này, cần phải nhờ Liễu Toàn điều tra mới được.

Tâm tình không vui làm Đông Phương Dực khó mà cười được, nhưng lúc này hấn lại nhớ đến gương mặt đáng yêu của tiểu thê tử. Nhớ lại bộ dáng kích tình cùng phản ứng của nàng đêm qua, trong lòng hấn liền cảm thấy ngọt ngào nhưng cũng tràn đầy lo lắng.

Hấn đột nhiên muốn gặp nàng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, đáng yêu kia.

“Tỷ phu! Tỷ phu! Chuyện không hay rồi”, Tây Môn Bảo Đệ vội vàng chạy đến thư phòng, miệng la lớn. Nàng thật vất vả hỏi đủ thứ người mới có thể tìm được nơi này, trong lòng không khỏi oán Đông Phương gia làm chi mà rộng lớn như vậy, làm nàng chạy xa như vậy, mệt chết đi được mới tới nơi.

“Chuyện gì?”, thấy Bảo Đệ vẻ mặt kinh hoàng, thở hổn hển, trong đầu hấn liền nghĩ rằng Nguyên Bảo đã xảy ra chuyện. Phải chăng có người thừa dịp hấn chưa chuẩn bị, ra tay tổn thương Nguyên Bảo? Hấn vội vàng nhảy khỏi chiếc ghế hoa lê, lắc lắc cánh tay Bảo Đệ hỏi tới.

“Nguyên Bảo..... Nguyên Bảo nàng gặp rắc rối !” Tây Môn Bảo Đệ hít thở sâu mới có thể nói hết câu.

“Nàng gây ra chuyện gì?”, nghe vậy thế nhưng Đông Phương Dực lại nhẹ nhàng thở ra, may mắn là chỉ gặp rắc rối mà không phải là gặp nguy hiểm. Nàng sẽ gặp rắc rối là chuyện hấn dự đoán được, không có gì phải ngạc nhiên.

“Nàng cùng nương người đang ở tại lương đình trong hoa viên, nàng...” Tây Môn Bảo Đệ, chỉ chỉ ra bên ngoài, không biết nên nói từ đâu.

“Đáng chết!” Đông Phương Dực thấp giọng rủa, hấn lại nhất thời quên mất nương hấn có bao nhiêu không thích Nguyên Bảo, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp để làm khó dễ Nguyên Bảo. Chẳng lẽ Nguyên Bảo giận quá nên đem toàn bộ Phong Nguyệt đình hủy đi?

“Đánh đàn..... Sau đó.....” Tây Môn Bảo Đệ quỳnh lên, lại nói năng lộn xộn.

Đông Phương Dực không hề lưu tâm Bảo Đệ nói gì đó, chạy nhanh đến Phong Nguyệt đình, nếu là Nguyên Bảo đã hủy đi thì hấn cũng nên đến xem rốt cuộc là hư hại đến mức nào để còn cho người sửa chữa.

“Tỷ phu, Nguyên Bảo không phải cố ý.....” Bảo Đệ chặt vật chạy theo sau Đông Phương Dực, trong cái đầu nhỏ còn cố nghĩ cách giúp Nguyên Bảo thoát nguy.

Đông Phương Dực không để ý tới Bảo Đệ ở phía sau hô to gọi nhỏ cái gì, chỉ mong nhanh đi tới Phong Nguyệt đình.

“Ta thật sự không thể tin được những gì nhìn thấy, người bắt măn ta chuyện gì mà lại hủy đi Nguyệt Nha cầm của ta?”, Y Thư Ngọc được Lục Nhi nâng đứng dậy, tức giận đến mức khó thở, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, sắp té xỉu. Đây là danh cầm truyền đời, là bảo bối của nàng, thế nhưng lại bị Nguyên Bảo làm hỏng. Chỉ cần nghĩ tới Nguyệt Nha cầm bị hỏng, lòng nàng liền đau đến không nói nên lời.

“Nương, thực xin lỗi!” Tự biết đã gây ra họa, Tây Môn Nguyên Bảo cẩn thận nói. Nàng thật sự không phải cố ý, nàng cũng không có gì bất mãn với bà bà. Vì thanh danh của Tây Môn gia, nàng kiên trì muốn đánh đàn để lấy lòng bà bà, nào biết cái chuôi cầm sẽ không chịu nổi một kích như vậy.

“Người là cố ý cùng ta đối nghịch có phải hay không?” Phàm là có quan hệ với Tây Môn gia, Y Thư Ngọc đều nghĩ tới phương diện xấu nhất.

“Không có, nương, ta thật sự không phải cố ý!” Tây Môn Nguyên Bảo thiết tình làm sáng tỏ hiểu lầm.

“Nếu không phải cố ý, cầm huyền làm sao có thể đứt? Người mau mau nói sự thật cho ta, người rốt cuộc là như thế nào mà làm đứt dây đàn? Có phải là người có giấu điểm tiểu đao hay là chủ thủ không?”, Y Thư Ngọc quyết tâm tra ra chân tướng.

“Ta không có.” Tây Môn Nguyên Bảo xoa hai bàn tay trống không ra cho Y Thư Ngọc kiểm tra.

“Không có khả năng! Người nhất định là đang nói dối! Nguyệt Nha cầm này ta đã đàn nhiều năm, không thể dễ dàng bị gãy, khẳng định là người cố ý làm ta khó chịu, cho nên mới cố ý cắt đứt dây đàn”. Nguyệt Nha cầm bảo bối của nàng a!

Khi Đông Phương Dục chạy tới Nguyệt Phong đình, nghe được mẫu thân đang hổ hển mất Nguyên Bảo, mà Nguyên Bảo thì bộ dạng đáng thương hề hề, cũng không biết trả lời ra sao.

Phong Nguyệt đình không bị đổ, nó vẫn bình yên vô sự đứng sừng sững trong hoa viên như trước. Từ những lời nghiêm khắc chỉ trích của mẫu thân, hẳn đại khái hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhìn Nguyệt Nha cầm đang nằm trên bàn đá, may mắn a! Nguyên Bảo gây ra hậu quả không nghiêm trọng lắm, bất quá là mười sợi dây đàn đều bị đứt, thân đàn không bị hư, nhìn vậy cũng biết Nguyên Bảo đã cẩn thận đến mức nào, không có một chương đem Nguyệt Nha cầm làm thành ba khúc.

“Dục nhi, người tới vừa lúc, nhìn xem chuyện tốt mà thê tử người làm kìa”, Y Thư Ngọc vừa nhìn thấy con xuất hiện liền cáo trạng, nàng muốn hẳn nhìn xem hẳn tuyển được con dâu hiền là như thế nào.

“Tướng công.....” Tây Môn Nguyên Bảo cảm thấy thật có lỗi nhìn Đông Phương Dục. Nàng thế nào hiểu được đàn lại yếu ớt như vậy, chỉ vì nàng quá mức khắt khe, không khống chế được lực đạo nên mới có thể khiến uời sợi dây đàn liền đứt hết, một dây cũng không lưu lại.

“Nguyên Bảo, còn không mau hướng nương chịu tội.” Đông Phương Dục phụng phịu yêu cầu.

Y Thư Ngọc vốn tưởng rằng con trai sẽ không để ý tới bi thương của mẫu thân mà chỉ một mực che chở cho thê tử, không ngờ Dục nhi lại ở trước mặt nàng yêu cầu Nguyên Bảo hướng nàng nhận lỗi, cơn tức trong lòng mới giảm được chút ít.

“Dạ, nương thực xin lỗi, là lỗi của ta, lần tới ta sẽ cẩn thận hơn”, Tây Môn Nguyên Bảo ngoan ngoãn nghe lời Đông Phương Dục, ngoan ngoãn nhận lỗi còn cẩn thận ghi nhớ lần tới sẽ khống chế lực đạo thật tốt.

Y Thư Ngọc dương cầm lãnh đạm nhận lời xin lỗi của Nguyên Bảo, nhưng vẫn thắc mắc dây đàn vì sao lại bị đứt.

“Nương, ngài độ lượng đại, liền tha thứ Nguyên Bảo lần này đi. Nàng sẽ không tái phạm.” Đông Phương Dục lên tiếng năn nỉ, lại làm ầu thân vì khôn muốn mang tiếng so đo cùng Nguyên Bảo mà sẽ bỏ qua cho nàng.

“Thân là trưởng bối, ta tự nhiên sẽ không so đo việc nhỏ này”, Y Thư Ngọc cũng không muốn người khác đi khắp nơi bàn tán, nói nàng vì chuyện nhỏ mà làm khó dễ con dâu.

“Nguyên Bảo, còn không mau cảm ơn nương khoan hồng độ lượng.” Đông Phương Dục thủy chung đối Nguyên Bảo phụng phịu.

“Cảm ơn nương khoan hồng độ lượng.” Tây Môn Nguyên Bảo lặp lại lời Đông Phương Dục nhu thuận nghe lời.

“Ân.” Y Thư Ngọc hừ hừ, làm như là tiếp nhận rồi.

“Nương, ta sẽ nhờ danh sư sửa chữa Nguyệt Nha cầm, sẽ không ảnh hưởng tới âm sắc của nó, người cứ yên tâm”, Đông Phương Dục cầm lấy Nguyệt Nha cầm trên bàn đá, cam đoan.

“Chỉ hy vọng như thế.” Nghĩ đến dây đàn bị đứt, tâm lại đau như cũ.

Tây Môn Nguyên Bảo nhắm lại miệng, không dám tùy tiện xen mồm, cúi đầu như là sám hối, nhưng ánh mắt lại di chuyển liên tục.

Phát hiện Nguyên Bảo không có việc gì, Bảo Đề thế này mới nhẹ nhàng thở ra. Hoàn hảo nàng thông minh thông minh, hiểu được nên hướng tỷ phu cầu cứu, bằng không Nguyên Bảo xác định vững chắc sẽ bị mắng đến thối đầu!

Nhìn thấy phong ba đã được bình ổn, mà Đông Phương Dực vẫn thần sắc không tốt như trước, thoát nhìn giống như là phi thường tức giận Nguyên Bảo. Y Thư có chút hài lòng. Quả nhiên là con trai của nàng, không vì có nương tử liền quên mẫu thân, tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều.

“Người theo ta đến đây.” Đông Phương Dực mệnh lệnh nói.

“Dạ”, vẫn tuân thủ chặt chẽ lời dặn dò của nương, ở trước mặt mọi người, mặc kệ Đông Phương Dực nói cái gì, nàng cứ một mực dạ, vâng là được, tuyệt đối không được làm hấn mất thể diện trước mặt mọi người.

Đông Phương Dực hướng mẫu thân cáo lui sau đ ở phía trước, Nguyên Bảo cũng vội vàng cùng bà bà cáo lui, theo sát phía sau trượng phu, tựa như tiểu thê tử thuần phục uy nghi của trượng phu.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, Y Thư Ngọc mới vui vẻ mở miệng cười, thầm đoán Dực nhi chắc là muốn hảo hảo giáo huấn Nguyên Bảo, làm cho nàng nguôi giận. Quả thật là con trai bảo bối của nàng, không uống công nàng yêu thương a!

Hai vợ chồng mang theo Nguyệt Nha cầm trở về phòng, Bảo Đề thấy Nguyên Bảo không có việc gì, liền không hề lo lắng, mà nàng đã hơn một ngày không về nhà, cần phải trở về gặp nương, thuận tiện nói ọi người biết Đông Phương gia lớn thế nào, ăn ngon ra sao, Đông Phương Dực lại đối đãi với nàng rất tốt, làm ọi người hâm mộ nàng mới được.

Tây Môn Nguyên Bảo ngoan ngoãn cùng Đông Phương Dực vào phòng, ban đầu nàng là theo ở phía sau Đông Phương Dực, tận lực đi từng bước nhỏ không được tự nhiên, nhưng khi vào đến trong phòng thì hết thấy liền trở nên hoàn toàn bất đồng. Nàng đầu tiên là nhéo bả vai cứng ngắc, sau đó đi nhanh lên qua Đông Phương Dực tiến vào bên trong uống trà. Nàng đã muốn chết khát, cũng rất mệt mỏi. Chỉ mới nghe bà bà giáo huấn mà da đầu nàng đã run lên, như vậy mới hiểu ngoan ngoãn nghe người ta giáo huấn thì thà rằng bị đánh u đầu còn sướng hơn.

“Như thế nào, còn chưa quen sao?”, Đông Phương Dực đem cầm đi cất, sau đó ngồi xuống bên nàng cười hỏi.

“Rất khó quen”, phải làm một người bất đồng với chính mình, thật sự mệt chết đi được, nàng còn hướng Đông Phương Dực làm một cái mặt quỷ.

“Nói thực ra, vừa mới người nhu thuận như vậy, thật sự làm cho ta thực kinh ngạc.” Nàng cứ nhiên lại ngoan ngoãn nghe giáo huấn, một câu cũng chưa phản bác, hơn nữa khi yêu cầu nàng nhận lỗi, cũng không có hai lời, biểu hiện tựa một hiền thê ôn nhu xem trượng phu là trời, thật khác xa với tính cách chân thật, hoạt bát lại nói chuyện thẳng thắn của nàng. Hấn không thể nào đoán được vì sao nàng lại có thay đổi như vậy?

“Đây là đương nhiên, người đừng cho ta ngu ngốc, cái gì cũng không hiểu”

“Nha, vậy như thế nào?”, hấn thật muốn nghe nàng có cao kiến gì.

“Trước khi xuất giá, nương ta đều cẩn thận dặn dò ta từng chuyện một”, nương nàng quả nhiên thông minh, nàng cứ theo lời dặn của nương mà làm, quả nhiên chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, cần phải nhanh trở về nhà mà khen ngợi nương mới được.

“Ta rất ngạc nhiên nhạc mẫu đến tốt cùng là dạy người những gì, làm cho người trở nên nhu thuận như vậy?”

“Khụ! Chuyện này ta chỉ nói ột mình người, đừng nói lại cho những người khác biết nha”, Tây Môn Nguyên Bảo nhỏ giọng nói, lại nhìn ngó chung quanh, xác định không có ai nghe phu thê bọn họ nói chuyện, mới lộ ra dáng vẻ bí ẩn.

“Hảo, người cứ việc nói.” Hấn cũng học bộ dáng đáng yêu của tiểu thê tử, biểu tình ra vẻ thần bí.

“Nương ta nói trượng phu ở bên ngoài là trời, là thê tử phải giữ thể diện cho trượng phu, mặc kệ trượng phu nói cái gì cũng đều phải vâng dạ phục tùng, không thể phản bác. Chờ khi hấn trở về phòng, không có ai thấy, khi đó người muốn đánh, muốn mắng, muốn làm nhục hấn...cái gì cũng đều có thể”. Tây Môn Nguyên Bảo rất khoái chí cùng hấn sẻ bí quyết phu thê chỉ đạo do mẫu thân chỉ dạy.

“Ha ha ha..... Khá lắm trượng phu ở trong phòng là trời, thú vị”. Đông Phương Dực nghe xong cao giọng cười to. Khó trách mặc kệ hấn nói gì, tiểu nương tử Nguyên Bảo của hấn cũng đều vâng dạ, thì ra là nàng làm theo lời dạy của nhạc mẫu.

“Nương ta còn nói, mặc kệ bà bà nói cái gì, ta cũng giống nhau đều đáp dạ, như vậy bà bà sẽ không làm khó dễ nữa. Bất quá nương ta đã tính sai chuyện này, ta tất cả đều đáp dạ, không hiểu sao bà bà đột nhiên muốn ta đánh đàn, ta còn chưa kịp nói cho bà bà biết là ta không biết đánh đàn”. Nghĩ tới đây, Nguyên Bảo liền thở dài, nàng lẽ ra nên nghe rõ bà bà nói cái gì rồi mới đáp.

Sau khi nghe xong, Đông Phương Dực lại là một trận cười to. Hấn thực thích những giáo huấn của nhạc mẫu, càng thích hơn là Nguyên Bảo ngoan ngoãn làm theo. Hấn biết rõ mẫu thân cố ý làm khó Nguyên Bảo, mới có thể kêu Lục Nhi mang Nguyệt Nha cầm ra, nhưng mẫu thân lại không đoán được Nguyên Bảo có khí lực rất lớn nên mới có thể làm đứt dây đàn. May mắn là Nguyên Bảo chưa dùng hết lực, nếu không thì Nguyệt Nha cầm trân quý đã thành một đồng gỗ vụn, dù quý báu thế nào thì cũng sẽ không đáng một đồng.

“Người đừng có cười, ta thật sự không cố ý muốn dùng sức làm đứt dây đàn, ta bởi vì khẩn trương, mới không cẩn thận mà phát ra một chút lực”, nghĩ đến Nguyệt Nha cầm bị nàng làm hư, nàng liền thấy thật có lỗi.

“Đừng lo, đàn có thể sửa được.” Đông Phương Dực ôn nhu an ủi nàng.

“Có thể sửa là tốt rồi, chỉ hi vọng lần sau bà bà đừng muốn ta đánh đàn nữa”

“Ta nghĩ đã có kinh nghiệm lần này, nương chắc sẽ không cho người chạm vào đàn lần nữa, trừ phi là nương không cần đàn nữa”

“Ai.....” Nàng thở dài, làm thê tử người ta quả nhiên không dễ dàng gì, nàng nghĩ đi đánh một con gấu có lẽ cũng không mệt bằng làm thê tử của người ta.

“Ủy khuất người.” Hấn đau lòng nàng đã bị làm khó dễ, tuy rằng trong lòng hiểu được nàng gả vào Đông Phương gia sẽ phi thường vất vả làm ọi người chấp nhận nàng, nhưng hấn vì yêu nàng, luyện tiếu buông tay cho nên dù biết nàng có thể chịu khổ, hấn vẫn ích kỷ không buông tay được.

“Ủy khuất? Không có ủy khuất, một chút đều không có.” Bất quá là một chút việc nhỏ, nàng sẽ không để trong lòng.

“Nương chính là chưa hiểu người, chỉ cần thêm chút thời gian, ta tin tưởng nàng sẽ chấp nhận người, yêu thương người”. Hấn tin tưởng chỉ cần cùng nàng ở chung, sẽ có một ngày mẫu thân sẽ thật lòng yêu thích Nguyên Bảo.

“Nàng không thích ta là chuyện thật bình thường, ta cũng không có thích nàng a!”, nàng không xem trọng chuyện này. Hai nhà họ trước giờ đều chán ghét đối phương, đâu thể nào nàng vừa gả vào, bà bà liền có thể thích nàng ngay được. Nàng cũng không có khả năng lập tức liền thích bà bà. Nếu không phải vì thích Đông Phương Dực, nàng sẽ không lo lắng mà gả vào một gia tộc đều chán ghét nàng. Dù sao muốn chán ghét nàng liền chán ghét đi, nàng không cảm thấy khổ sở một chút nào, chỉ cần Đông Phương Dực thích nàng là đủ.

“Rất ít người giống như người, dám lớn mật nói ra là không thích bà bà”

“Không thích sẽ không thích, sao phải làm bộ là thích chứ”, làm người không cần mệt như vậy.

Đông Phương Dực thở dài, ôm nàng từ ghế dựa đến trên đùi hấn, gắt gao ôm chặt, lại hôn môi nàng.

Đột nhiên bị hấn ôm trong lòng, nàng cảm thấy có chút không tự nhiên nhưng nàng thật sự thích cảm giác được hấn ôm, một khi đã như vậy thì cứ thuận theo lòng mình, vui vẻ, thẳng thẳng thừa nhận sự ôm ấp của hấn là được.

“Nguyên Bảo, đáp ứng ta một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hấn ôm nàng nhẹ nhàng, khiến nàng cảm thấy bản thân là bảo bối trân quý của hấn, cảm thấy thực hạnh phúc, thật thỏa mãn nha!

“Vĩnh viễn đều không cần thay đổi.” Hấn là thật tình mong muốn nàng sẽ không thay đổi.

“Đứa ngốc! Nguyên Bảo vĩnh viễn đều là Nguyên Bảo, chẳng lẽ còn có thể biến thành những người khác sao?” Nàng cảm thấy yêu cầu của hấn thật buồn cười.

“Người nói đúng, ta thật ngốc, Nguyên Bảo vĩnh viễn đều là Nguyên Bảo của ta”, hấn cười, lại hôn lên môi của nàng.

Nụ hôn của hấn khiến nàng nhớ lại cảnh kích tình đêm qua, bỗng dưng thẹn thùng đỏ mặt, còn trộm nhìn hấn.

“Như thế nào đột nhiên đỏ mặt?” Hấn lập tức phát hiện khác thường của nàng.

“Người ôm ta thật chặt, làm ta không thể thở được cho nên mặt mới đỏ”, Tây Môn Nguyên Bảo xấu hổ thừa nhận, cho nên kiềm chế che đậy.

“Phải không?” Nhìn biểu tình thẹn thùng khả nghi của nàng, hấn liền hiểu, hướng nàng cười hề hề.

“Người cười cái gì?” Chán ghét! Hấn không có chuyện gì sao cười như thế?

“Nguyên Bảo, người có nghe người ta kể chuyện chưa?”

“Có a! Lần trước khi vào thành, ta cùng Bảo Đệ ở ngoài khách sạn lên nghe một lão đầu nhi kể chuyện”, chuyện thú vị như vậy Nguyên Bảo làm sao có thể quên, nàng bị Đông Phương Dục nói chuyện vòng vo liền quên mất chuyện thẹn thùng khi nãy.

“Vậy người có từng nghe kể chuyện xưa, có các cô nương khi gặp nạn sẽ đột nhiên xuất hiện một vị công tử ra tay cứu giúp?”

“Có, rất phấn khích nha! Lão nhi đầu kể một đám ác nhân bị vị thiếu niên hiệp sĩ đánh cho hoa rơi nước chảy, la khóc rầm trời, lòng người rất vui sướng a!”, nhất thời nàng liền nhớ lại lời lão đầu nhi kể chuyện thiếu niên hiệp sĩ anh dũng cứu nữ tử gặp rủi ro, liền cảm thấy rất thống khoái.

“Người có nhớ rõ chuyện xưa kết thúc thế nào không?”, Đông Phương Dục vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, yêu thích không muốn buông tay. Hương vị của nàng tươi mát lại dễ ngủ, ngọt mà không ngấy, khó trách hấn đối với nàng như là bị nghiện, luôn nghĩ tới nàng. Con người đen nhiệm thượng tình dục, ánh mắt thâm thúy ngập tràn dụ hoặc.

“Đương nhiên nhớ rõ, trí nhớ của ta không kém. Cuối cùng các cô nương xinh đẹp đều lấy thân mình báo đáp cho các hiệp sĩ a!”. Nàng nhớ rất rõ ràng, nhưng sao hấn lại dùng ánh mắt làm người khác thẹn thùng này nhìn nàng? Đêm qua hấn cũng nhìn nàng như vậy...

“Người nói vậy có giống chúng ta không?”, hai mắt hấn ái muội nhìn nàng chớp chớp.

“A?” Xong rồi! Nàng đã không thể kiềm chế mà sa vào ánh mắt của hấn rồi.

“Người đã quên ta từng bị hắc y nhân bịt mắt đuổi giết mà bị thương, người vì cứu ta đã giúp ta xử lý vết thương, còn chăm sóc cho ta?” Hấn cười, nhắc nhở, giúp nàng khôi phục trí nhớ.

“Nhớ rõ a, cho nên?” Cái đó và kia có liên quan liên sao? Còn có, hấn cũng không cần nhìn nàng như vậy, hấn cứ như vậy, nàng sẽ sụi lơ trong lòng hấn a!

“Cho nên, ta hiện tại sẽ đối người lấy thân báo đáp.” Ngôn ngữ ái muội, mà ở những từ cuối cùng hấn lại hôn lên miệng nàng, bàn tay to lớn cũng không an phận thăm dò thân thể mềm mại quen thuộc.

Di? Không đúng đi? Hấn không phải là cô nương gặp chuyện rủi ro, nàng cũng không phải là thiếu niên hiệp sĩ, vì sao hấn lại nói muốn đối với nàng lấy thân báo đáp, như vậy có đúng không?

Di? Di di? Hấn như thế nào cởi quần áo của nàng? Cô nương gặp nạn sẽ phản đối thiếu niên hiệp sĩ cởi quần áo sao? Nàng cũng không có nghe nói qua.

Chắc chắc chắc? Hần, hần, hần.....

Xong rồi! Cô nương gặp nạn đã bị thiếu niên hiệp sĩ bá vương ngạnh thương cung.

Thiếu niên hiệp sĩ vẫn tiếp tục công thành chiếm đất, thuận lợi xâm chiếm...

9. Chương 9

Làm vợ người ta thì nên làm những gì? Gả vào Đông Phương gia đã một thời gian nhưng Tây Môn Nguyên Bảo vẫn như cũ, hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi nàng gả vào được mấy ngày, bà bà từng yêu cầu nàng chà lau một ít đồ nghe nói là đồ cổ giá trị phi thường, kết quả nàng không cẩn thận dùng sức bẻ gãy mất một cái đường tam màu cung nữ dùng đầu (lại dịch không thoát ý nên giữ nguyên hiện trạng). Chỉ thấy bà bà mặt mày xanh lét, tựa hồ như nàng hi vọng bị bẻ gãy là cổ của nàng chứ không phải là đường tam màu cung nữ dùng trên quý. Sau đó bà bà còn tìm Đông Phương Dục cáo trạng, còn nói sẽ không cho nàng tiếp xúc với các món đồ cổ quý giá trong nhà.

Kỳ thật nàng thật sự không phải cố ý, nàng làm sao biết được mấy món đồ cổ đó lại mong manh, yếu ớt như vậy, chỉ mới lau có một cái đã bị gãy. Nếu sớm biết bà bà quý trọng như vậy, nàng sẽ cố gắng kiềm chế lực đạo.

Vì muốn làm cho bà bà vui lòng, nàng muốn mình phải làm chút việc gì đó để bà bà ngày ngày không làm mặt lạnh nữa. Nhưng Đông Phương Dục biết chuyện lại ngăn cản nàng, nói là nàng đừng đem việc nhỏ này để trong lòng. Nàng không để ý, nhưng bà bà thì có a!. Đông Phương Dục lại nói cũng không sao, hần sẽ mua nhiều thứ quý giá hơn về cho bà bà.

Vài ngày sau, tâm tình bà bà hơi bình phục liền sai nàng xuống phòng bếp nấu bữa cơm cho người trong nhà, nói đây là việc mà thê tử trong Đông Phương gia phải làm. Chuyện nấu cơm một chút cũng không làm khó được nàng, nàng tự tin là mình có thể nấu được một bữa ăn ngon ọi người. Chẳng phải Đông Phương Dục đã từng khen nàng chỉ tùy tiện nướng qua mà cũng có thể nướng lợn rừng ngon đến vậy, mùi thơm nức mũi, hương vị ngon ngọt...sao. Cho nên nấu cơm chỉ là chuyện nhỏ, cho dù nhầm lẫn lại nàng cũng có thể làm tốt.

Lần này, nàng khẳng định có thể làm cho bà bà nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa!

Vì muốn thể hiện, cũng vì không muốn để bà bà lại tìm Đông Phương Dục cáo trạng, làm cho hần ngựa lõ tai. Nguyên Bảo quyết tâm đem hết khả năng, cố gắng biểu hiện tốt nhất, làm ọi người biết được tay nghề của nàng, cũng đồng ý rằng Đông Phương Dục cưới nàng là quyết định chính xác.

Tây Môn Nguyên Bảo tự tay nấu một bàn đồ ăn phong phú, mà Y Thư Ngọc nhìn thấy đồ ăn đầy bàn cứ như là một ngọn núi nhỏ thì kinh ngạc không nói nên lời.

Người Đông Phương gia rất ít, tính luôn cả Tây Môn Nguyên Bảo vừa gả vào thì cũng chỉ có bốn người, nhưng thức ăn nàng nấu ra đến hai mươi người ăn còn chưa hết. Y Thư Ngọc không hiểu nàng tính toán thế nào, tra hỏi mới biết Nguyên Bảo đem nguyên vật liệu nấu ăn cất giữ ở phòng bếp dùng hơn phân nửa.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, Y Thư Ngọc ngay cả khí lực oán giận còn đâu cũng không có, nàng chợt nhận ra rằng làm khó dễ Nguyên Bảo là một chủ ý cực kỳ ngu ngốc. Bởi vì nàng chẳng những không làm khó được Nguyên Bảo mà còn làm cho trong nhà bị thiệt hại nhiều hơn, cũng làm ình tăng thêm vài sợi tóc bạc. Nguyên Bảo mới vào cửa chưa được bao lâu, nàng như đã già thêm mười tuổi, cả ngày luôn lo lắng xem đã nha đầu này có gây ra rắc rối gì không, tỷ như đánh vỡ bình hoa cổ, đem tranh chữ cổ của danh gia làm giấy lộn vứt bỏ đi...Chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ làm nàng đau đầu.

Vì bảo vệ cho các cổ vật quý giá, vì không muốn thức ăn của Đông Phương gia bị thiếu thốn, Y Thư Ngọc liền yêu cầu Nguyên Bảo chuyện gì cũng không cần làm, cũng đừng động đến bất cứ thứ gì, như vậy đây mới là kế sách vẹn toàn.

Bị bà bà đối đãi như vậy Nguyên bảo cảm thấy thực không thú vị, nàng chỉ là cả ngày mặc tơ lụa gấm vóc đi qua đi lại, hạ nhân thấy nàng liền có vẻ phòng bị, sợ nàng không cẩn thận lại làm hư hại đồ đạc, hại bọn họ bị lão phu nhân mắng.

Đông Phương Dực bận rộn việc mở vàng cùng tiệm châu báu nên ban ngày không thể cùng nàng chơi đùa, cũng may còn có Bảo Đệ ở bên, nếu không nàng thực sự nhàm chán đến chết mất.

“Nguyên Bảo, làm con dâu của Đông Phương gia mỗi ngày chỉ cần ăn no ngủ kĩ thôi sao”, Tây Môn Bảo Đệ buồn bực hỏi.

“Đúng vậy.....” Tây Môn Nguyên Bảo thực không tinh thần trả lời Bảo Đệ. Cuộc sống của nàng hiện nay ăn no rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, rất nhanh sẽ biến thành con heo mập a!

Bí mật của nàng vẫn được che giấu rất tốt, bọn hạ nhân đến nay vẫn chưa phát hiện được sức ăn kinh người của nàng. Mỗi lần bà bà, tiểu cô dùng cơm xong, bọn họ trở về phòng, Đông Phương Dực liền sai người chuẩn bị một đồng đồ ăn, làm bộ như hân hoan bụng, kỳ thật những thứ kia đều chui hết vào bụng nàng.

Mọi người đều nghĩ Đông Phương Dực sau khi cưới vợ tâm tình tốt, nên gia tăng sức ăn, không ai ngờ được Nguyên Bảo xinh xắn, nhỏ bé lại là kẻ có sức ăn kinh người.

“Đến đây mấy ngày, ta phát hiện người của Đông Phương gia dù là chủ nhân hay tôi tớ, không có ai thích cười đùa”, Tây Môn Bảo Đệ cảm thán, người Đông Phương gia cùng Tây Môn gia rất khác nhau. Tây Môn gia cả ngày cả nhau, vui vẻ thì sẽ cười thật to, còn Đông Phương gia thì không khí trầm lặng, mỗi người đều giống như một cái đầu gỗ.

“Đúng vậy!” Tây Môn Nguyên Bảo lại là sâu kín thở dài. Có thể là nàng không được người thích, cho nên bà bà không thích nàng, ngay cả tiểu cô Đông Phương Diễm có bộ dáng giống Đông Phương Dực cũng đối nàng như không nhìn thấy, làm như nói nhiều với nàng vài câu sẽ bị lây bệnh truyền nhiễm cho nên tránh được bao xa nàng liền tránh xa bấy nhiêu.

Ai! Nàng không có cách, cũng không quản! Bất kể là thích nàng hay ghét nàng cũng được, dù sao chỉ cần Đông Phương Dực thích nàng là đủ.

Khi Tây Môn Nguyên Bảo cùng Tây Môn Bảo Đệ đang đi dạo, một đám con gái trong tộc Đông Phương gia bất gặp cũng bắt đầu chỉ vào các nàng bàn tán...

“Nghe nói dã nha đầu Tây Môn gia gả vào là một ôn thần!”, chuyện xấu truyền ngàn dặm, huống chi Nguyên Bảo còn là người của Tây Môn gia, mà Tây Môn gia thì luôn đối nghịch với Đông Phương gia. Cho nên Nguyên Bảo gả vào Đông Phương gia là tiêu điểm để mọi người chú ý, ai cũng chờ mong nghe tin tức không tốt của nàng từ nhà chính truyền ra.

“Nghĩ chắc nàng ở Tây Môn gia cũng là một củ khoai lang nóng bỏng tay, cho nên Tây Môn gia vốn không có ý tốt, định đem nàng gả vào nhà chúng ta, làm cho Đông Phương gia chúng ta gà bay chó sủa”, Tây Môn gia quả nhiên tâm tư ác độc.

“Đáng thương cho tộc trưởng lại chọn nàng làm vợ, thật là không hay ho gì. Ta thấy nàng chỉ được khuôn mặt dễ nhìn, còn lại chẳng được giá trị gì”. Người nếu không may thì ngay cả nước miếng cũng bị sặc, huống chi là chuyện chung thân đại sự. Ai!

Các tộc nhân bình luận, hai tỷ muội Nguyên Bảo cùng Bảo Đệ đều nghe được rõ ràng, mọi người đối với các nàng không có thiện ý, các nàng cũng cảm nhận được.

“Đáng giận! Ta thế nào cũng phải làm cho các nàng im miệng lại”, Tây Môn Bảo Đệ tức giận, vé ống tay áo, chuẩn bị sẵn quyền đầu chỉ chờ Nguyên Bảo nói một tiếng là sẽ nhào vô đánh những kẻ nhiều chuyện kia.

“Bảo Đệ, quên đi.” Nguyên Bảo cố kiềm giữ Bảo Đệ đang xúc động.

“Như thế nào có thể cứ như vậy quên đi? Bọn họ khi dễ người! Còn chửi là ôn thần, khoai lang, tuy rằng ta không biết vì sao lấy khoai lang ra mắng chửi người, không phải là ăn rất ngon sao? Nguyên Bảo, người không tức giận sao? Như vậy không giống người một chút nào. Người nên cùng ta thủ sẵn quyền đầu, đánh cho bọn họ kêu cha gọi mẹ, xem sau này còn ai dám can đảm bịa chuyện về người nữa không”, Tây Môn Bảo Đệ tức giận.

“Bảo Đệ, người nói thật sự nói đúng, ta tức giận đến mức muốn dùng quyền đầu đánh cho bọn họ kêu cha gọi mẹ, làm cho bọn họ lần sau thấy ta phải lập tức tự động né tránh”

“Đúng! Đây mới là Tây Môn Nguyên Bảo chân chính, Nguyên Bảo, chúng ta lên”. Tây Môn Bảo Đệ thấy nàng rất cục cựa cũng tức giận giống mình, ra sức tán thưởng, còn vỗ vai Nguyên Bảo ý muốn cùng nàng tiến lên đánh người.

“Bảo Đệ, ta không đánh người.” Tây Môn Nguyên Bảo lại giữ chặt Bảo Đệ, đối nàng lắc đầu.

“Cái gì?”, Tây Môn Bảo Đệ ngạc nhiên, cao giọng hỏi, không thể hiểu được Nguyên Bảo vẫn không chịu động thủ. Nguyên Bảo rốt cuộc là làm sao vậy?

“Đông Phương Dục là tướng công của ta, mà những kẻ nói xấu ta lại là tộc nhân của hắn, ta đã gả cho Đông Phương Dục, nương ta nói, nam nhân quan trọng nhất là mặt mũi, ta phải giữ mặt mũi cho hắn thật tốt mới được. Người nghĩ đi, nếu chúng ta đánh tộc nhân của hắn, tuy rằng chúng ta rất thống khoái nhưng cũng có nghĩa là sẽ đem mặt mũi của Đông Phương Dục ném xuống đất, ta không thể đối với hắn như vậy được”. Vì Đông Phương Dục, nàng nhẫn! Cho dù là nhẫn đến học máu, nội thương, vẫn là nhẫn!

“Nguyên Bảo, người thật sự thực yêu tỷ phụ, vì tỷ phụ, người cư nhiên có thể không phát giận đánh người, ô..... Ta hảo cảm động nha!” Tây Môn Bảo Đệ lúc này mới phát hiện nguyên lai Nguyên Bảo yêu không chỉ có là thức ăn cùng mỏ vàng óng ánh của Đông Phương gia còn là yêu Đông Phương Dục đến tận xương tủy.

“Ai..... Ai thương hắn? Ta chỉ là không nghĩ làm hắn mất mặt mũi, hơn nữa cũng chính là bảo toàn mặt mũi của Tây Môn gia chúng ta. Không thể làm cho Đông Phương gia chê cười Tây Môn gia chúng ta chỉ biết đánh người”, bị vạch trần sự thật, hai tai Nguyên Bảo đỏ bừng nhưng có chết cũng không thừa nhận.

“Chúng ta thật là chỉ biết đánh người cướp người a!” Tây Môn Bảo Đệ nói đương nhiên.

“Nói tiếp với người, ta sẽ tức chết! Quên đi, không thèm nghe người nói nữa.” Cho dù là sự thật cũng không nên lớn tiếng ồn ào cho thiên hạ biết.

Ở Đông Phương gia quá buồn chán, hai người theo bản năng đi xa khỏi Đông Phương gia một chút để hưởng không khí tự tại bên ngoài. Đến trên núi, hai người như hai con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, chạy tới chạy lui, vừa chạy vừa cười, rất khoái hoạt.

Ở bên ngoài, Nguyên Bảo không cần giả bộ là tiểu thư khuê các, không cần đi những bước nhỏ không được tự nhiên, nàng nhịn đã lâu, thật vất vả mới không có người khác mở to mắt nhìn nàng chăm chăm, đương nhiên là muốn khôi phục bộ dáng tiểu thỏ phỉ dưng cảm trước kia.

Hai người ở trên núi ngược xuôi, đáng tiếc các nàng không thể lại làm hoạt động chặn đường đánh cướp, nếu không đã có thể ôn lại một chút khoái cảm đánh cướp.

“Nguyên Bảo, hay là người đi đánh lợn rừng đến đây, chúng ta nướng ăn có được không?”

“Không thành vấn đề, hết thấy hãy giao cho ta”, Tây Môn Nguyên Bảo vỗ ngực cam đoan, nhất định đánh cho Bảo Đệ một con lợn rừng thật to.

“Đến...người ...a ...mau”, một âm thanh yếu ớt từ xa vang tới.

“Người vừa nói cái gì?” Tây Môn Nguyên Bảo buồn bực hỏi Bảo Đệ.

“Ta? Ta muốn người đi đánh lợn rừng cho ta ăn nha!”

“Không đúng, sau đó người có nói thêm gì nữa? ta nghe không rõ”, quái, lỗ tai của nàng rõ ràng rất thính vì sao bây giờ lại nghe không rõ?

“Không có, ta cái gì cũng chưa nói”, Tây Môn Bảo Đệ lắc đầu đến muốn rụng luôn cái cổ, kiên quyết phủ nhận.

“Ta rõ ràng có nghe thấy, nếu không phải người nói, sẽ là ai?” Nơi này chỉ có nàng cùng Bảo Đệ, nếu nàng không lên tiếng, Bảo Đệ cũng không nói chuyện vậy thì là ai?

“Mau..... Đến..... người..... A..... Cứu..... Cứu..... Ta.....” Hơi thở mong manh cùng tiếng kêu cứu lại từ phương xa truyền đến.

Lần này, hai tỷ muội nghe được rành mạch, chứng thật nói quả nhiên không phải Bảo Đệ nói, mà là có một người khác.

“Nguyên Bảo, ngươi vừa nghe thấy là không phải chính là thanh âm này chứ?”

“Đúng vậy! Bảo Đệ, có người kêu cứu mạng, chúng ta đi qua nhìn xem.” Tây Môn Nguyên Bảo lá gan lớn, dẫn đầu đi ở đằng trước.

“được, đi xem.” Có Nguyên Bảo ở đây, Bảo Đệ cũng không biết sợ là gì, tín nhiệm đi theo sau Nguyên Bảo, tiến đến tìm hiểu xem chuyện gì.

Hai người theo âm thanh yếu ớt mà tìm đến chỗ một khe suối, nhìn thấy một ông lão đầu tóc trắng xóa bị ngã dưới khe suối, cả người chật vật ngổ ở phía dưới, không đứng dậy được.

“Lão đầu nhi, ngươi không sao chứ?” Tây Môn Nguyên Bảo hướng phía dưới hô.

Lão đầu nhi? Là kêu ai? Là ai thất lễ như vậy, dám gọi hần là lão đầu nhi? Ông lão tức giận ngẩng đầu nhìn lên liền thấy hai tiểu cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc ở phía trên nhìn xuống hần, mà cái câu “lão đầu nhi” không lẽ phép kia chắc chắn là xuất phát từ miệng của hai tiểu cô nương này.

“Nguyên Bảo, lão đầu nhi giống như bị thương.” Tây Môn Bảo Đệ nhìn một lát, sau đưa ra kết luận.

“Cô nương, ta bị ngã xuống suối, bị gãy chân làm phiền ngươi tìm giúp vài tên tráng đinh đến đây cứu ta”. Lại là lão đầu nhi, thật sự là quá thất lễ.. Nhưng trước mắt hần đang bị thương, chân bị gãy, không thể cùng tiểu cô nương so đo nhiều, tạm thời phải nhận nhịn mà hạ giọng, đợi khi an ổn rồi mới mắng các nàng, dạy các nàng cái gì gọi là kính lão đắc thọ.

Tây Môn Nguyên Bảo nhìn nhìn địa hình bốn phía, khe suối không sâu, một bên lại có cây đại thụ thuận lợi cho nàng mượn sức đi lên cho nên không cần phí sức tìm tráng đinh đến làm gì, một mình nàng cũng có thể làm được.

“Lão đầu nhi, ngươi đừng sợ, cô nãi nãi ta đi xuống cứu ngươi” , ra khỏi Đông Phương gia, ngữ khí nói chuyện của Nguyên Bảo liền hồi phục như trước, cũng không vì quần áo trên người hoa lệ mà e dè hơn.

“Cái gì? Tiểu cô nương, ngươi một người sao thành?” , ông lão nghe nàng nói muốn một mình xuống đây cứu hần, không khỏi há hốc mồm, ngẫm nói thầm, chắc lại là một cô nương ngọc không biết tự lượng sức mình. Còn có, nàng dám xưng mình là cô nãi nãi, thật khó nghe muốn chết.

Tây Môn Nguyên Bảo không để ý tới nghi ngờ của hần, đem đôi giày thêu hoa tháo bỏ qua một bên, cột lại lần váy dài đáng ghét, Bảo Đệ cũng ở một bên hỗ trợ nàng cột lại hai ống tay áo cho gọn gàng, giúp nàng có thể cử động dễ dàng. Sau khi chuẩn bị xong, Nguyên Bảo liền nương theo cây đại thụ đi xuống dưới khe suối, đến bên cạnh lão giả.

“Tiểu cô nương, ta nói cô nhỏ nhắn như vậy làm sao có thể cứu ta?”, lão giả cũng không muốn nàng cứu hần không được còn hại chết hần.

“Ao, lão đầu nhi, ngươi đừng có lải nhải nữa, cô nãi nãi đã nói cứu ngươi thì sẽ cứu được ngươi”, lão đầu nhi này sao lại nhiều lời như vậy. Nàng đã nói sẽ cứu hần, sao hần còn lo lắng cái gì chứ?

“Tiểu cô nương này sao có thể nói chuyện thô lỗ như vậy?” Cái gì mà lão đầu nhi, rồi cô nãi nãi? Ngươi ít ra cũng phải gọi ta là lão công công, còn có ngươi làm sao có thể xưng là cô nãi nãi chứ? Bộ dạng người thoát nhìn đáng yêu, nhỏ nhắn, sao lời nói lại khó nghe như vậy”. Lão giả bị nàng trái một câu lão đầu nhi, phải một câu cô nãi nãi làm cho nổi giận, nhịn không được bắt đầu giáo huấn nàng.

“ha, ha, thật buồn cười, ngươi không phải thái giám trong cung, sao muốn Nguyên Bảo gọi ngươi là công công?”. Ở phía trên nghe lão đầu nhi giáo huấn, Bảo Đệ nhịn không được ôm bụng cười to.

“Đúng vậy! Rõ ràng đều là cái lão đầu nhi, như thế nào còn muốn tiến cung làm công công a?” Tây Môn Nguyên Bảo khó hiểu lắc đầu.

“Xú nha đầu! Là lão công công! Đây lão công công cùng công công trong cung là không giống nhau” .Lão giả bị các nàng làm cho tức chết. Sớm biết hai tiểu nha đầu này đến làm cho hần tức giận muốn chết thì hần không thêm kêu cứu mạng, thà để ngã chết ở đây còn hơn.

“Mặc kệ là cái gì công công, còn không đều là công công?” Lão nhân này thật sự thực dong dài nha!

Không muốn lại nghe hắn nói dông dài, Tây Môn Nguyên Bảo nâng lão đầu nhi để lên lưng rồi gọn gàng đứng lên đi lên trên.

“Đừng chạm vào ta! Người sẽ đem ta ngã chết — di? Làm sao có thể?” Bị đặt mạnh mẽ trên lưng tiểu cô nương, lão giả kinh hoảng, sợ nàng không cẩn thận ngã làm chết hắn. Nhưng thấy nàng công hắn đi rất thoải mái, bước đi an an ổn ổn, không tốn một chút sức lực làm hắn ngạc nhiên, tròn tròn mắt.

“Cô nãi nãi ta đã nói là cứu người, làm sao có thể để người bị ngã chết”. Tây Môn Nguyên Bảo tức giận đáp trả.

Nàng thoải mái công lão đầu nhi trên lưng, vịn vào cây cổ thụ để đứng lên, không mất bao nhiêu thời gian, nàng đã thuận lợi cứu được hắn, còn nghe Bảo Đệ vỗ tay khen ngợi.

“Lão đầu nhi, Nguyên Bảo khí lực thật sự lớn, công người từ dưới khe suối lên là việc nhỏ, cho dù người muốn, nàng cũng có thể công người chạy quanh núi mấy vòng cũng không thành không vấn đề”. Tây Môn Bảo Đệ khoe khoang, không muốn lão đầu nhi xem thường Nguyên Bảo.

“Người nói nàng kêu Nguyên Bảo?” Lão giả suy tư lời nói của tiểu cô nương kia, hắn đã nghe qua cái tên Nguyên Bảo này, hơn nữa có ấn tượng cực kì sâu sắc. Nếu hắn nhớ không lầm Nguyên Bảo này chính là Tây Môn Nguyên Bảo mới gả vào Đông Phương gia không lâu.

“Đúng vậy! Tên rất hay đúng không?”

“Bảo Đệ, người cùng lão đầu nhi đừng nói chuyện vô nghĩa nữa. Lão đầu nhi, người vì sao mà bị ngã xuống khe suối? Như vậy mà cũng không bị gãy xương cốt, người thật là may mắn”

“Xú nha đầu! Ai cho người thất lễ vẫn bảo ta lão đầu nhi? Ta không phải muốn người gọi ta một tiếng lão công công sao? Bằng không người bảo ta ông bác tốt lắm.” Lão giả không vui đánh một cái thật mạnh lên đầu nàng.

“Ai nha! Đau quá!” Tây Môn Nguyên Bảo đau kêu một tiếng.

“Vô nghĩa! Không đau ta làm gì đánh người!”

“Người cùng ta nương nói giống nhau.....” Ô.....

Tây Môn Bảo Đệ thấy lão đầu nhi động thủ đánh người, vội vàng im miệng, miễn cho người kế tiếp bị đánh là nàng.

“Ta a, ngã xuống khe suối cũng không phải là bởi vì tuổi già sức yếu, ta là ở nhà nhàn rồi nhàm chán, liền cưới con lừa đi ra phơi nắng, nào biết đột nhiên có con thỏ nhảy ra làm con lừa của ta hoảng sợ kể quả là ta bị con lừa lỗ mãng hất ngã xuống khe suối. Cũng không biết con lừa chạy đi đâu mất, không biết có bị dã thú ăn mất hay không nữa?”

“Thì ra là thế a! Lão..... Ách..... Ông bác, người ở chỗ nào, ta trước đưa người về nhà trị thương, sau đó sẽ đi tìm con lừa về cho người được không”, vốn định gọi hắn là lão đầu nhi nhưng lại sợ bị đánh đau lần nữa, Tây Môn Nguyên Bảo vội vàng thu hồi ý định, ngoan ngoãn gọi hắn là ông bác.

“Như vậy cũng tốt, người liền công ta về nhà đi thôi.” Xem ra nàng là học ngoan, tiếp thu lời nói của hắn làm cho hắn cũng hòa hoãn hơn.

“Không biết ông bác ở chỗ nào?”, sợ lại bị đánh đau nên Nguyên Bảo gọi thật ngoan.

“Dã nha đầu người ở chỗ nào, ta liền ở chỗ đấy”, lời nói của lão giả giống như tảng đá ngàn cân đánh xuống Nguyên Bảo.

“Gi?!” Thiệt hay giả? Lão đầu nhi là nói đùa thôi đúng không? Hắn không thể là người của Đông Phương gia, nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua hắn a! Lão thiên gia, ông sẽ không tàn nhẫn mà đem chuyện này ra trêu chọc nàng chứ? Không thể nào.”

Tây Môn Bảo Đệ thở gấp một hơi, hai mắt đảo lia đảo lịa giữa Nguyên Bảo cùng lão đầu nhi, trong lòng thầm than, cuối cùng ánh mắt tràn đầy đồng tình dừng lại trên người Nguyên Bảo.

Đông Phương Dực nhận được tin lập tức chạy về nhà, thấy mẫu thân đang ngồi thất thần ở phòng khách, không biết đang suy nghĩ cái gì mà ánh mắt rất mờ lung.

Hôm nay Đông Phương Dực cố ý đi ra bên ngoài, muốn dẫn dụ sát thủ của Phục Hổ môn, bởi vì hắn không thích ngồi chờ chết, thậm chí cái gì cũng không làm mà đợi đối phương tìm đến tận cửa. Hắn muốn chủ động xuất kích, cho nên nếu Phục Hổ môn muốn mạng của hắn thì hắn sẽ cho bọn chúng biết, muốn mạng của hắn cũng có thể nhưng không phải dễ dàng có thể lấy được mà phải trả giá thật đắt.

Ai ngờ hắn ở bên ngoài còn chưa thấy sát thủ Phục Hổ môn xuất hiện, liền được hạ nhân đến thông báo trong tộc xảy ra chuyện, cần hắn trở về xử lý.

Khi nghe tin, hắn không khỏi nghĩ đến Nguyên Bảo lại không cẩn thận gây ra họa gì, chọc ầu thân giận tím mặt, mới có thể phái người đi tìm. Hắn lập tức bãi bỏ kế hoạch dẫn dụ Phục Hổ môn, ra roi thúc ngựa chạy mau về nhà.

“Nương, xảy ra chuyện gì?”, Đông Phương Dực thấy mẫu thân ngồi thất thần, đoán rằng Nguyên Bảo chắc đã gây ra đại họa, nếu không mẫu thân vốn đã sớm thích ứng với năng lực gây họa của nàng sao còn có thể ngồi thất thần như vậy.

“Dực nhi, nương thật sự không biết nên nói từ đâu...”, nghe tiếng gọi của con, Y Thư Ngọc phục hồi tinh thần lại.

“Nương, mặc kệ Nguyên Bảo làm cái gì, ta hướng ngài cam đoan, nàng tuyệt đối là vô tâm.” Trước thay thê tử giải thích rồi nói sau.

“Dực nhi, Nguyên Bảo hôm nay cứu ông bác người”, Y Thư Ngọc từ từ nói, theo tình hình hôm nay, nàng thật không biết Nguyên Bảo là thê tử tốt hay không tốt, rất khó định luận a!

“Cái gì? Ông bác?” Đông Phương Dực kinh ngạc nhíu mày. Ông bác lớn tuổi luôn một mình ru rú trong nhà, chuyện lớn nhỏ trong tộc đều mặc kệ, tuy là mặc kệ nhưng ở trong tộc ông bác lại là một trưởng bối được kính trọng nhất, chỉ cần hắn nói một câu, không có người không da lông nghe theo. Nhưng Nguyên Bảo làm sao có thể gặp được ông bác, còn cứu hắn?

“Ông bác người không cẩn thận rơi vào khe suối, bị gãy chân, Nguyên Bảo vừa lúc đi ngang qua, liền công hắn về nhà, Dực nhi, người nói xem có phải khí lực của Nguyên Bảo rất lớn có phải không?. Y Thư Ngọc đang buồn bực thật sự, không nghĩ tới Nguyên Bảo có thể công một nam nhân về nhà, tuy rằng ông bác đã lớn tuổi, lại gãy yếu nhưng Nguyên Bảo vẫn có thể một mạch công hắn về nhà chứng tỏ khí lực của nàng không thua bất kỳ một đại nam nhân nào.

“Khí lực của nàng so với người bình thường quả có lớn hơn”, Đông Phương Dực cố gắng giảm nhẹ sự thật, không muốn để mẫu thân biết thực tế khí lực của Nguyên Bảo là lớn kinh người.

“Cho nên Nguyệt Nha cầm của ta cùng đường tam màu cung nữ dừng mới có thể bị nàng làm gãy?”. Y Thư Ngọc thì thảo tự hỏi, như thế có thể hiểu được vì sao Nguyên Bảo không có lợi khí trong tay cũng có thể dễ dàng làm đứt dây đàn cùng làm gãy cổ đường tam màu cung nữ dừng. Nhưng có phải khí lực của nàng so với lời nói của con còn lớn hơn nữa?

“Nương, ông bác hiện tại như thế nào? Còn có Nguyên Bảo đâu? Như thế nào không thấy bóng người?” Nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn thấy tiểu thê tử bộ dáng đắc ý dào dạt của tiêu thê tử đi ra gặp hắn để khoe công.

“Ông bác người không có việc gì, đại phu đã đến khám qua, cũng đã đem cái chân bị gãy xử lý tốt. Về phần Nguyên Bảo, ông bác người lệnh cho nàng ra ngoài tìm con lừa của hắn trở về”. Y Thư Ngọc nói rõ mọi việc cho con biết.

“Một mình Nguyên Bảo ra ngoài tìm?”

“Không, nàng cùng cái gọi là nha đầu hồi môn nhưng thật ra là đường muội Bảo Đệ đi tìm”. Ông bác chỉ đích danh hai người đi tìm, người ngoài dù muốn giúp đỡ cũng không có biện pháp, nhưng thật ra cũng có nhiều người đang muốn chờ xem hai nàng làm sao tìm được lừa trở về.

Trước mắt mọi người đều không hiểu thái độ của ông bác đối với Nguyên Bảo, tuy rằng nản đã cứu hắn nhưng thái độ của hắn với nàng không rõ ràng. Không có cao hứng đặc biệt hay cảm kích mà chỉ quăng cho nàng một cái mệnh lệnh, muốn đích thân Nguyên Bảo đi tìm con lừa về cho hắn. Nếu Nguyên Bảo cùng Bảo Độ thuận lợi tìm được con lừa nguyên vẹn trở về thì tốt, nếu không thì không biết sẽ nổi lên phong ba gì? Y Thư Ngọc cũng không muốn phong ba xảy ra, làm ảnh hưởng uy tín của Dục nhi trong mắt tộc nhân.

“Ta trước tới thăm ông bác”, Đông Phương Dục vội vàng cáo lui, sau khi biết Nguyên Bảo không gây ra họa gì, trong lòng yên tâm không ít. Chờ xác định được thái độ của ông bác đối với Nguyên Bảo sẽ có kế sách đối ứng sau.

Kết quả, khi Đông Phương Dục đến nhà ông bác lại ăn phải bế môn canh, người làm canh cửa liền ngăn hắn lại, nói ông bác muốn nghỉ ngơi, không tiếp khách, bảo hắn lần sau hãy đến thăm. Không thể thăm dò được thái độ của ông bác đối với Nguyên Bảo, Đông Phương Dục cũng không suy nghĩ nhiều, liền cưỡi Hắc Câu ra ngoài tìm Nguyên Bảo.

Tây Môn Nguyên Bảo cùng Bảo Độ đang ở trong núi tìm tung tích con lừa.

“Nguyên Bảo, của ngươi đâu còn đau không?” Tây Môn Bảo Độ đồng tình hỏi Nguyên Bảo, hai mắt cũng không quên cố gắng tìm kiếm con lừa mất tích.

“Đau a! Ngươi đừng thấy ông bác già mà khi dễ, lực đạo đánh người của hắn một chút không không thua cha ta đâu”, Tây Môn Nguyên Bảo xoa xoa chỗ bị đánh trên đầu, khóc không ra nước mắt. Nàng chẳng những bị đánh, hơn nữa trốn cũng không thể trốn, đành phải ngoan ngoãn nghe giáo huấn, thật đáng thương.

“Nhìn ra được, may mắn không phải là ta công hắn, nếu không kẻ bị đánh cho sưng đầu là ta”, Tây Môn Bảo Độ vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

“Ai! Chỉ có thể nói hết thấy đều là mệnh.” Vận mệnh an bài muốn nàng không hay ho lại không hay ho, nàng có thể nói cái gì?

“Đúng vậy, ta nghĩ chúng ta nhất định phải cố gắng tìm cho ra con lừa, nếu không thì không chỉ người bị đánh mà ta cũng không tránh khỏi”, vừa nói Bảo Độ vừa lấy hai tay ôm đầu, ô, nàng không muốn bị đánh a!

“Nếu tìm không thấy, chúng ta phải đi cướp một con khác đến cho ông bác, dù sao lừa đều giống nhau, chắc ông bác sẽ không phát hiện ra”. Tây Môn Nguyên Bảo nghĩ đối sách, vì không muốn lại bị đánh nên nàng bất cứ giá nào, mặc kệ là trộm hay cướp, nàng đều muốn tìm cho ra một con lừa.

“Tốt”, Bảo Độ một mực nghe theo lời Nguyên Bảo, hiện tại các nàng tai vạ đến nơi, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Có tiếng bước chân làm hấp dẫn lực chú ý của hai tỷ muội, hai người bọn họ vui vẻ đoán rằng con lừa của ông bác chạy về đây. Con lừa trở về thật đúng lúc, như vậy hai nàng không phải tốn sức tìm con lừa khác cho ông bác.

Hai người vui mừng quay đầu nhìn lại, không thấy con lừa xuất hiện mà chỉ có Đông Phương Dục cùng Hắc Câu. Mặc dù có chút thất vọng nhưng Nguyên Bảo thấy trượng phu xuất hiện liền rất vui vẻ, lập tức mặt mày hớn hở đón tiếp

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Ta nghe nói hai người các ngươi đi tìm con lừa, cho nên lại đây hỗ trợ.” Đông Phương Dục tiêu sái nhảy xuống lưng ngựa, ôm nàng vào lòng, ôn nhu nói.

“Tỷ phu, con lừa nhất định là đã bị sói ăn ! Chúng ta tìm một hồi lâu cũng không thấy đâu”, Tây Môn Bảo Độ thất vọng, sự thật nói.

“Không có việc gì, ta sẽ tìm được. Bảo Độ, ngươi cũng mệt mỏi rồi, đi về trước nghỉ ngơi đi, chuyện này giao lại cho ta với Nguyên Bảo”, Đông Phương Dục an ủi Bảo Độ.

“Nhưng là ông bác muốn ta cùng Nguyên Bảo tìm!” Tây Môn Bảo Độ gãi đầu. Nàng thật sự có thể trở về sao? Ông bác biết có tức giận không?

“Yên tâm, tỷ phu người nói không có việc gì thì sẽ không có việc gì. Bảo Đệ ngốc, trời xuống còn có tỷ phu người chống đỡ, cho dù ông bác tức giận muốn đánh người, tỷ phu người sẽ hứng chịu. Đi về nghỉ ngơi đi”, Nguyên Bảo cũng hỗ trợ khuyên. Thứ nhất là không muốn Bảo Đệ thêm mệt mỏi, thứ hai là muốn cùng trưởng phu có thể ở riêng, thứ ba là quyền đầu của ông bác đánh rất đau, có Đông Phương Dực ở đây chắc hẳn sẽ thay nạng mà chịu đánh, nạng vừa nghĩ đến quyền đầu của ông bác lại thấy đau vô cùng.

“Nguyên Bảo, người nói quá đúng! Chúng ta có thể để cho ông bác đánh tỷ phu. Ha ha, ta đi về trước đây, các người chậm rãi tìm a”, biết được sẽ không bị đánh, Bảo Đệ liền thấy thoải mái.

Đông Phương Dực mặc danh kỳ diệu nhìn hai tỷ muội cười thật vui vẻ. Ông bác đánh người? Đánh ai?

“Tỷ phu, tuy rằng ta thực đồng tình người, nhưng người nhớ kỹ lời ta nói, chỉ cần cẩn thận, nhin một chút rất nhanh sẽ trôi qua, không còn thấy đau nữa”. Để lại lời khuyên, Bảo Đệ liền tiêu sái ra về.

“Chuyện gì đã xảy ra? Bảo Đệ nói ta không hiểu lấy một câu”, khi nào Bảo Đệ trở nên sâu sắc như vậy?

“Ai, ta lần này nguy rồi.” Tây Môn Nguyên Bảo thở dài, vẻ mặt ai oán.

“Người cứu ông bác là chuyện tốt, cũng không phải gây họa, làm sao có thể nguy chứ, trừ phi là người không cẩn thận đẩy ông bác ngã xuống khe núi, vậy thì chuyện lại khác”. Đông Phương Dực trên gheo nạng. Hắn bị hai tỷ muội làm cho hồ đồ, theo hắn biết các nạng đã cứu ông bác là có công lớn, sao lại có bộ dáng như tai họa sắp giáng xuống đầu, còn nói một thôi một hồi làm người ta không hiểu.

“Tuy rằng ta cứu ông bác, nhưng cũng không cẩn thận gây họa, cái họa này cũng nghiêm trọng như việc đẩy ngã ông bác xuống khe suối”, nạng đáng thương nhìn Đông Phương Dực.

“Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Ta gọi ông bác là lão đầu nhi.” Nạng nói chuyện thanh âm nhỏ như muỗi kêu, thật sự thực không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận.

“Người kêu ông bác là lão đầu nhi?” Đông Phương Dực kinh ngạc lớn giọng.

“Đúng, bởi vì ta ở Đông Phương gia mấy ngày nay cũng chưa từng gặp qua hắn, không biết hắn là ông bác người, nghĩ hắn chỉ là một lão đầu nhi tùy tiện bên đường cho nên mới gọi hắn như vậy”. Ô...

“Sau đó thế nào?” Đông Phương Dực gật gật đầu, việc này xác thực rất giống tác phong của Nguyên Bảo.

“Sau đó hắn muốn ta cùng Bảo Đệ gọi hắn là lão công công, nói chúng ta không nên gọi hắn là lão đầu nhi, kết quả ta cùng Bảo Đệ cười nói hắn cũng không phải công công trong cung, làm chi muốn người khác gọi hắn là lão công công?” Lời này thích hợp nói với lão đầu nhi nào đó nhưng với ông bác thì liền nghiêm trọng.

“Thực sự các người ! Còn có gì nữa?” Đông Phương Dực nghe xong là vừa tức giận, vừa buồn cười, đoán rằng nhất định còn có chuyện khác nữa, nếu không về mặt nạng sẽ không như trái khổ qua đắng.

“Ta còn đối hắn nói, ta là cô nãi nãi.....”

Đông Phương Dực trừng mắt, nhìn thê tử. Khó trách nạng cùng Bảo Đệ về mặt lại khổ sở như vậy, các nạng đúng là đã gây họa.

“Ông bác lão nhân gia hắn nói thế nào?”, nghĩ đến các nạng hồ đồ như vậy nhất định sẽ tiết lộ thân phận, dù sao dựa vào tỷ muội các nạng cũng không thể lừa được ông bác khôn khéo.

“Hắn nói thiệt nhiều, còn mắng ta, lại đánh vào đầu ta. Tương công, ta biết sai rồi. Ta nghĩ ra bên ngoài sẽ không gặp được người nhà của người, nên không cẩn thận khôi phục lại bộ dáng tổ phi. Vốn ở nhà người, ta vẫn luôn lưu tâm đến việc nhỏ nhất, muốn mọi người nghĩ ta cũng là một tiểu thư khuê các, không muốn bọn họ nghĩ rằng người đã cưới sai người. Bất quá sau hôm nay, ta nghĩ mọi người nhất định sẽ biết là ta giả dạng...”, hừ, kiểm củi ba năm thiêu trong một giờ, nạng cố gắng nhiều như vậy, cuối cùng cũng thành công dã tràng.

Tây Môn Nguyên Bảo nhụt chí ngồi dưới đất, khóc không ra nước mắt.

Tất cả cố gắng của nàng, Đông Phương Dực đều nhìn thấy, hắn biết nàng muốn thích ứng với mọi người sẽ có rất nhiều vất vả. Các tộc nhân đối với nàng có thành kiến, mẫu thân thì luôn gây khó dễ, nàng cũng không khóc lóc, kể lể còn ngoan ngoãn nghe lời hắn giải thích với mẫu thân...Không nghĩ tới thật cẩn thận che giấu lâu như vậy, cuối cùng vẫn bị lộ.

“Người đừng khổ sở, ta cảm thấy dùng phương thức này làm ọi người biết sự chân thật của ngươi cũng không có gì là không tốt. Ngươi đã cố gắng, vất vả nhiều rồi, không cần phải miễn cưỡng chính mình, đừng lo người bên ngoài nghĩ ngươi thế nào, chỉ cần biết rằng ta yêu ngươi là đủ”. Đông Phương Dực ngồi xuống bên người nàng, ôm lấy nàng mà an ủi.

“Cứ mặc kệ mọi người thất vọng, ngươi cứ vui vẻ như trước đây có được không?”. Những lời nói của Đông Phương Dực giống như là đem nàng giải cứu từ trong địa ngục ra. Ở Đông Phương gia, nàng mỗi ngày đều phải thật cẩn thận, ngay cả nói chuyện cũng để ý, sợ nói sai sẽ làm mọi người chê cười hắn. Nàng không sợ bị mọi người chê cười, nhưng lại sợ người khác chê cười hắn, cho nên hôm nay nàng vô lễ với ông bác như vậy, thật hận là không thể đâm đầu vào khối đậu hũ mà chết đi, miễn cho hắn bị mất uy tín trước mặt các tộc nhân.

“Đúng, hơn nữa có người ở bên cạnh ta, ta sẽ càng ngày càng vui vẻ hơn”, bởi vì nàng là nguồn nước vui vẻ của hắn.

“Ngươi vừa mới nói yêu ta, ta không có nghe sai đúng hay không?” Nàng đột nhiên nhớ tới, cao hứng gất gao ôm lấy tấm lưng tinh trắng của hắn.

“Đứa ngốc, ta đúng là yêu ngươi, nếu không thương, ta sao phải cưới ngươi?”, hắn cúi đầu, hôn lên môi nàng.

“Ta cũng yêu ngươi! Yêu ngươi giống như yêu cơm tẻ, yêu ngươi giống như yêu vạc, thực yêu ngươi”. Nàng kích động, liều mạng đáp lại hắn, nói không ngừng, chỉ sợ hắn không tin.

Nghe nàng tuyên cáo những câu ngốc nghếch, Đông Phương Dực cao giọng cười to, trong lòng tràn đầy tư vị hạnh phúc, ôm nàng càng chặt hơn. Tuyên cáo như thế, chỉ có thể tử Nguyên Bảo của hắn mới dám nói ra.

“Ngươi không cần cười, ta nói thật lòng”, nàng bĩu môi, oán giận hắn không tin.

“Ta là bởi vì thật là vui mới có thể cười.”

“Thật sự?” Nàng hoài nghi.

“Thật sự.” khẳng định.

Thấy hắn biểu tình kiên định, ánh mắt chưa lóe ra dao động, Nguyên Bảo tin hắn, khoát hoạt cười mỉa mắt.

Hai phu thê nói ra câu ta yêu ngươi xong, đắm chìm trong hạnh phúc tốt đẹp, không còn nghĩ tới những chuyện ưu phiền. Đột nhiên một loạt tiếng bước chân làm phá vỡ không khí thân mật giữa hai bọn họ.

“Hắc Câu, ngươi vừa ăn cỏ đi, đừng làm ồn chúng ta”, Nguyên Bảo khoát tay, muốn Hắc Câu ngoan ngoãn nghe lời bằng không sẽ ném mùi quyền đầu của nàng.

“Hắc Câu đi đường không nhẹ như vậy.” Đông Phương Dực lộ tai linh miễn nhận ra trong đó sai biệt, ngẩng đầu nhìn hướng phát ra âm thanh, nở nụ cười.

“Không phải Hắc Câu sẽ là ai?” Nơi này cũng chỉ có bọn họ cùng Hắc Câu a!

“Xem.” Đông Phương Dực chỉ vào con lừa đứng bên cạnh Hắc Câu, nghĩ chắc con lừa đã nhận ra mùi quen thuộc của Hắc Câu nên mới từ chỗ nào đó chạy ra.

“Là con lừa!” Tìm được rồi!

Lão thiên gia quả nhiên đãi nàng không tệ, sợ nàng lại bị ông bác đánh cho u đầu cho nên mới đem con lừa còn nguyên vẹn đuổi trở về. Quan trọng hơn, có thể nghe Đông Phương Dực nói hắn yêu nàng.

Cẩn thận nghĩ lại, bị đánh có một chút mà đổi được câu “ta yêu ngươi”, quả thật là có lời, quả thật là đáng giá. Ha ha...

10. Chương 10

Chịu ủy thác của Giang Vô Nhai, Phục Hổ môn nhiều lần ám sát Đông Phương Dực bất thành, ngược lại còn tổn thất nhiều người tài giỏi. Đến giờ, việc lấy đầu của Đông Phương Dực không còn là chuyện thực hiện theo yêu cầu mua bán của Giang Vô Nhai mà còn vì danh dự của Phục Hổ môn.

“Phục hổ môn” thành lập nhiều năm, mỗi lần ra tay đều không thất bại mà thành danh trên giang hồ, ai nghe nói đến cũng đều mặt mày ảm đạm, cả người lạnh run ước gì chưa từng nghe qua ba chữ này. Nếu không lấy được đầu của Đông Phương Dực thì thanh danh vất vả gây dựng mấy chục năm nay của Phục Hổ môn sẽ sụp đổ, thật mất mặt, tương lai làm sao còn có chỗ đứng trên giang hồ.

Cho nên môn chủ Phục Hổ môn Thi Thiên Phách quyết định thay đổi kế sách, không trực tiếp xuống tay với Đông Phương Dực mà hướng tới thân nhân của hắn. Chỉ cần bắt được thân nhân của Đông Phương Dực tin chắc rằng hắn sẽ bỏ tay chịu trói.

Phục Hổ môn vốn định nhắm tới thê tử của Đông Phương Dực là Tây Môn Nguyên Bảo, ai ngờ khi vụng trộm lên vào Đông Phương gia lại không thấy người, đến lúc rời đi lại bắt gặp Y Thư Ngọc cùng nha hoàn vừa tới. Sát thủ nghĩ rằng nếu không bắt được thê tử thì lấy mẹ của Đông Phương Dực thế vào cũng được, Đông Phương Dực chắc không tàn nhẫn đến mức không rat ay cứu mẫu thân đang lâm trong hiểm cảnh đâu?

Vì thế sát thủ đem nha đầu đánh bất tỉnh, lưu mạng nàng lại là muốn nàng sau khi tỉnh lại thông báo cho Đông Phương Dực biết tin, bằng không cần gì phải giữ lại tính mạng của nàng.

Y Thư Ngọc hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, chỉ biết trước mắt đột nhiên xuất hiện một gã hắc y nhân, nàng chưa ra tiếng khiển trách người này vô lễ xuất hiện mạo phạm nàng, liền thấy Lục nhi bị đánh bất tỉnh ngã xuống đất chờ đến lúc nàng ý thức được cần phải hét lớn tiếng gọi người thì đã bị hắc y nhân che mặt mang đi.

Đông Phương Dực cùng Nguyên Bảo thân mật, ngọt ngào dẫn con lừa về giao cho ông bác, không ngờ về tới Đông Phương gia lại thấy một màn hỗn loạn, nhóm hộ vệ sắc mặt vừa tức lại vừa lo lắng. Khi bọn hắn nhìn thấy Đông Phương Dực trở về, đội trưởng hộ vệ Vu Hạo lập tức chạy đến thỉnh tội, đồng thời kể rõ sự việc.

Đông Phương Dực nghe thấy Vu Hạo báo tin mẫu thân mất tích, hơn nữa khi nghe những lời Lục nhi tỉnh lại bẩm báo, mặt liền tràn đầy giận dữ, hai tay nắm chặt thành quyền nhưng cố gắng không phát tiết trước mặt mọi người. Việc quan trọng trước nhất là phải giải cứu mẫu thân trở về chứ không phải là nóng giận vô nghĩa.

Tây Môn Nguyên Bảo nghe thấy bà bị người bắt đi, kinh ngạc che lại môi. Tuy rằng bà không thích nàng mà nàng khi đối mặt với bà cũng luôn nơm nớp lo sợ, nhưng ở chung với nhau một thời gian cũng phải có tình cảm, cũng lo lắng cho an nguy của đối phương. Chỉ là nàng không hiểu vì sao bà lại bị bắt đi? Đối phương muốn cái gì? Nàng lo lắng nhìn trượng phu đang lửa giận bừng bừng, đem bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay hắn, cố gắng trấn an hắn.

“Vu Hạo, người lựa chọn những người giỏi nhất theo ta chờ lệnh, những người còn lại phải bảo vệ mọi ngã đường dẫn tới Đông Phương gia, ngay cả những chỗ nhỏ nhất cũng không được sơ suất, bỏ qua, không được để chuyện này phát sinh lần nữa”. Đông Phương Dực nắm chặt bàn tay nhỏ bé của thê tử, ra lệnh cho Vu Hạo nhằm phòng ngừa Phục Hổ môn lại lên vào bắt người.

“Dạ”, Vu Hạo hiểu được sự tình nghiêm trọng, đây là cơ hội để hắn lập công chuộc tội, tuyệt không thể làm cho Đông Phương Dực thất vọng lần nữa, bở vậy lập tức chấp hành mệnh lệnh.

“Nguyên Bảo, người về phòng trước đi, nếu nhàm chán tìm Bảo Đệ nói chuyện phiếm, ta còn có việc phải xử lý”. Đông Phương Dực không muốn nàng lo lắng quá mức, ôn nhu nói với nàng, làm như sự việc xảy ra chỉ là chuyện nhỏ thôi.

“Dạ”, Nguyên Bảo biết giờ phút này lòng hắn nóng như lửa đốt, không nghĩ hắn lại bận tâm lo cho nàng, mặc kệ là hắn nói gì, nàng đều nhu thuận nghe theo.

Đông Phương Dực nghe vậy liền xoay người, chuẩn bị lo việc cứu mẫu thân.

Nguyên Bảo khổ sở nhìn thân ảnh cương trực của hắn, giờ phút này hắn nhất định là rất đau khổ và lo lắng, chẳng lẽ nàng chỉ có thể trở mặt đứng nhìn, chuyện gì cũng không thể làm để chia sẻ cùng hắn sao?

Không! Nàng muốn là một thê tử có thể giúp hắn phân ưu giải lao, chứ không phải là thê tử chỉ biết sống phóng túng, suốt ngày gây chuyện thị phi.

Nàng, Tây Môn Nguyên Bảo, tuy rằng không có thông minh nhưng là có khí lực kinh người, nàng tin tưởng lão thiên gia cho nàng một thân khí lực như vậy không phải là dư thừa. Vì Đông Phương Dực, nàng nhất định sẽ ở khi quan trọng mà sử dụng khả năng thiên phú này.

Hạ quyết tâm, Tây Môn Nguyên Bảo lập tức xoay người đi tìm Bảo Đệ, làm ọi người nghĩ đến nàng là vì nhàm chán, tìm Bảo Đệ nói chuyện phiếm đi.

Trong thư phòng, Đông Phương Dực mặt mày đăm chiêu, ủ dột, thất lưng dắt nhuyễn kiếm bên người lại có giấu theo chủ thủ. Những kẻ cùng hắn kết thù lại làm ra những việc ti tiện như vậy nhất định là Phục Hổ môn không cam lòng, còn có liên quan đến Giang Vô Nhai. Nhưng Giang Vô Nhai không thể không tiếng động mà tự do ra vào Đông Phương gia, so với hắn thì sát thủ của Phục Hổ môn có khả năng nhiều hơn cho nên việc này nhất định là Phục Hổ môn rat ay.

Vì thế, hắn hoá tốc liên lạc Liễu Toàn, muốn Liễu Toàn lập tức tra ra mẫu thân bị” Phục Hổ môn” giấu ở đâu? Hắn có thể dễ dàng tha thứ” Phục Hổ môn” nhiều lần muốn lấy tính mạng của hắn, chính là không thể dễ dàng tha thứ bọn họ tìm tới người nhà của hắn! Hắn nguyên bản còn không có ý đụng tới Phục Hổ môn nhưng hôm nay bọn hắn là muốn bị diệt vong nhanh hơn. Hắn sẽ làm cho bọn họ biết, muốn đụng tới hắn phải trả một giá đắt đến thế nào. Lần này hắn quyết tâm đem ba chữ Phục Hổ môn hoàn toàn biến mất trên giang hồ. Để Nguyên Bảo ở lại nhà, lại có hộ vệ nghiêm ngặt bảo hộ là hắn có thể yên tâm xuất môn, không lo nàng sẽ xảy ra chuyện.

Về quyết định của hắn, hắn cũng không muốn nàng biết được sẽ có một trận ách đấu mà thêm lo lắng, bất an, càng không muốn nàng vì vậy mà đòi đi theo. Hắn không muốn trước khi đi lại cùng nàng âm ỷ một trận, thà rằng cứ để nàng hoàn toàn không hay biết gì, vui vẻ ở nhà chờ hắn cứu mẫu thân trở về.

Khi hắn đã chuẩn bị xong thì Liễu Toàn cũng đem đến tin tức của mẫu thân, quả nhiên như hắn dự đoán, môn chủ Phục Hổ môn Thi Thiên Phách giấu người tại miếu sơn thần ở ngoài thành.

Thi Thiên Phách ở miếu sơn thần ngoài thành mai phục sát thủ, chờ hắn tới cửa nộp mạng.

Đông Phương Dực không muốn quấy nhiễu nhiều người trong tộc, bởi vậy cận đối mọi người tuyên bố muốn dẫn thủ hạ đi tìm kiếm mẫu thân. Lại từ miệng hạ nhân biết được Nguyên Bảo đã đi tìm Bảo Đệ nói chuyện phiếm, cho nên hắn cũng không tìm nàng từ biệt, miễn cho nàng nhìn ra manh mối hoặc là sẽ xung phong đi tìm người.

Vì thế, Đông Phương Dực liền cùng Vu Hạo dẫn một đám thủ hạ đắc lực nhất thúc ngựa ra đi, việc an nguy của người trong tộc giao lại cho hộ vệ phụ trách.

Một đội nhân mã tinh nhuệ rời đi, Đông Phương Dực vì quá lo lắng cho an nguy của mẫu thân mà không để ý trong đám người Vu Hạo lựa chọn có một người đặc biệt xinh xắn, lạnh lợi...

Nguyên Bảo mặc trang phục như những người khác, cố ý trà trộn trong thủ hạ, bởi vì mọi người đều nóng lòng cho sự an nguy của Y Thư Ngọc nên không để ý tới sự khác thường, bởi vậy không ai phát hiện ra nàng.

Đoàn người Đông Phương Dực giục ngựa chạy như điên, Nguyên Bảo gắt gao đeo bám phía sau sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, điều này chứng tỏ sự việc rất nghiêm trọng. Nàng nên làm gì để giúp hắn chia sẻ gánh nặng đây?

Nàng chậm rãi thả chậm tốc độ, cố ý cùng với người khác bảo trì một khoảng cách ngắn. Nàng võ nghệ không cao, nếu hai bên đánh nhau nàng chắc chắn sẽ làm liên lụy Đông Phương Dực, gia tăng thêm gánh nặng cho hắn, không bằng núp ở phía sau chờ cơ hội. Tựa như lúc đi đánh cướp, khi có cơ hội nàng sẽ nhảy ra giết vô dương oai, trở thành vũ khí lợi hại nhất của Đông Phương Dực.

Tây Môn Nguyên Bảo trong mắt lóe ánh sáng kiên định, nàng sẽ không để cho trượng phu một mình mạo hiểm, phu thê vốn có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia, nàng sẽ không để Đông Phương Dực bỏ lại nàng, một mình tiến vào đầm rồng hang hổ.

Đông Phương Dực dẫn người tới cách miếu sơn thần ngoài thành ba dặm thì dừng lại, để tránh dã thảo kinh xà, làm cho sát thủ Phục Hổ môn trong miếu biết có người đến giải cứu sẽ mất đi ưu thế.

Đoàn người lặng yên ản vào, mỗi người đều đã được huấn luyện nên rất ăn ý, khi hành động không để lại tiếng vang.

Đông Phương Dực chỉ huy đến lúc hành động, mọi người sẽ từ bên ngoài ập vào đối phó với đám sát thủ, Vu Hạo lo bảo vệ an toàn của Y Thư Ngọc còn hắn sẽ đối phó với Thi Thiên Phách.

Bọn họ vô thanh vô tức, nhất nhất giải quyết sát thủ bên ngoài miếu mà không làm kinh động tới những kẻ bên trong.

Nhiều nhân tài đặc lực của Thi Thiên Phách đã tổn hại trong tay Đông Phương Dực, chỉ còn lại vài kẻ thân thủ tốt thì cho ẩn thân bên trong miếu, thành ra canh giữ ngoài miếu chỉ là những sát thủ tầm thường.

Y Thư Ngọc bị trói trong miếu sơn thần đã tỉnh lại, nàng bị một đám hung thần ác sát trước mắt làm cho sợ đến hồn bất phụ thể, sắc mặt tái nhợt. Nhưng chỉ lát sau nàng đã trấn định lại, tự ra lệnh mình không được biểu lộ sợ hãi nếu không người ta sẽ xem thường Đông Phương gia. Vì tôn nghiêm của Đông Phương gia, cho dù chết, cũng phải ưỡn ngực, thong dong chịu chết.

“Các người là ai? Bắt ta có dụng ý gì?”, Y Thư Ngọc bị trói trên cột, cố gắng bình tĩnh hỏi, tựa như là đang ở nhà tiếp khách.

Y Thư Ngọc bình tĩnh làm Thi Thiên Phách đối nàng nhìn với cặp mắt khác xưa, vốn tưởng rằng nàng sẽ khóc nháo không ngớt, không nghĩ tới nàng sẽ nhanh như vậy liền nhận sự thật, thái độ của nàng làm hắn liên tưởng tới sự bình tĩnh đồng dạng của Y Thư Ngọc. Lúc trước là hắn quá xem thường Đông Phương Dực cho nên mới bị tổ thất nặng nề, bất quá lần này hắn quyết tâm phản kích, làm cho Đông Phương Dực biết Phục Hổ môn không phải chỉ có danh hào, bọn họ là những kẻ có khả năng làm người khác sợ tới hồn phi phách tán.

“Đông Phương phu nhân yên tâm, mục tiêu của chúng ta không phải là người, rất nhanh người sẽ có thể về nhà. Về phần chúng ta là ai, người không nên biết đến thì tốt hơn”. Thi Thiên Phách là muốn mạng của Đông Phương Dực, đối với Y Thư Ngọc hắn lười động thủ.

“Hay là các người muốn gây bất lợi cho con ta?”, Y Thư Ngọc không phải ngu ngốc, nếu không phải nhắm vào Dực nhi thì bất cóc nàng làm gì. Nghĩ đến yêu tử sẽ vì nàng mà gặp bất trắc, nàng không khỏi cảm thấy bàng hoàng bất lực.

“Đông Phương phu nhân quả nhiên là người thông minh.” Nếu Y Thư Ngọc đã đoán được, Thi Thiên Phách sẽ không giấu diếm nữa.

“Các người không được đụng tới con ta, nếu thương hại tới hắn, ta sẽ cùng các người liều mạng”, nghĩ tới yêu tử, Y Thư Ngọc không còn thất sợ hãi.

“Ha ha ha! Đông Phương phu nhân, người không khỏi quá coi trọng bản thân, người nghĩ dựa vào một nữ nhân như người có thể làm được gì chúng ta sao?, Thi Thiên Phách cất tiếng cười to, chế giễu nàng.

“Người đừng mạnh miệng nói trước”, Y Thư Ngọc vẫn cứng rắn phản bác, mặc kệ đạo lý người đứng dưới mái hiên phải cúi đầu.

Tránh bên ngoài miếu sơn thần, Đông Phương Dực nghe mẫu thân lên tiếng bảo vệ hắn, hai mắt không khỏi ẩm ướt, đồng thời cũng lo lắng cho an nguy của nàng, sợ Thi Thiên Phách thẹn quá thành giận, ra tay tổn thương mẫu thân.

Vì đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đông Phương Dực liền đưa tay ra hiệu cho Vu Hạo, vũ khí trong tay chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ hắn ra lệnh là đồng loạt tiến vào giải cứu Y Thư Ngọc.

Tây Môn Nguyên Bảo trốn ở rất xa, nín thở ngưng thần nhìn tình cảnh trước mắt, đồng thời cũng rất quan tâm an nguy của bà bà cùng trưởng phụ. Bọn hắc y nhân che mặt trong miếu sơn thần xem ra cũng không phải người lương thiện, nàng không khỏi hướng lão thiên gia cầu khẩn, phù hộ bà bà cùng trưởng phụ bình an trở về.

“Hừ! Ta khuyên người tốt nhất đừng chọc giận ta, chọc giận ta đối với người một chút ưu việt đều không có! Phải biết rằng, mạng nhỏ của người đang nằm trong tay ta, cho nên vẫn ngoan ngoãn nghe lời ta thì tốt hơn”. Thi Thiên Phách hăm dọa Y Thư Ngọc, muốn nàng hiểu rằng nàng đang là con tin, chứ không phải là đương gia chủ mẫu của Đông Phương gia mà hẳn cũng không phải là nô tài phải nịnh hót lấy lòng nàng.

“Người chỉ biết có uy hiếp nữ nhân thôi sao?”, Y Thư Ngọc cố tình không để uy hiếp của hắn vào mắt.

“Người nói cái gì?!” Thi Thiên Phách tức giận trừng mắt nhìn Y Thư Ngọc không biết sống chết.

Đúng lúc này, Đông Phương Dực khoát tay ra hiệu, đám người đang ẩn nấp lập tức tiến vào trong miếu.

Đột nhiên bị tập kích làm Thi Thiên Phách có chút bất ngờ, hắn không nghĩ nhóm người Đông Phương Dực lại sớm tìm ra nơi này đến vậy, hơn nữa còn tiến sát không tiến động. Thấy bọn họ đột nhiên đánh vào, năm ngón tay của Thi Thiên Phách nhanh như chớp đặt lên cổ của Y Thư Ngọc, ý muốn bảo với Đông Phương Dực phải dè chừng, hắn không phải nói chơi.

Đông Phương Dực sớm đã dự liệu hắn sẽ làm tổn hại đến mẫu thân nên khi xông vào miếu, hắn liền lập tức xuất kiếm hướng Thi Thiên Phách đánh tới.

Thi Thiên Phách chưa bao giờ cùng Đông Phương Dực giao thủ, chỉ biết là Đông Phương Dực có võ nghệ, cho đến lúc này mới biết Đông Phương Dực còn là một tay kiếm thủ giỏi, hèn chi mấy thủ hạ đắc lực của hắn được phái đi lấy mạng Đông Phương Dực đều phải bỏ mình dưới kiếm của Đông Phương Dực. Hắn không dám xem thường, hai tay vung lên, hóa giải kiếm chiêu đang tấn công tới tấp.

Vu Hạo muốn cứu Y Thư Ngọc nhưng lại bị mấy tên sát thủ cản đường, nên không có cách nào ra tay.

Y Thư Ngọc bị trói trên trụ cũng không cách nào trốn thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn yêu tử cùng ác nhân giao đấu.

Đông Phương Dực cùng Thi Thiên Phách vẫn đấu nhau kịch liệt, nếu sơ sẩy một chút thì sẽ mất mạng trong tay đối phương, người bên ngoài nhìn chỉ thấy hoa mắt, không phân biệt được là ai bị thương, là ai chảy máu.

Tây Môn Nguyên Bảo nấp ở xa, thấy bọn họ giao đấu ác liệt, ác nhân tuy không thương tổ được bà bà nhưng nhóm người của Vu Hạo cũng không có cách nào cứu được bà bà ra, vì thế nàng liền rời khỏi chỗ ẩn thân, nghĩ là đi vào xem có cơ hội để cứu bà bà.

Thấy Tây Môn Nguyên Bảo đột nhiên xuất hiện, mọi người giật mình, chỉ thấy nàng gọn gàng né tránh đao quang kiếm ảnh. Đông Phương Dực cũng đã thấy nàng, âm thầm may mắn là lúc này mọi người đều lo chém giết, sẽ không ai làm tổn hại đến nàng.

Y Thư Ngọc vốn không nhận ra Nguyên Bảo cho đến khi nàng đi đến trước mặt, nhìn đôi đồng tử linh lợi mới nhận ra. Lúc đầu là kinh ngạc, sau lại nghĩ để nàng bắt gặp mình trong tình cảnh khó coi như vậy, mặt có chút không vui.

“Nương, ngài đừng sợ, ta đến đây!” Tây Môn Nguyên Bảo rất nhanh đến bên Y Thư Ngọc, nhanh nhẹn lấy tiểu đao cắt đứt dây trói, thành công cứu được bà bà.

“Àn.”, được tự do lại thấy trên mặt Nguyên Bảo không có biểu tình cười nhạo hay mừng thầm, Y Thư Ngọc lúc này mới thả lỏng tâm tình, không sợ bị con dâu chê cười.

Tây Môn Nguyên Bảo bất động thanh sắc đứng che trước mặt bà bà, không để cho đao kiếm chém trúng người bà bà.

Hành động bảo vệ xuất phát từ tấm lòng của Nguyên Bảo rơi vào mắt Y Thư Ngọc, làm cho nàng đột nhiên có cái nhìn khác về Nguyên Bảo. Có lẽ bình thường Nguyên Bảo lỗ mãng, có chút không hiểu phép tắc nhưng cũng có thể nói là Nguyên Bảo ngay thẳng, không câu nệ tiểu tiết. Huống hồ hôm nay Nguyên Bảo

còn cứu mạng của bá phụ, cũng có thể nói Nguyên Bảo là người tốt. Như vậy Nguyên Bảo làm dâu cũng không có lỗi lầm gì, nàng cần gì phải tìm xương trong trứng chứ.

“Nguyên Bảo, người đứng lùi lại phía sau một chút, đừng để mình bị thương”, Y Thư Ngọc chủ động kéo bàn tay nhỏ bé của Nguyên Bảo, muốn nàng cách xa đao quang kiếm ảnh một chút.

“Dạ, nương”, thấy Y Thư Ngọc quan tâm làm cho Nguyên Bảo lúc đầu kinh ngạc, sau lại cảm thấy vui mừng. Bà bá rốt cuộc đã không xem nàng là ôn thần nữa, thậm chí còn chủ động quan tâm nàng, hỏi nàng làm sao mà không vui cho được.

Mẫu thân đã bình an thoát khỏi nguy hiểm, Đông Phương Dực càng tập trung tinh thần đối phó với Thi Thiên Phách, đường kiếm như hoa trôi nước chảy tấn công vào những chỗ yếu hiểm của hắn, làm cho Thi Thiên Phách phải dốc hết toàn lực để chống đỡ.

Thi Thiên Phách thành danh với đôi song chưởng được mệnh danh là thiết quyền, cho dù ai bị đánh trúng không chết cũng mất nửa cái mạng, cho nên song quyền chính là vũ khí lợi hại nhất của hắn. Không ngờ gặp phải Đông Phương Dực sử dụng kiếm, cho nên quyền không thi triển được nhiều, hơn nữa ngày càng có dấu hiệu đuối sức.

Càng có nhiều máu văng ra càng làm cho Tây Môn Nguyên Bảo cùng Y Thư Ngọc bị dọa đến xanh mặt, không phân biệt được đó là máu của ai, cả hai đành chỉ biết cầu nguyện người bị thương không phải là Đông Phương Dực, cũng mong cho ác nhân mau ngã xuống để sớm chấm dứt trận ác đấu này.

Tây Môn Nguyên Bảo rất muốn nhảy vào giúp Đông Phương Dực, nhưng lại sợ vạ nhất, không giúp được mà còn làm liên lụy đến hắn, nên chỉ có thể âm thầm lo lắng trong lòng, hận bản thân mình cái gì cũng không thể làm được.

Thi Thiên Phách dùng song quyền đánh thật mạnh lên người Đông Phương Dực, hắn mím môi, mặt không thể hiện cảm xúc gì, kiếm trong tay đánh càng nhanh, càng hung hiểm hơn, đường kiếm nhẹ nhàng lại nhanh như chớp, từng đợt, từng đợt ngân quan tấn công tới tập làm cho Thi Thiên Phách hết đường chống đỡ.

Không bao lâu, trang phục màu đen của Thi Thiên Phách đã nhuộm đầu máu, nếu Đông Phương Dực không thay đổi ý định, không lấy mạng của hắn, hắn sớm đã bị mất mạng.

Song quyền của Thi Thiên Phách không hề đánh trúng các vị trí quan trọng của Đông Phương Dực, mà máu từ các vết thương trên người lại chảy ra ngày càng nhiều, hắn hiểu mình không thể thắng được Đông Phương Dực.

Khiếu Không kiếm trong tay Đông Phương Dực vẽ một vòng tròn trên không trung rồi thoải mái đặt lên cổ Thi Thiên Phách. Thắng bại đã định.

Vu Hạo cùng các hộ vệ trải qua một trận ác đấu cũng đã chế phục được các sát thủ còn lại của Phục Hổ môn, tất cả đều đang đợi Đông Phương Dực xử lý.

“Người thắng.” Thi Thiên Phách sắc mặt ảm đạm, chưa bao giờ nghĩ tới cảnh đường đường là môn chủ của Phục Hổ môn lại bị thảm bại trong tay một thương nhân.

“Chính xác”, Đông Phương Dực thở phà, thắng cũng không được thoải mái lắm.

Tây Môn Nguyên Bảo thấy trượng phu thắng liền vui mừng nhảy tới bên cạnh hắn, đắc ý dào dạt nhìn hai tên ác đồ lúc này dám can đảm kèm hai bên bà bà.

“Ta có nằm mơ cũng không nghĩ sẽ bại trong tay người”, Phục Hổ môn lần này sẽ bị hủy diệt.

“Nếu người không nhận cọc mua bán của Giang Vô Nhai mà lấy đầu của ta, ta tự nhiên cũng không đụng tới người”, tất cả đều do lòng tham của Giang Vô Nhai mà ra.

“Cái gì?! thì ra sát thủ là do người phái tới?”, Tây Môn Nguyên Bảo nghe nói nó ác đồ chính là kẻ đã sai người ám sát Đông Phương Dực, tức giận xông lên đánh cho hắn một quyền. Nếu không nhờ nàng cùng Đông Phương Dực phước lớn mạng lớn, bọn họ sớm đã bị chúng giết chết ở vách núi.

Thi Thiên Phách nghĩ nàng chỉ là một tiểu nữ tử, dù dùng hết sức cũng không làm hắn bị thương được nên không có phòng bị gì mà thần nhiên đón nhận một quyền của nàng. Không ngờ khi một quyền đánh tới giữa

ngực, hắn mới biết là mình sai lầm rồi. Một quyền của nàng đã đánh gãy ba cái xương sườn của hắn, làm cho hắn miệng phun máu tươi, quan trọng hơn là sau khi chịu một quyền của nàng, hắn biết mình không thể xưng là thiết quyền vô địch được nữa.. Bởi vì quyền của nàng mới chân chính là thiết quyền vô địch.

Thi Thiên Phách vị nàng đánh, thống khổ ôm ngực, nhất thời không thở nổi.

Những người khác của Đông Phương gia thì không thèm để ý, có lẽ do hắn đã quá mức suy yếu chứ bị một tiểu nữ nhân đánh có một quyền thì đau ở chỗ nào chứ? Hắn làm gì mà phải ngã xuống đất không đứng dậy nổi, chỉ có như vậy mà cũng xứng để hành tẩu giang hồ sao?

Sát thủ của Phục Hổ môn cũng biết thân thủ của Thi Thiên Phách nên càng ngạc nhiên, không hiểu có phải hắn đang cố tình diễn trò với Đông Phương Dục để tìm cơ hội đào tẩu hay là bị thương thật sự, mới có thể miệng phun máu tươi, ngã xuống đất không đứng dậy nổi?

“Nguyên Bảo, đừng đánh chết hắn”, Đông Phương Dục thản nhiên mở miệng nhắc nhở tiểu thê tử, không muốn nàng nhất thời xúc động lại đánh chết người, mắc công phải lưu lại người để xử lý thì thể rất phiền toái.

“Loại người xấu như hắn, không đánh không được. Hai chúng ta thiếu chút nữa đã chết trong tay hắn, hơn nữa hắn còn dám bắt cóc nương”. Tây Môn Nguyên Bảo lại hung hăng giơ quyền lên, muốn cho chúng biết bọn họ cũng không phải là người dễ chọc.

“Đúng vậy, nhưng oan có đầu, nợ có chủ, hắn chẳng qua là nhận giao dịch của người khác, chúng ta nên tìm là người nào muốn thật sự muốn mạng chúng ta, còn hắn đã bị người đánh một quyền ta nghĩ hắn cũng đã chịu đủ giáo huấn”. Đông Phương Dục sở dĩ muốn lưu lại mạng của Thi Thiên Phách vì không muốn làm lợi cho Giang Vô Nhai.

Y Thư Ngọc nghe con dâu vì nàng mà lên tiếng bất bình, trong lòng càng thêm rối rắm vì vậy đối với Nguyên Bảo liền càng không có ý kiến gì.

“Được, ta nói cho người biết, hôm nay nếu không có tướng công tat hay người cầu tình, ta sẽ đánh cho người càng thâm hại hơn, người phải hứa vĩnh viễn không được đụng đến người nhà ta, dù là một sợi lông, nếu không Tây Môn Nguyên Bảo ta sẽ không bỏ qua cho người”. Nếu Đông Phương Dục đã lên tiếng, nàng không thể không cho hắn mặt mũi, bất quá phải nói thêm vài câu mới được.

Thi Thiên Phách bị một quyền của nàng nói không ra lời, khóe miệng chảy máu, mặt trắng bệch nghiêm trọng, tỏ vẻ lắng nghe cảnh cáo của nàng.

“Sau này nếu người còn dám tiếp tục khi dễ người nhà của ta, ta sẽ khiến cho người giống như cây cột đá này”. Vì muốn biểu lộ hiệu quả của lời cảnh cáo, Tây Môn Nguyên Bảo mất lộ hung quang, hung hăng đánh một quyền lên cột đá trong miếu sơn thần. Cây cột chống đỡ không nổi một quyền của nàng, gãy làm hai đoạn.

“Nguyên Bảo, đừng

” Đông Phương Dục hét lớn ngăn cản, nhưng đã không còn kịp rồi.

“Cái gì?” Đừng cái gì? nhanh như vậy bỏ qua cho tên người xấu này sao? Tây Môn Nguyên Bảo buồn bực nhìn tượng pho, khó hiểu.

Miếu sơn thần đã lâu năm không được tu sửa, cũ kỹ rách nát lắm rồi, chỉ còn nhờ mấy cây cột chống đỡ, nay Nguyên Bảo dùng hết sức đánh lên đó thì làm sao chịu nổi, chỉ nghe rào rào, rồi mái ngói, gạch...thì nhau rơi xuống cùng rất nhiều tron bụi.

“Trốn!” Đông Phương Dục hoả tốc một tay nắm một người, lôi mẫu thân cùng Nguyên Bảo về mặt còn đang mờ mịt chạy nhanh ra khỏi miếu.

Những người khác còn đang kinh hãi chuyện Tây Môn Nguyên Bảo đánh gãy cột đá làm hai đoạn, lại thấy Đông Phương Dục hỏa tốc rời đi. Vu Hạo cùng nhóm hộ vệ luôn lấy Đông Phương Dục làm chủ, nên khi nghe hắn ra lệnh cũng liền lập tức chạy theo sau, không để ý đến nhóm sát thủ của Phục Hổ môn.

Khi bọn hắc chạy ra ngoài miếu sơn thần, nghe một tiếng đổ thật to, quay đầu nhìn lại liền thấy ngôi miếu đang sụp đổ trước mắt họ. Rất nhiều sát thủ của Phục Hổ môn không kịp chạy ra, bị tường vách đè trúng, thống khổ kêu khóc.

Nhất thời, mọi người đều sắc mặt kinh hãi nhìn Tây Môn Nguyên Bảo đang cười đến vô tội, trong lòng không hẹn cùng nghĩ: miếu sơn thần là do nàng dùng một quyền mà đánh đổ.

“A, ha ha..... Tò mò thật nha! Miếu sơn thần này làm sao đột nhiên lại bị sụp đổ?”

Nguyên Bảo cười đến vô tội, làm như chuyện miếu sơn thần bị sụp đổ không liên quan gì đến nàng.

Đông Phương Dục cùng với nhóm hộ vệ không thể thấy chết mà không cứu, liền đỡ những gạch ngói đổ nát, cứu ra nhóm người của Phục Hổ môn. Nhóm sát thủ ngày thường lãnh khốc vô tình, giết người không gớm tay nay bị đè trong đồng đổ náy đều đau đến kêu trời kêu đất, mắt nhìn thấy Tây Môn Nguyên Bảo liền co đầu rụt vai, rất sợ nàng đột nhiên dùng quyền đánh bọn họ gãy xương. Cũng vào lúc này, mọi người mới biết vì sao lúc trước Thi Thiên Phách bị nàng đánh lại không đứng dậy nổi.

Nhóm hộ vệ Đông Phương gia cũng không ngờ thiếu phu nhân nhìn nhỏ nhắn, linh lợi, xinh xắn lại có khí lực kinh người như vậy, mặc kệ nàng làm ra vẻ việc miếu sơn thần bị đổ không liên can tới nàng, nhưng mọi người đều biết tác giả là ai. Xem ra sau này đối với thiếu phu nhân phải tôn kính hơn, bằng không kết cục chỉ sợ sẽ rất thảm a!

Y Thư Ngọc mở to mắt nhìn Nguyên Bảo, như là một lần nữa nhận thức nàng bình thường. Quả nhiên, Nguyên Bảo khí lực không chỉ so với nam nhân lớn hơn một ít mà là lớn hơn rất nhiều, rất nhiều. Sống đến chừng này tuổi nàng mới lần đầu nhìn thấy một người chỉ dùng một quyền là đánh đổ cả ngôi miếu sơn thần.

Tây Môn Nguyên Bảo vẫn hướng mọi người nở rộ nụ cười má lúm đồng tiền, ý đồ cho thấy là mình vô tội, cũng muốn làm sáng tỏ lần nữa việc miếu sơn thần bị đổ không liên can đến nàng. Tất cả đều do ngôi miếu này quá cũ nát, nên mới có thể chỉ tùy tiện đánh lên cây cộ một cái đã sụp đổ.

Đáng tiếc, không ai tin tưởng lời nàng, tất cả đều nhận định là do một quyền của nàng gây nên. Bây giờ nàng chỉ có thể làm theo lời Đông Phương Dục lúc trước, sống đúng với con người thật của mình, bởi vì mọi người đều nhìn thấy rõ con người thực sự của nàng, nếu không như vậy thì còn gặt được ai?

Bị nội thương, được cứu ra Thi Thiên Phách khốn quẫn không thể nhìn thẳng vào Đông Phương Dục, ban đầu hắc tự tình rất cao, tự nhận Đông Phương Dục không đủ gây cho sợ hãi, hiện tại hiểu được là hắc quá mức khinh địch. Hắc không chỉ có không đối phó được Đông Phương Dục, liền ngay cả hắc đôi thiết quyền danh chấn giang hồ, là niềm kiêu hãnh của hắc gặp phải Tây Môn Nguyên Bảo cũng phải chào thua.

Nàng có thể một quyền đánh sập miếu sơn thần, hắc có thể sao? Quả thật là múa rìu qua mắt thợ, thật xấu hổ, thật mất mặt a!

“Người muốn giết ta sao?”, nếu có thì cũng phải vâng mệnh.

“Ta sẽ không giết ngươi, cũng sẽ không bắt ngươi lên nha môn.” Đông Phương Dục nhìn Thi Thiên Phách một thân chật vật, nói.

Lời nói ra làm mọi người đều kinh ngạc nhìn hắc, không rõ hắc có dụng ý gì.

“Chẳng lẽ ngươi muốn chậm rãi tra tấn ta?”, Thi Thiên Phách đoán Đông Phương Dục chắc sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn tra tấn hắc để trả thù, sắc mặt càng thêm trắng.

“Không, ta muốn cùng ngươi làm một cuộc giao dịch”, Đông Phương Dục không có hứng thú tra tấn người khác như hắc nghĩ.

“mua bán cái gì?”

“Trước khi bàn chuyện giao dịch, ta có việc muốn hỏi ngươi”

“Ngươi cứ hỏi”, chỉ cần có thể lưu lại tính mạng, Thi Thiên Phách mặc kệ Đông Phương Dục muốn biết cái gì, hắc đều cung cấp, tuyệt không giấu giếm.

“Cùng người giao dịch việc mua dầu của ta, chỉ có một mình Giang Vô Nhai thôi sao?”, hần muốn biết Đông Phương Kiêu có liên quan gì trong chuyện này hay không.

“Đúng là chỉ có một mình Giang Vô Nhai”, Thi Thiên Phách khẳng định.

“Khi cùng người giao dịch, Giang Vô Nhai có từng nhắc tới còn có những người khác có tham gia hoặc là biết tới chuyện này không?”

“Cũng không có.” Thi Thiên Phách lắc đầu phủ nhận.

Từ những gì Thi Thiên Phách nói, Đông Phương Dực biết từ đầu đến cuối Đông Phương Kiêu không tham gia trong việc này, nhưng cũng không có nghĩa là hần không biết. Bất quá cũng chỉ có thể nói Đông Phương Kiêu biết mà không báo, chứ không thể nói là có ý đồ mưu hại, cho nên đối với Đông Phương Kiêu, hần chỉ có thể cẩn thận đề phòng, không thể áp dụng hành động gì.

“Tốt lắm, ta muốn cùng người làm một giao dịch, đó chính là ta muốn sát thủ của Phục Hổ môn từ giờ chỉ đuổi giết một mình Giang Vô Nhai, đương nhiên ta sẽ trả thù lao, các người không cần lo ăn, lo mặc. Vụ làm ăn này, Thi môn chủ nhận hay là không?”

Mặt khác, “Phục hổ môn” từ nay tuyệt tích giang hồ, không thể lại giết hại những người khác.

“Nhận, ta nhận”, Thi Thiên Phách không cần suy nghĩ nhiều, trực tiếp đáp ứng. Giang Vô Nhai hại hần thậm chí vậy, không cần Đông Phương Dực nói, hần cũng muốn lấy mạng của Giang Vô Nhai. Về phần một nhà của Đông Phương Dực, hần sợ muốn chết, nào dám không đáp ứng lời Đông Phương Dực.

“Tốt lắm, như vậy ta đợi tin tức tốt của các người”, Đông Phương Dực vừa lòng cười, mang theo mẫu thân cùng thê tử về nhà.

Từ đầu tới đuôi, Y Thư Ngọc ở một bên lắng nghe, không có chút phản đối lời của con trai, dù lòng tràn đầy thắc mắc nhưng nàng đối với những hành động của Dực nhi là tuyệt đối tin tưởng.

Tây Môn Nguyên Bảo tư tưởng đơn thuần, không suy nghĩ nhiều, biết được kẻ chủ mưu sau lưng sắp bị lộ ra, nàng liền thấy vui vẻ. Dọc đường đi theo Đông Phương Dực lú rú kể chuyện Bảo Đệ đã trộm trang phục cho nàng thế nào, nàng lại làm sao mà tìm được đến đây, lại ở thời điểm máu chốt mà nhảy ra cứu bà... Về phần chuyện ngôi miếu sơn thần bị sập, hai phu thê đều biết không nên bàn luận để tránh người ta chú ý.

Y Thư Ngọc đi theo sau bọn họ, nhìn Nguyên Bảo đối với Dực nhi giống như con chim nhỏ, khoái hoạt ca hát, mà ánh mắt Dực nhi nhìn nàng cũng tràn ngập vui sướng và hạnh phúc. Giờ phút này, rốt cuộc nàng đã nghĩ thông suốt, làm dâu Đông Phương gia quan trọng nhất là Dực nhi thích, vợ chồng tình cảm hòa thuận, cái khác cũng không quan trọng.

Bí mật nhỏ của Nguyên Bảo rất nhanh đã bị tộc nhân Đông Phương gia biết được, mỗi người đều bằng tốc độ nhanh nhất lan truyền chuyện nàng dùng một quyền đánh đổ miếu sơn thần. Nhất là khi chuyện đến tai Bảo Đệ, cô nương ngốc này còn muốn làm cho người Đông Phương gia biết Nguyên Bảo có bao nhiêu lợi hại, muốn cho bọn họ thêm kính nể Nguyên Bảo cho nên càng đi khắp nơi khoe khoang chiến tích của Nguyên Bảo, nào là nàng ta đã từng đánh chết một con gấu, hơn nữa còn ở trong núi một mình ăn hết, một miếng cũng không còn...

Có Bảo Đệ làm nhân chứng, kết quả mọi người trong Đông Phương gia đều biết Nguyên Bảo chẳng những khí lực lớn mà sức ăn cũng rất kinh người. Ban đầu, bọn họ dùng ánh mắt sợ hãi mà nhìn Nguyên Bảo, nhưng sau một thời gian sống chung liền phát hiện nàng thật đơn thuần, trừ khi người nhà bị uy hiếp, nếu không nàng cũng sẽ không tùy tiện đánh người.

Quan trọng hơn là ông bác lại nói một câu: Đông Phương gia có một đứa cháu dâu thú vị như vậy cũng tốt.

Lời nói ngắn gọn nhưng đủ để mọi người dễ dàng tiếp nhận Nguyên Bảo, bởi vì ngay cả ông bác đức cao vọng trọng cũng chấp nhận nàng, hơn nữa còn giống như thích nàng, những người khác nếu không tiếp nhận sẽ có vẻ quá nhỏ mọn.

Bây giờ khi bọn họ thấy Nguyên Bảo khoái hoạt chào hỏi bọn họ, cũng sẽ ngừng tay cùng nàng nói chuyện phiếm, không để cho nàng có cảm giác giống như người ngoài. Đương nhiên, quan trọng hơn là khi gặp những

chuyện khó khăn, đại loại như có hòn đá to chắn ngang đường hoặc là xe ngựa bị lún xuống vũng bùn...tất cả đều cần Nguyên Bảo hỗ trợ, nàng cũng không cự tuyệt mà còn vui vẻ giúp đỡ.

Nhìn người trong tộc lúc đầu là bài xích đến cuối cùng là yêu thích Nguyên Bảo, Đông Phương Dực so với nàng còn cao hứng hơn.

“Nhìn xem, ta không phải đã nói với ngươi, cho dù là người phục hồi tính tình như trước, mọi người cũng sẽ thích ngươi, nương cùng ông bác còn muốn ngươi làm bạn bên người”. Đông Phương Dực ôn nhu ôm vai nàng, cười nói. Hai phu thê đang ở trong hoa viên ngắm hoa nở, rất thích ý.

“Khi vừa gả vào Đông Phương gia, ta cùng Bảo Đệ cảm thấy nơi này quá mức nặng nề, giống như am ni cô vậy, thì ra là chúng ta sai lầm rồi, nơi này thật ra cũng rất náo nhiệt, mọi người cũng biết cười a. Sao trước đây ngươi lại nói với ta mọi người không thích biểu lộ cảm xúc chân thật?. Làm hại nàng gả vào Đông Phương gia có bao nhiêu lo lắng, chỉ sợ mỗi ngày phải đối mặt với một đám đầu gối.

“Đông Phương gia sở dĩ mỗi ngày đều thực náo nhiệt, là vì nó thay đổi.”

“Thật sự?thay đổi khi nào, sao ta không biết”, Nguyên Bảo ngạc nhiên.

“Từ khi có cô nương thô lỗ, sức ăn kinh người, khí lực lại lớn gả vào làm nương tử của ta, liền Đông Phương gia thay đổi từ đó”, hắn nói đùa, lại bóp nhẹ chót mũi của nàng.

“Theo lời ngươi nói như vậy thay đổi này là tốt, đúng không?”, nàng cười, hướng hắn tranh công.

“Đúng vậy, ta cùng những người khác đều thích thay đổi này.” Hắn vui lòng tán thưởng nàng.

“Nhưng là ta cảm thấy có một chút không tốt.” Nàng cau mày oán giận.

“Làm sao không tốt?” Còn tưởng rằng nàng mỗi ngày quá như cá gặp nước đâu!

“Chính là mọi người như thế nào cũng không chịu nghe ta giải thích, ta rõ ràng không có đánh chết một con gấu, cũng không có đánh sập miếu sơn thần, nhưng dù ta nói thế nào, cũn không ai tin tưởng”. Nghĩ đến chuyện này, nàng liền cảm thấy nhụt chí.

“Mọi người nhìn ngươi bằng ánh mắt nể phục, cũng tốt mà”, Đông Phương Dực an ủi, không cho nàng biết kỳ thật hắn cũng nhận định chính nàng đánh sập miếu sơn thần.

Miếu sơn thần đổ nhưng rất may tượng thần bên trong không bị hư hại, hắn đã cho người đến tu sửa, chắc không bao lâu nữa một ngôi miếu mới sẽ được dựng xong.

“Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân! Lão gia ở phía tây trang viện muốn người đến đó một chuyến, hình như là có con bê không cẩn thận té xuống giếng nước, vài tên tráng đi đã ra sức cũng không kéo lên nổi”, nha đầu vội vàng thông báo.

“Đã biết, ta sẽ đi qua!” Lại có chuyện quan trọng muốn nàng đi làm, nàng tất nhiên là nghĩa bất dung từ.

“Thiếu phu nhân, lão gia tử muốn người mau đi qua chỗ hắn để nghe gia huấn”, một nha đầu khác cũng chạy đến thông báo, lão gia tử ở đây chính là ông bác đức cao vọng trọng, hắn rất thích Nguyên Bảo. Sau khi biết nàng đốt đặc cán mai, ngay cả cái tên của mình cũng viết không xong, vì thế hàng ngày đều sai người gọi nàng đến, nói là gia huấn, kỳ thật là dạy nàng đọc sách, viết chữ.

“Tốt, ta sẽ đi qua”, Nguyên Bảo thầm than nhỏ, hôm nay ông bác khẳng định là sẽ nàng về luận ngữ, mà nàng từ đầu tới đuôi chỉ nhớ rõ: Tử viết...Nàng nguy rồi, chắc sẽ bị ông bác cốc cho u đầu, nàng cười cười, nhìn Đông Phương Dực.

“Đi thôi, ta trước cùng ngươi cứu con bê, sau đó chúng ta cùng đến chỗ ông bác nghe gia huấn đi”, Đông Phương Dực cười to, dắt tay nàng đi ra ngoài.

“Ngươi sẽ giúp ta đúng không?”, tốt nhất khi ông bác hỏi, hắn cung cấp ám chỉ cho nàng.

“Àn.....” Đông Phương Dực chần chờ, ra vẻ lo lắng biểu tình.

“Tướng công

” Nàng phe phẩy tay hắn làm nũng.

“Được, lúc hợp thời sẽ giúp người một chút cũng được”, chỉ là nàng có hiểu những gì hấn ám chỉ hay không lại là chuyện khác. Hấn trộm hôn lên môi nàng một cái.

Nghe thấy hấn nguyện ý giúp nàng, nàng cười đến rất khoái hoạt thỏa mãn, hai phu thê tâm trạng vui vẻ, dắt tay nhau rời khỏi hoa viên, đi cứu con bê.

“Tướng công, người có biết chuyện người làm đúng nhất từ trước tới giờ là gì không?”

“Là cái gì?” Biết rõ nàng muốn nói gì, hấn vẫn cố ý hỏi lại.

“Đương nhiên là lấy ta làm vợ a!” Nàng đồng dạc, nói thực đương nhiên.

“Ha ha ha! Người nói đúng cực kỳ, rất đúng !” thê như thế, phu phục gì cầu?

Hai nhà kết thông gia, quả thật là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời của hấn.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-da-nuong-tu>